caritas vera nobilitas

Excelsior

caritas vera nobilitas.

-6 DEC 19 7

St. Berchmans' College Magazine,

Changanacherry.

Vol. XII - No. I.

CONTENTS — Vol. xii No: I

	Page
The Reserve Bank and Agricultural Credit	1
Leaving College	9
Supplementing Robert Caldwell	12
Random Shots	19
Simple Jokes	22
The Office - Hand	25
The Devaluation of Currencies	32
Two Little Grave - Diggers	36
The Blessing in Disguise	40
On a Social Injustice	43
Voting	45
Gandhi and Lenin	49
The Change of Time	52
The Collapse of Democracy	55
The Perfect Man	58
The Heart of Sighs	68
The College Debating Society	70
Economics and History Association	79
Hostel Notes	80
Athletic Association	82
The Waste - Paper Basket	84
മംഗളാരംഭം	൧
ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ അനുഭവങ്ങൾ	൨
ജീവിതാരംഭം	൧൭
മൂലംകളി	൧൯
"ആശാൻ ഒരു സ്നേഹഗായകൻ"	൨൨
ആ കേരവൃക്ഷം	൩൨
വിദ്യാർത്ഥികളും സഹകരണപ്രസ്ഥാനവും	൩൭
"ചിത്രയുഗം"	൩൯

Printed at
The St. Joseph's Orphanage Press
&
Published by
The Principal, St. Berchmans' College.

112,103
24716
521:N271
G8

"Excelsior"

St. Berchmans' College Magazine
Changanacherry.

Vol. XII.] November 1937. [No. I.

The Reserve Bank and Agricultural Credit

K. J. Cyriac, M. A., B. L.

I

THE establishment of the Reserve Bank of India in 1935 has introduced a new factor in the machinery of Agricultural Credit in this country. As the central bank of India, it is in ultimate control of the country's currency and credit policy. The utility and service of the Bank will be determined and measured largely by the extent to which it promotes the economic welfare of the agriculturists, and, in particular, develops the rural occupations and industries. The progress of the rural population has came to be intimately bound up with the availability of adequate credit at cheap rates. Hence one of the essential functions of the Bank is to extend and cheapen the credit facilities of the agriculturists of the country.

The credit needs of the agriculturists are various, and they may be classified, on the basis of the time-element, as short, intermediate and long term credit. The agriculturist requires short term and intermediate credit to meet current outgoings of agricultural production like the purchase of seeds, manures, live stock, dead stock, the payment of wages, *etc.*, and long term credit for the purchase of land, the acquisition of costly equipments, consolidation and improvement of holdings and repayment of past debt. He requires credit, either short term, intermediate or long term, for marketing and movement of his produce as well as for small, rural, and cottage industries.

Of the various agencies now supplying this large volume of rural credit, the money-lenders, the indigenous bankers and the co-operative banks including the land-mortgage banks, are the most important. But agricultural finance as supplied by these sources labours under various defects. Indigenous bankers lend at usurious rates, and the co-operative banks have succeeded neither in extending their operations widely nor in reducing the rates of interest to the level which it should have been brought to. The main part, then, the Reserve Bank has to play in the scheme of agricultural credit is to bring all these credit agencies in the country within the ambit of its influence and extend the advantages of central banking first to them, and through them to the agriculturists.

The supreme importance of the Reserve Bank in the scheme of rural credit is given statutory recognition by the creation of a separate Agricultural Credit Department to the Bank. The functions of this department are, firstly, to maintain an expert staff to study all questions of agricultural credit and be available for consultation by the Central Government, Local Governments, Provincial Co-operative Banks and other banking organisations; secondly, to co-ordinate the operations of the Bank in connection with the agricultural credit and its relations with Provincial Co-operative Banks and other organisations engaged in the business of agricultural credit. Further, th Bank has been invested with the duty of submitting to the Governor-General-in-Council a report with proposals, if it thinks fit, for legislation on the

extension of the provisions of the Act relating to Scheduled Banks, to persons and firms, not being scheduled banks, engaged in British India, in the business of banking, and on the improvement of the machinery for dealing with agricultural finance and methods for effecting a closer connection between agricultural enterprise and the operations of the Bank. The total of these latter clauses is that the Reserve Bank has to formulate a scheme for dealing with the indigenous bankers and the co-operative banks.

II

The relations between the Reserve Bank and the indigenous bankers shall be considered first. The scheme of contact with the indigenous bankers proposed by the Reserve Bank is contained in the two communiques published by the Bank in the months of May and September 1937. In them, the Bank recognizes the importance of the role the indigenous banker plays in the financial and economic structure of India, and admits that if the credit-machinery of India is to be properly organised and completed, it is essential that he should have a definite place in it. The scheduled banks will not be able to handle the whole of India's finance directly on the lines of banks in more highly organised countries such as the U. K. or U. S. A. But while conceding the importance of the indigenous bankers, the Reserve Bank finds it difficult, as conditions exist at present, to deal with them direct. Their vast number, the highly personal and fluid character of their business, and other features entail the creation of a large and costly staff. But if the indigenous bankers organise themselves on the lines in which the scheduled banks have done with regard to their business, resources, reserves, audit and other matters, the Bank would then gladly deal direct with them. Until that is achieved the Bank proposed in the May communique an alternative scheme of financing the indigenous banker through an intermediate agency, the scheduled banks, which will share the financial responsibility and undertake the necessary control. Under section 17 of the Reserve Bank Act, there are two kinds of Bills or Promissary Notes with which the Reserve Bank is empowered to deal.

The first consists of *bona-fide* Trade Bills originating with a merchant or an agriculturist and endorsed by the indigenous banker and re-discounted with a scheduled bank. In this case, while the Reserve Bank would not require the nature of the transaction to be set out in the document itself, the scheduled banks would be responsible for its genuineness. The second group of Bills would originate with the indigenous banker himself in the form of a promissary note with a possible second signature and discounted by a scheduled bank. These should help local trade or agriculture.

Under the scheme proposed, such documents would not be definitely discounted by the Bank, but it would merely make demand-advances to the scheduled banks against their security, with the result that the scheduled banks would be responsible for the collection of these Bills on their maturity. To prevent the scheduled banks from over-trading either generally or in respect of one particular commodity or allowing any individual customer to over-trade, they would have to classify the Bills presented for discount and keep the Reserve Bank informed of their total advances under each head. Such advances would at first be of a seasonal nature only and should be cleared at the end of the normal season of the commodity in respect of which they had been made. Further, the scheduled banks should inform the Bank in advance of the amount which they would require, so that there shall be no over-trading by them in the hope that they would secure accommodation from the Bank to any extent. The principle is, the scheduled banks must operate primarily and ordinarily on their own resources.

The main object of the scheme is that the scheduled banks, which benefit under it in the first instance, should pass on these benefits in a large measure to the indigenous bankers for whose benefit the scheme is being primarily devised. To prevent their exploitation by the scheduled banks, the indigenous bankers can organise themselves on a business basis and the Reserve Bank can refuse to accept paper for such advances if the scheduled banks have discounted such paper at more than a reasonable margin above the Bank Rate, say, by 2 or 2½ *per cent.*

The September communique lays down the conditions which the indigenous bankers have to fulfil to be linked directly to the Reserve Bank. The first condition is that these bankers must confine their business to banking proper by making their principal business the accepting of deposits and generally adopting modern banking methods. Though to a certain extent such bankers take deposits from the public, they depend to a much larger extent either on their own resources or on loans from outside agencies. But so long as this is the case, the Reserve Bank does not consider them eligible for central banking facilities. Further, any other non-banking business they might be conducting should be wound up within a reasonable time. Again, they must maintain properly audited accounts and the Bank will have the right to inspect their accounts and call for information from them. They must file with the Reserve Bank the periodical statements prescribed for scheduled banks, and publish the returns prescribed for banking companies. The Reserve Bank would also possess the right of regulating their business on banking lines. For a period of five years from the date of their registration, they will be entitled to open account with it and be subject to the same conditions as the scheduled banks. But during this period they need not furnish the compulsory deposits with the Bank, unless their time and demand liabilities are five times or more in excess of their capital. In the case of indigenous bankers not incorporating themselves under the Company Act, they would have to file a statement stating their capital, and the names and the extent of interest of their business partners. But under any circumstance bankers with a capital of less than two lakhs need not apply for direct relations.

If the indigenous bankers satisfy these conditions, they will enjoy re-discounting facilities with the Bank, the right to secure advances against government paper, and remittance facilities like those of the scheduled banks.

Where indigenous bankers do not organise themselves on these lines, they might be given the opportunity of developing their discount business by agreeing to accept paper bearing names of approved parties through a scheduled bank. If the indigenous bankers furnish the scheduled banks details

concerning their business, better co-operation will be ensured between the indigenous bankers and the scheduled banks and through them with the Reserve Bank. Further, they might organise themselves on a joint-stock basis into discount companies and the Bank would then discount their paper presented through such companies subject to the ordinary central banking principles.

III

The main duty of the Reserve Bank in relation to the co-operative movement is to give effect to the provisions of sections 17 of the Act in so far as they affect co-operative finance, and to make under section 55 suitable recommendations for the improvement of the scheme if necessary. Under section 17, inland Bills of exchange and promissary notes bearing two or more signatures, one of which is that of a Provincial Co-operative Bank, can be purchased, sold and re-discounted by the Bank. But they should have been drawn or issued for the purpose of financing seasonal agricultural operations, or the marketing of crops, and must mature within nine months from the date of such purchase or re-discount. Again, the Bank can make loans or advances on demand or on the expiry of fixed periods not exceeding three months to States in India, local authorities, scheduled banks and provincial co-operative banks, against approved security. Such securities include trust securities, bills of exchange and promissary notes such as are eligible for purchase or re-discount by the Bank, and also promissary notes of any scheduled bank or a provincial co-operative bank. These latter should be supported by documents of titles to goods given as security to any such bank for credit granted for *bona-fide* commercial or trade transactions, or for the purpose of financing seasonal agricultural operations or the marketting of crops.

The attitude of the Reserve Bank towards Co-operation is explained in the preliminary Report published by it under section 55 of the Act. The essence of it is that the Bank finds numerous defects in the working of the movement and unless and until such defects are removed on the lines indicated by the Bank, no tangible help can be given to it either

with regard to the supply of short term credit or long term credit. The essential reform required is that co-operative credit societies should transfer the function of supplying long-term credit to land-mortgage banks. The Bank also emphasises the necessity of loans being strictly limited to cultivation finance, of estimating the normal income from crop and normal cost of cultivation to prevent overfinancing, of refusing to make advances which cannot be repaid in one year, of issuing all loans in instalments as money is required for each purpose and not in one lump sum, of taking strong steps for realising arrears, of allowing extensions only in case of crop failure certified by the Co-operative Department, of showing total amount of loans extended owing to crop failure separately in all accounts, of restricting borrowing to a single agency, and of taking action against borrowers disposing of the produce without repaying the co-operative loan. There is some justification of the Bank's view when the problem of overdues is considered. While on June 30th, 1932, the overdue loans in agricultural societies amounted to only 33 per cent. of their working capital and 40 per cent. of total loans due by individuals, by June 30, 1934 they had gone up to 38 per cent. and 48 per cent. respectively.

The attitude of the Bank is construed as virtual refusal to finance co-operative societies, and therefore the All India Co-operative conference held at Bangalore recently, recorded its feeling of disappointment with the Report and requested the Bank to give effect to the provisions of section 17 of the Act, so as to provide through the Provincial Co-operative Banks agricultural finance on the security of co-operative paper of prescribed standards and eligibility. The conference also brought to the notice of the Bank the necessity of providing Provincial Co-operative Banks short credit at special concession rate for the purpose of developing marketing societies, on the security of promissary notes bearing the signature of Provincial Co-operative Banks supported by documents of titles to goods.

In regard to long-period loans, while the Bank recommends their transfer to the Land Mortgage Banks, it refuses to finance them until more experience is gained of the working of existing banks. It merely promises to keep in

touch with the co-operative land-mortgage banks and study their constitution and working and give the benefit of banking advice. This is interpreted as amounting to avoiding the issue if not evading it. One essential reform suggested by the Bank is the creation of a Sinking Fund on a scientific basis to provide for the redemption of their debenture liabilities.

IV

The foregoing analysis of the policy of the Reserve Bank towards the indigenous bankers and the co-operative societies would make one conclude that the Bank, in its anxiety to be business-like and cautious, forgets one of the primary objects of its establishment: that of easing the agricultural credit situation in the country. What is required at the moment is, not mere schooling in the principles of sound banking, but a sympathetic handling of the problem of rural finance. A policy of criticism accompanied by tangible assistance will be more beneficial to the country.

Leaving College

P L. Joseph B. A. (Old Boy).

I have witnessed a termagant mother-in-law who was going to her brothers for a few days' change, actually wiping her eyes at the time of parting from her daughter-in-law. This shows that human nature is not so hard as some 'weeping philosophers' would have us believe. While I was in the College, I was not perfectly reconciled to the shape of things over there. For instance, there was the itch for fining among some conservative members of the staff, not to mention the Catechism class at 9 A. M., the evasion of which entailed serious financial dislocation for the delinquent. Howling was not so well received as it should be. But take it all in all, now that I have left the College, I can look back upon these incidents with complacency and even with some sort of reminiscent pleasure. All things considered, I am sure that the College has offered me more genuine happiness than cause for resentment...........

How swiftly the two years rolled away ! Almost in the twinkling of an eye, I found myself packing my *samans*, preparatory to my departure from the scene of two years' activities. The examination fever which had spread with marked virulence among my lodge-mates had subsided; the convalascents having all gone home to spend their holidays. I sent my things in advance to the boat-jetty. I longed to linger about the rooms with my torch-light. Their happy inmates had left behind relics of their late revelling in the shape of broken chairs and empty swan-ink bottles. I thought of the merry group of lodge-mates—the young poet, the doctor (bye-the-bye, he was not actually a doctor; only, the story runs that he had certain associations with a Hospital for a few months), the K. D, and others—and how we used to raise nocturnal howlings calculated to bestir the Warden from his cosy bed. It was 8-35 P. M., and the stillness of the night was broken only by my heavy breathing.

I cast a last glance at my White House (for so we had christened our lodge), and slowly paced my way to the jetty.

I could easily have reached the M. C. Road by taking the short track running east of the Sacred Heart Hostel. But then, I thought I would have a last look at the College. The hostels were untenanted except for a few Logic students. I saw two or three of them poring intently over their books, and one of them, exhausted with lucubration, gliding ghost-like through the verandah. The tumultuous noise which had prevailed there a few days back, had given place to sepulchral silence. I stood on tip-toe and my eyes strained towards the Park Hostel. In the glimmering moon-light it stood silent and drooping; its inmates, including the fat tugger in the corner, having all gone away to their distant homes.

I walked past the foot-ball field. I am sure my friend the athlete would remonstrate with me for not growing eloquent at the sight of his favourite fie'd. But, you see, I have not been much of a foot-baller at the best of times, and, to be honest, I did not feel much regret in taking leave of my friend's foot-ball *platz*. I walked straight towards the New Building, and entered the main porch. I clearly recollected many memorable events associated with that part of the New Building. It was there that we used to have our moral conference during those good old days...........

I stood in front of the New Building and silently beheld the dark outlines of the Old *Bloc*. It was there, majestic as usual. I could distinctly make out the various rooms of intimate association. It was dark enough: but my inward eye read the label "Eco: Study Hall". I knew every bench and desk in that hall. I could identify every wood-cut on them with exactitude. The hall reminded me of many distinguished and erudite lectures, including critical and pungent attacks on the "Taxable capacity" as propounded by Sherras. Words like "the intricacies and subtleties of the Gold Exchange Standard...." and "the irrefragable causes which contributed to the break-down of the *Etalone Boiteaux* or the Limping Standard...." were dinning in my ears. I was aware that I should never more hear that vehement "Hey! hey! R—! Where is your essay ? Not brought it ? Write it five times." I was also reminded of the opposite school of

punishment, which went to the tune of "I fine you four annas and .... cancel it at once." Yet above all these, the steady emphatic assertions like "the Andhras, the Vakatakas, the Munjas—again, I say, Munjas. Why do you laugh?" beseiged my memory. And I smiled. I was rapt in these pleasant thoughts, when suddenly my frenzied imagination beheld a short, stout, blushing figure, firing off his lecture on Greta Garbo and Lionel Barrymore, to supplement his previous day's appreciation of Mrs. Siddons' representation of Lady Macbeth........

The distant horn of an omnibus woke me from my reverie, and I glanced at my watch. 9-20! The boat leaves at 10. I had no more time for imaginings and regrets. But I was thoroughly depressed in spirits. I knew I was leaving the port of secure anchorage to sail adrift on the troubled waters of the sea. I reached the college gate and turned back. A belligerent cloud had just shut out the moon-light; the dimly burning lamp before St. Berchmans' was the highest light of the landscape.

I tramped the whole distance to the jetty. I was in time by a minuite or two. That is to say, I had time enough to send away my coolie, and fortify myself against the cold by helping myself to a pinch of snuff, borrowed from a good *compagnon de voyage*. The last bell rang, and the next moment there was a violent jolting as the boat sprang forward.... And then I thought of Home.

Supplementing Robert Caldwell

C. N. Ananta Ramaiya Sastri M. A.

WE can only complement Bishop Caldwell's meritorious work in Dravidian philology. His monumental volume on the subject, though capable of being added to or improved upon, can never be really supplanted.

Let me begin with numerical figures in Tamil which clearly prove that what are known as *Arabic figures*, had their beginnings in the Tamil Land. It may be difficult to believe that the Arabic figure for *one* started with being க as that is the *first* consonant in Tamil. But we can prove it to be so. The first consonant, without any change, still denotes *one* in Tamil and Grantha Tamil.

The *second* letter of Grantha Tamil does duty for *two*. There is very little change indeed. The third and fourth letters in Grantha Tamil were not utilised to denote *three* and *four* respectively owing to the similarity of sound. The inventor adopted the *Atikhara*, said perhaps the equivalent of "sufficient unto the day is the evil thereof," cried halt and went to the next letter, the nasal guttural, for the symbol for *three*. There is very little change indeed from the Tamil symbol for ங to the numerical figure ௩. The next letter went to make the next numerical figure, viz. *four*. There is no change at all.

But it may be pointed out that there are differences between these letters of the Tamil Land and the corresponding (Arabic) English numerical figures. We have to ask now: "Where is the difference in *two*? How much difference is there in *three*?" In regard to *two*, the Tamil figure remains without transformation, in Malayalam, and Devanagari which serves Sanskrit, Hindi and Marathi perfectly, and Gujarati, Bengali, etc. virtually. It remains without transfiguration in English also. In regard to *three*, there is only very little

change from the Tamil symbol to Malayalam ൩. With very little change again we get at the Nagari and English symbol for *three*. With regard to *four*, it is very easy to show the change from the Tamil symbol to the Malayalam and Nagari symbols and to the English symbol. The Malayalam, Nagari and English figures are so similar. The change from the Tamil figure for *one* to the Malayalam and Nagari figures is equally patent on the blackboard and the English figure is closest to the Nagari and as simple as the figure for *one* should ideally be!

After ച is the Tamil symbol for ഐ, and from this is the Tamil figure for *five*. What difference is there between this and the Malayalam ൫? The English figure is directly traceable from Tamil and the Nagari symbol too.

After *five*, the inventor invented the figure for *six* in Tamil from the figure for *one*, on the plea that *six* is but *five* plus *one*. The hand has *five* fingers and Dr. Caldwell would have been happy if he had known the origin of the symbol for *six* from what he says about the origin of the Dravidian term for *six*. The transformations from the Tamil figure for *six* to the symbols in the other languages can be shown on the board.

The inventer takes the symbol for *seven* from the first letter of the word in Tamil for seven. The Malayalam, Nagari and English symbols are palpably second steps from this letter of the Tamil alphabet!

It is my humble opinion that Nagari characters are connected with the Tamil Grantha and Malayalam characters and that Nagari preceded the others. The formation of the Sanskrit vowel symbol for ഓ most resembling that for അ is one evidence of this.

The Tamil figure for *eight* also comes from the first letter of a word for *eight*, but not of the Tamil word എട്ടു. എട്ടു begins with എ, and എ will cause confusion if it is adopted to denote *eight*, as it has already been adopted to denote *seven*. Hence അ the first letter of the Sanskrit അഷ്ട was chosen for the purpose. The study of this enables us to conclude that some Sanskrit was already current in the Tamil Land when

the symbol for *eight* was chosen. There cannot have been any interval like that between the time when the *term* for *seven* was uttered and the time when the term for *eight* was mentioned. There is little difference between the Tamil figure *eight* and the Malayalam figure *eight*, though the Malayalam figure seems so far different from Malayalam അ. The English figure has undergone more change than the Nagari.

Just as the figure for *six* was adopted from the figure for *one*, *six* being *five* plus *one*, the Tamil figure for *nine* has also been adopted from the Tamil figure for *one*, *nine* being *ten* minus *one*. This is also beyond doubt. The Nagari figure *nine* is quite a counterpart of the Nagari figure *one*. The changes have to be shown in the Malayalam and English symbols for nine.

The Tamil symbol for ten is *one* followed by a cypher, that for *eleven* is *one* followed by *one* and so on. But a way of avoiding the cypher is also in vogue. *Ten* can be represented by ௰. *Eleven* can be written either ௧௧ or ௰௧. In fact *ten* and *eleven* can be written in a third way as ௧௰ and ௧௰௧ respectively. ௰ has been at the root of the cypher wherever it is represented by o: in Malayalam, English, Nagari, etc., etc. In Malayalam the *anusvaara* is also reprsented by o; the consonant *m* of Grantha is at the bottom of it.

The *Roman* method of representing *ten* by the simple symbol X without cypher causes inconvenience in counting, and it is no wonder that the Tamil method of ௧௰, changed into ௧o, is at the bottom of all calculations with the aid of cypher. The omission of the middie ௰ in ௧௰௧, also brought about its convenient omission in ൧൧, 11, etc., etc. ௰ which preceded o in its history but meant *ten* is formed from Tamil ப (p). It is a momentous circumstance that the cypher, the pet of Mathematical psychology, is mapped out in symbol from the first letter of the Tamil word பத்து. ப is in the Chera dialect of Tamil which became Malayalam പ formed like the other, from the Tamil Grantha.

Writing is either of numerals for which *figures* are employed for the sake of calculation, or of non-numerical words for which vowels that follow consonants on the one hand and vowels that do not come after consonants go to

form syllables in all languages in India except Tamil proper which has adopted an ingenious plan different from the plan of the other Indian alphabets and from European alphabets.

In the department of the Demonstratives, the Dravidian languages have in agglutination preserved a plan which has been lost in the other groups of Languages.

I humbly think that in the Japhetic stage of the Groups of Languages അ came to denote distance, from the very distance between the jaws when uttering it, ഇ denoted proximity from the nearness of the jaws when uttering it, and ഉ came to denote hiddenness or middleness from the position of the jaws when uttering it. In Sanskrit, ഇദം ഏതാം ഇതി ഇദാനീം have ഇ in the right place; ഇയം the feminine of ഇദം has it in the right place too; but in several case-forms of ഇദം ഇയം ഇ has no place: അ intrudes in such case-forms and even in the nominative singular of the masculine form of ഇദം, viz. അയം.

I think that the അ that is found in *relative participles*, is only the demonstrative അ divested of any idea of distance, as in the use of അവർ, അവൾ and അതു as regular third personal pronouns, besides their Demonstrative tense. അ which is the genitive case sign in Kannada is also the *demonstrative* അ philologically. അ which is found as *inflexional increment* as in the Telugu form കത്തുലകു kattulaku (to the knives) is also *demonstrative* in the initial stage. The neuter plural termination അ of Tamil has also its beginning in the demonstrative idea.

അൻപു, അന്തർ, refer to the world beyond, whereas ഇൻപു, ഇൻമ്പം, ഇനിയ, ഇന്റ്, have reference to the present world. ഉമ്പർ has the demonstrative ഉ and refers to the aspect of hiddenness. അനൈയ and അനൈത്തു, അനൈത്തും are connected with the demonstrative അ, as also അ, and അൻ found in കടം കടൻ; ഉ of ഉം the copulative particle, is the demonstrative ഉ again. അന്യ shows the demonstrative അ; that, however, has not been derived from Dravidian languages. European and Indian writers have derived Dravidian അ and ഇ from Pre-Vedic Sanskrit. The very regularity of അ ഇ and ഉ and the retaining of ഉ, go to prove their hoary antiquity.

Just as there is the term ചുട്ടെഴുത്തു, the demonstrative, there is a term, വിനാവെഴുത്തു, the *interrogation letter*. In this

class എ which has its lengthened counterpart like the *demonstrative* letters, alone can be the initial letter of a word. There is also a consonant which can be the initial portion of words expressing interrogation. This consonent യ is intrinsically connected wiih the vowel എ. Sanskrit has many words beginning with യ, which are philologically connected with interrogative Tamil words beginning with യ or എ. But all such Sanskrit words are *relative pronouns* and not interrogatives. The curious circumstance in their connection is that Dravidian languages have nothing to do with relative pronouns. The connection thus is between Dravidian Interrogatives and Sanskrit relative pronouns. Is this connection pertaining to the "Japhetic Stage"? I beg to suggest that there is Dravidian influence in the Department of the Sanskrit relative pronouns. No Indo-European language of Europe has words beginning with y with the *relative* sense even, and in this circumstance they conspicuously disagree with Sanskrit. I think that this fact shows that the Dravidian languages influenced Sanskrit in the department of the pronouns which is a very important matter, philologically speaking. Greek, Latin, Romance Languages, as well as High and Low Germanic languages have both Interrogatives and relatives beginning with gutturals or the aspirate sound to which the guttural is reduced. On the other hand, to conceive that the Indo-European languages of the East developed spontaneously pronouns beginning with y with "relative" signification alone, discarding words with the initial guttural in the sphere of the *relative*, is as unnatural as to conceive that the Indo-European languages of the West discarded *relatives* beginning with *y* and re-coined them with initial guttural sound!

No question of supplementing a work like that of Dr. Bishop Robert Caldwell can be considered to have been taken up unless the study of some *stems* and ordinary words is pursued in the way he did. We shall consider words from the root പകു (*to divide*). We shall have to admit that *Pankti* of Sanskrit has connection in the Japhetic stage with പകുതി (a division), though Caldwell has not mentioned it when he discarded the derivation of പന്ത and Telugu Padi from *Pankti* already found in the name *Pankti-Ratha* of Dasaratha and

Pankti-Kantha of Dasa Rantha. പകുതി gets other meanings one of which alone its dwindled form, പാതി, has. അൽ joined to the root പകു makes പകൽ, which gets the meaning, the division *par excellence* of a day, the day-time! പകൽ dwindles itself into the form പാൽ, with the meaning of *division* in the names പെൺപാൽ പലർപാൽ ഒൻറൻപാൽ പലവിൻപാൽ of the department of *gender* and *number*, and phrases like അപ്പാൽ and അവൻ പാൽ. പാൽ, the only name of milk in Tamil,etc.,is also, I crave permission to say, dwindled down from പകൽ the original meaning of which is, as we have noted, just *a division*. We get a portion of the milk in the udder or should get only that much ! The word having being first applied to the milk from cattle, the term മുലപ്പാൽ came to be coined to denote the milk from the breast. Neither പകൽ nor its later from പാൽ can be used instead of പകുതി or പാതി. The തി in പകുതി is exactly what we find as "di" in "adi" of Telugu in the neuter. "Adi," *she*, of Telugu, may, after all, be only the Telugu counterpart of അത്തി, the feminine termination of Tamil and Malayalam, which, however, came to be used to signify *she* in Telugu; *Adi* in verbal terminations may be considered to be on a par with തേ, etc. of Sanskrit importing no idea of disrespect. തേ means *thy*, and *they*, common gender plural, feminine gender dual number and neuter gender dual number. We need not go so far. Nobody regrets that *they*, the third person, common gender, plural, is the same in form as the third person neuter plural.

The Kannada *Alli* is only the termination *Al*, no longer remaining a termination, but becoming a word. It denotes *place* not intrinsically but by adoption. In fact, Tamil അൻറു is this അൽ plus ഉ, the counterpart of തി in പകുതി, ചെയ്തി, വരുതി. Whereas അല്ലി in Kannada means *there*, അൽ+ഉ (അൻറു) in Tamil means *then*. It is അങ്കു that means *there* in Tamil. That meaning is also one that is adopted. അൽ+ഉ (അൻറു) is also negative neuter predicate; അൽ+ഇ (" ൻറി) is negative verbal participle.

In പകൈ, the noun-suffix *ai* is joined to the same root പകു (*to divide*) which we referred to above. But പകൈ has come to denote *rivalry*, since *rivalry* follows *division*. The word പകൈ warns us of the ill-will that the parties may expect from each other and advises us "to give the coat also to him

who seeks our shirt in partition." അഴ് instead of the suffix അൽ gives പകഴ് which is used only as പകഴി with ഞ added. It is a war-instrument. The root പുക with ഐ is പുകൈ (smoke) and with അഴ് is പുകഴ് (fame). പുക means *to enter* and both smoke and fame *spread*. This അഴ് joined to the reflexive plural base തം makes no word, but the counterpart ഇഴ് joined to this തം makes തമിഴ്, the name of the language; it means literally *own* (possession). The meaning *sweet* could only be secondary. *Dramida*, the Sanskrit form, is only secondary to തമിഴ്. If the suffix അൽ and the Kannada അല്ല are identical, the suffix അൽ and the word അൽ meaning *night* are even more identical in form! അൽ came to mean *night* after coming to mean *no*. *Not* day-time is *night*; just as കുന്റു which literally means only *a small thing* has come to mean *a small hill*, അൽ has come to signify "*no* day-time" as day-time is as notable as a hill. "Distance lends enchantment to the view" is a proverb. Another aspect of distance is illustrated by *Al*, the precursor of അല്ലി of Kannada and അൽ+റു= അന്റു, *that day*, of Tamil, viz. "existence at a distance is as good or rather as bad as non-existence."

It remains to be said in this connection that *Al* and ഇഴ് which acted as noun-suffixes are sometimes found merely helping the *base* in an enunciative manner: *e. g.* പുകൽ and മകിഴ. With this function of അൽ, the root പുക gets the meaning *to speak*. മക must have meant *gladness* and മകൻ must have been co-eval with the Sanskrit നന്ദന in literal meaning.

By the side of the noun പുകഴ്, we have also the *base* പുകഴ് from which we have the noun പുകഴ്ച്ചി, ച്ചി being ത്തി.

Random Shots

(G. K.)

WE understand that at a recent session of the Punjab Legislative Assembly a dog sneaked in and occupied a back seat.

If he was not looking for dirt he was watching for trespasses.

*   *   *   *   *

Baldwin is reported to have said that the last ten years of his political life were due to the inducement of his wife.

Let pullers of strings beware. Puppets may squeak.

*   *   *   *   *

A doctor advertising his specific for insanity quotes from the testimonial of a famous poet.

It is no wonder that this poet's mystic poetry is so baffling to many people.

*   *   *   *   *

Lord Lothian thus dismisses Jawaharlal Nehru's aversion to Imperialistic Britain:

"His picture of a Jack-boot Britain stifling Indian freedom does not really hold water."

The venerable statesman seems to be a good mixer.

*   *   *   *   *

An advertisement represents Baldwin as testifying: "My thoughts grow in the aroma of that particular tobacco."

Hence the old plan to choke Abyssinia without killing her.

*   *   *   *   *

Strange news comes from Hollywood that for want of deputies two film stars had to stand with their lips pressed together for an hour and a quarter while lighting effects were being arranged.

Perhaps the only instance of familiarity not breeding contempt.

* * * * *

The Secretary of the Madras Peoples' Party contradicts the rumour that it is going to be amalgamated with the Justice Party.

This should convince us of its extremely "individualistic" nature.

* * * * *

Lord Baden Powell has been awarded the Wateler Peace Prize for 1937 for promoting international understanding.

Evidently Indian misunderstanding is no bar to international understanding.

* * * * *

Ancient Persians are said to have been given to five days of anarchy between reigns to bring into relief the benefits of good government.

Since Political Science was perhaps unknown then, the idea of an Interim Ministry never occurred to them.

* * * * *

A Congress Minister, after acceptance of office, is reported to have told a meeting that history was being made under their noses.

They must be careful about the history since the Justice Party left out in the cold may sneeze awfully.

* * * * *

Neville Chamberlain, we understand, snatches a holiday or two to go fishing.

The English People can hear tales.

* * * * *

A Chinaman, who married after years of saving and brought his young wife to Singapore, watched her, on landing, being carried away by strangers.

He was in his own humble fashion acting the part of Eden and the Non-Intervention Committee.

"Far from the Madding Crowd's ignoble strife"

Simple Jokes

(V. S. Vaithy, I U. C.)

History teacher:— Abdul, what do you know of the military commander during the reign of Akbar ?

Abdul:— Sir, even my grandfather's grandfather did not exist at the time of Akbar. Then, how can I know anything of Akbar's military commander ?

* * * * *

Balu:— Father, father, some people are waiting for you outside.

Father:— Balu, tell them that I am sleeping.

Balu:— They say that they won't believe it unless you yourself go and tell them.

* * * * *

"Do you know who is the present president of the Indian National Congress?" a man who always boasted himself to be a great congress-man was asked.

"Yes. Rabindranath Tagore, Gandhiji's eldest son." replied the congress-man.

* * * * *

Teacher:— Boys, if anybody do good to you, you should say, "thank you".

After a few days, the teacher punished an innocent boy for the fault of somebody else.

The real culprit stood up and said:— Sir, thank you.

* * * * *

English Teacher:— What is 'grammar' ?

Boy:— Grammar is that which deals with words.

Teacher:— What is a word ?

Boy:— A word is a group of letters. Sir, if you want to know what a letter is, please ask the Post-peon.

THE OFT-REPEATED REQUEST

Canvassing agent: "It is not only your own individual vote that I solicit, but all possible help at the polls today"

THE OFT-REPEATED ANSWER

"Did you not understand what I asked you?"
"Yessar."
"Then how far is this town of yours?"
"Yessar."

The Office-Hand

by K. Sreedharan Nair—Class iv

I

I was feeling bored; the afternoon nap had done no good. Though completely awake I thought it better not to open my eyes lest, by doing so, I might become painfully aware of my boredom. I yawned and stretched my legs; there seemed to be some sort of impediment in my way. I opened my eyes and whom should I see but my friend Mr. R. G. Raghu calmly smoking one of my cigarettes and surveying me with watery eyes.

"It's all bally well, sitting there and smoking. But I wish to stretch my limbs and so—shove off to that easy chair beyond!" I snapped.

"Tut, tut, old horse," replied Raghu, "This is your room and not a prison. Don't disturb me or Pandemonium will be the result!"

I very well knew that Raghu was a man of his word and recollected an instance when he had fondly taken my Big Ben time-piece and thrown it out of the window—to test whether it was shock-proof, as he remarked later.

"To what do I owe the pleasure of this visit?" I asked with mock civility.

"The pleasant sound of your nasal orchestra, which, by the way, belongs to the same genera as the snoring symphony of our boss, my uncle. I say, old blade," he continued, dropping his bantering tone, "I badly need your advice on a certain point. The fact is that Ma is awfully keen on my sticking to the job at Uncle Venu's office. Uncle and myself dislike each other. But the old bounder can't turn me out in a peremptory manner. He doesn't want to be on the mat before Ma. I'd rather be in a madhouse than in his office!"

II

I knew that he was speaking the truth. Raghu heartily disliked his uncle and he made no bones to conceal the fact. This ill feeling was mainly due to Raghu's behaviour. He

usually followed on the heels of his uncle on the latter's return from the shopping expedition, extracted a dozen or two of cigarettes, had a mouthful of Schweppes and decamped. Raghu immensely enjoyed the whole proceeding. Mr. Venugopal looked upon these burglarious propensities of his nephew with marked disfavour.

Mr. Venugopal was a staunch advocate of the formula —or is it maxim?— 'early to bed and early to rise.' The result was that every morning, somewhere near cock-crow time, Raghu became uncomfortably aware of a podgy forefinger poking its way between his sixth or seventh rib or thereabouts. What with coming late from the theatre after gloating over the legs of Marlene Dietrich, the shoulders and eyes of Greta Garbo and the almost nude forms of the numerous 'Goldwyn girls' sleep came to him only late at night. So his attitude towards the owner of that forefinger can be easily imagined.

One day, as usual, Raghu awoke with the same old queer feeling between his ribs. He was dreaming of one of the girls he had taken the previous evening to the theatre in his uncle's car. A question was snapped at him:

"Had you the car out last night, Raghu?"

"Yes, uncle; I took some of the boys for a pleasure trip."

Pat came the caustic reply:

"Well, tell the boys I have found one of their diamond earrings!"

III

Another incident which still weakened the connection between uncle and nephew occurred in the following manner.

One evening, feeling unwell to go out for his usual walk, uncle settled down comfortably in his easy-chair by the window. By the slight pain in his jaw he knew that toothache was following, and wisely put a wad of mentholised cotton in his mouth. The pain disappeared and he took to reading the latest thriller, or 'sixpenny trash', as the conservatives of Literature say. A couple of hours passed. He came to that portion of the novel where the young hero digs up the remains of his sweetheart's deceased father and rips open the belly for traces of poison. Mr. Venu's whole anatomy

revolted at the idea of a gentleman in evening clothes calmly examining the viscera of a putrefied body. Something rose in his throat, his eyes became watery and he spat like a machine-gun through the window.

* * * * *

Raghu was feeling dejected. He badly needed a mouthful of that 'fluid of fire'. Not that it had become a habit. But his youthful nature wanted to enjoy everything he was forbidden to use. He looked at his watch. Time that his uncle was off for his 'constitutional'. Even then one must be sure. He recollected the shocking experience when he was discovered by his uncle surreptitiously smoking a cigarette, and the gruesome aftermath. He brushed his way through the garden and came under the window of his uncle's room. He heard heavy breathing within and listened interested. The swish of the curtain as it was moved by his uncle made him look up and the same instant the wad of mentholised cotton lodged with a squishy bang in his right eye.

To say that our hero was startled, stunned and stupefied would be to say nothing of his feelings. He construed the old man's action as the outward manifestation of his hatred towards him (Raghu). He wiped the etceteras from his eye and stood in contemplation.

Mr. Venu was completedly absorbed in his novel. He had come to the portion where the villain of the piece knocks the hero into oblivion with a life-preserver and makes good his escape with the bottle containing the viscera which the hero was carrying to the analyst.

"The cunning rascal!" he ejaculated, quite entranced.

A startled expression crossed Raghu's face on hearing these words and he beat a hasty retreat.

IV

It was while things were like this that Raghu sneaked into my rooms.

"Don't be silly," I advised him, "Your uncle is a sane, level-headed, conscientious man. He does not at all hate you. Get rid of that false notion. Madness——"

"Madness my aunt!", he cut in doggedly and went off at a tangent. "Look here, buddy, cut that talk out. The point in question is whether, under the present circumstances, my uncle will tolerate my absence from the office for a week or not."

"Your absence?"

"Yes, my absence. You know that girl from K—. Well, her Ma has asked me to accompany her and daughter on a drive to the Cape. Sort of pleasure trip and all that".

"Well?" I asked.

"Well, I earnestly request your honourable self to slip into my shoes—I mean, to slip into my room—during my absence and perform the work, for which act of charity and mercy..........." he stopped breathlessly.

Though the prospect seemed none too pleasant I replied I would manage the affair.

"But," I told him, "don't allow that girl to add another laurel to her crown at your expense."

"No, Sir!" he said emphatically. "It's quite on the cards that she has gone absolutely potty over me."

And with this remark he departed.

* * * * *

The work which I alone was expected to do had by itself a telling effect on my usually healthy constitution. Add to it the newly accrued one of Raghu. But a promise is a promise and a friend is a friend and hence I was "in duty bound" to do the work, wasn't I ?

The result Number One of this added burden was that I became the laughing-stock of all the office hands, whose faces were suffused with smiles when they saw yours faithfully hurrying to and fro, sweating all over and doing my best to diagnose the malady of an age-old Underwood Typewriter.

They did not stop there. They even wanted to see me doing Raghu's work, and when I occasionally glanced at the almost closed door, a dozen and odd grotesque faces leered back at me throughout the length of the narrow slit. How they managed to pack all those faces in a line was beyond me. It still is!

Imagine my joy when all these faces disappeared in a trice at the well-known creak of the boss's shoes!

Result Number Two was the sick-bed and the Doctor! It was with a heavy heart that I sent for him and he promptly arrived in tip-top dress and with his inseparable valise. Without any delay he fired a series of questions at me in a staccato voice—how old was my granny, whether I was married or not, and so on and so forth. Then he asked me to stretch out my tongue, examined it, and nodded understandingly. He put his hand in his trouser-pocket and pulled out something very much in the nature of the India-rubber connections of a complicated experiment in the chemical laboratory. He introduced the two ends of this instrument—Terrascope, you call it? No? Then? Stethoscope? Yes, Stenoscope. Where was I? Well, he introduced two ends of his infernal Telescope in his ears and began prodding me all over with the other end.

Decades seemed to have passed before he finished this vain prospecting. And then it was to assume the graveness of a Justice of the Peace who says "You swing till you croak" and say, "You are suffering from Dyspepsia", or something to that effect.

The prescription followed on the heels of the Verdict. The lapse of a few days found me again 'alive and kicking.'

V

I was wondering what Louis Pasteur would have said about the modern practice of washing down the flat taste in your mouth by a cup of 'bed coffee', and cursing the servant for his laziness, when I heard the tell-tale creak of an uncomfortably noisy shoe at the door. The next instant the door was thrown open and the singularly ridiculous figure of Raghu loomed large before me. This man had an inexplicable aptitute for butting in at impossible moments and disturbing one's tranquillity. I was about to give him a piece of my enraged mind at this unexpected and unwished-for intrusion, but gulped the words down at the sight of his drawn and haggard face. He looked like the remnants of a human being just out of the dungeons of the Spanish Inquisition.

"I'm done for–practically ruined!" he drawled and sank down in a chair.

"Has that girl drawn the sap out of your purse?" I asked suspiciously.

"Look here, fool," he retorted angrily, "I'm done for, do you hear? I'm done for!".

I instinctively knew that something serious had happened, something irrevocable. I was at a loss to know what, and to question him how.

The opportune arrival of my servant with the tray of coffee eased out the knotty situation. Raghu looked a wee bit glad and drank the coffee with much gusto. He then took a crumpled cigarette out of his pocket and contemplatively smoothened it out. Under the blandishments of the tobacco smoke, his ghost-like appearance wore off and he became confidentially voluble. This was the story he told me:

It was a glad and jolly Raghu, quite contented with himself and with the outside world, who raced down the dark street towards his home, the steering-wheel turning smoothly between his hands. He looked at the luminous dash-board which was registering 50. He turned the corner on hissing wheels and, as he casually glanced at the window of his uncle's office, he thought he saw heads moving about in the lighted room. He would have passed on to the garage thinking that was his uncle, when the light disappeared and came on again. It seemed funny to Raghu. He snapped out the headlights. The hydraulic brakes worked a bit noisily, and he groped his way towards the entrance. The door was open!

"Queer, deuced queer!" he thought as he tip-toed up the stairs to his uncle's room. Voices were heard speaking inside.

"Rupees four hundred," said a voice.

"Only four hundred? Search again," said another.

To Raghu the desire to look was keen. He slowly bent down to look through the key-hole, and as he did so his nose came unexpectedly in contact with the key which was in the lock. He could not suppress the subsequent noise and the sniff which escaped him.

He waited no further. He rushed into the room taking care to close the door behind him. The room was in darkness!

The atmosphere was tense and a creeping sensation ran down Raghu's spine. He sat crouched in a corner and looked towards the window. He was amazed at what he saw silhouetted against the dull window-pane. Two persons, standing on opposite sides of a table, were whispering with their heads close together. Raghu had read somewhere that, in such situations, taking your adversary unawares and stunning him was the best mode of procedure. In spite of the eerie atmosphere Raghu grinned. The temptation to act was irresistible. He shot himself towards the table and brought the two conferring heads together with a resounding crash!

VI

There was a scream, the noise of furniture overturned, and the room was flooded with light.

Raghu blinked, looked about the room and received the shock of his life; for, rubbing their heads and glaring at him, there stood—his uncle and his private secretary!

The rest, as Raghu said, was an amazing medley of imprecations, ejaculations, curses and pandemonium.

"Get out!" roared his uncle.

"I'm ... ..." began Raghu apologetically and ducked, to avoid the inkstand which came flying towards him.

"Get out! You're fired!" thundered his uncle's vocal gun.

Raghu stood undecidedly.

"Scram, ere you grin in another fashion, and be snappy about it!"

And Raghu scrammed!

As he got down the stairs, Raghu got a helping push in the form of a violent impact on the back and something rattled down to the floor.

"That was the steel paperweight," he told me confidentially.

The Devaluation of Currencies

Kuncheria T. Marattukulam, M. A. (Old Boy)

DEVALUATION is the replacement of the existing currency by a new monetary system reduced in value to correspond with the existing circumstances. Other things remaining the same, this currency-depreciation will serve as a bounty on exports, and a duty on imports. Hence this tends to increase the quantity of exports and to restrict imports.

Circumstances for Devaluation.

As a consequence of the Great European War and the Versailles Treaty, there began a continual flow of gold from the debtor-countries of Europe to the two creditor-countries, France and America. By 1929 America and France came to hold more than half the total world-supply of gold. This accumulation of gold in France and the United States, however, had become so large as to cause an actual loss in the monetary gold stocks of the rest of the world. This loss of free gold-reserves in excess of the legal minimum induced many countries to go off the gold standard.

England off the Gold Standard

In May 1931, serious banking and currency troubles began in the Eastern and Central European countries. This European financial crisis had disastrous effects on the London Money-Market, because the short-term loans which British bankers issued to the 'lane ducks' of European countries became 'frozen', and the world came to know that London Bankers' hospitality to the financial cripples and industrial invalids of Europe was unsuccessful.

As a matter of course, a serious run on London began. Over £ 200 million was withdrawn from the London Money Market in the two months preceding 20th September, 1931. The £ 50 million credit which the Bank of England obtained from France and America at the beginning of August, and the £ 80 million on 20th of August, were insufficient to withstand the drain on the gold-reserves of England. The un-

precedented withdrawals of over £ 43 million of short-term funds between Wednesday morning, September 16th, and Saturday mid-day, 19th, forced England off the gold standard. On 21st September, legislation was passed suspending the Bank of England's obligation to sell gold.

Other countries followed England

The consequences of the fall of the pound were very serious. The first effect was the abandonment of the Gold Standard by a number of other countries. But during these years of great financial crisis there existed in Europe a "Gold Bloc" under the leadership of France. At last these few European countries, too, were seriously affected and they devaluated their currencies very recently. Thus there is no civilized country in the world which still keeps an over-valued currency except poor India.

India

The external value of the Rupee has never been adequately examined and adjusted to the requirements of the national economy. It was hoped that the Reserve Bank entrusted with the care of currency and exchange would usher in a better economy than we ever had before. But neither the Reserve Bank nor the Indian Legislature could deal with the currency and exchange problem. This is left to the Governor-General acting in his discretion, which in reality means acting under the dictates of London financiers. India is an economic slave bound to the wheels of the chariots of London financiers.

Devaluation of the Rupee.

The de-monetization of gold and the devaluation of the currencies of all the countries of the world, some of them even more than once, together with the international stabilization of the most important currencies, that is, the pound, tne dollar and the franc, have inevitably revived public interst in the position of the Rupee. This long-standing question, the devaluation of the humble Rupee, was discussed even before "the almighty dollar was devalued, the puissant sterling divorced the gold, and the proud franc was humbled."

But the Indian Government, even very recently, announced that they have reviewed their currency policy and they have decided, in accordance with the spirit of the tripartite

declaration by France, Britain and United States, that they will in no way lend themselves to competitive depreciation of currencies, and they propose to maintain the present sterling parity of the Rupee. The reason behind this decision, according to the Finance Member is that, "any other decision would, in our view, be contrary to India's interests and international recovery at a time when there is a greater hope of international co-operation in currency matters than at any time during the last five years."

But the popular view has always been that in the post-war period Indian currency problems have not been considered and handled from the standpoint of the national interest and that, since the fixation of the value of the rupee at 18 pence, the country has been labouring under handicaps to which the government have refused to pay any attention. It is no wonder that when country after country has rejected over-valuation as intolerable, India, too, should feel a profound disquiet that no attempt has been made to determine the proper external value of the rupee. The *prima facie* case for a reconsideration of the Indian exchange policy is thus obvious and incontestable.

How the Rupee was overvalued

History tells us that the Indian Government had always been very keen and quick to appreciate, but never the other way about. When the exchange was moving round about 14 pence, they first fixed it at 16 pence in the nineties and then in February 1920 they tried to force it up to 24 pence in the days of the Reverse Councils that made the rates go up beyond their estimation. But after much waste of the gold resources of the government in keeping up the ratio and a much heavier loss to the people of the country, they finally dropped the attempt, finding it absolutely untenable. As it was all an artificial move, the rates soon dropped to about 15 pence in August 1920, as soon as the Government of India took their hands off the exchange for a time. From then to 1924, the rates were moving between 15 and 16 pence, the Rupee's natural level. From 1925, the Government were found to be again at their old game of exchange manipulation. This went on for some time against the repeated and wide-spread

protest of the country. Finally, another Royal Commission of foreign experts ignorant of Indian conditions was set up and they recommended an 18 pence ratio, in spite of the strong protest made by Sir Purshottamdas Thakurdas backed by his countrymen. This rate was fixed at a time when some of the major countries of the world had depreciated their currencies. These are countries whose products, industrial or agricultural, compete with ours both in the local markets and in the other markets of the world. Consequently the pressure of their competition is being severely felt by us both locally and in the outside markets; and it cannot be otherwise. It is to rectify this most regrettable state of affairs that the country wants at least a restoration of the exchange ratio to its previous level of 16 pence.

We are advocating only to undo a mischief long ago inflicted upon us. "The over-fattened rupee tries to resist the process of fattening and to resume its normal level; but the British Physician desires to suppress the disease by further fattening on the one hand and blood-letting, i. e. the gold drain, on the other" (Ramadas Pantulu). "It is much better to fatten the cow and draw more milk than to starve it and flatter oneself on taking so little milk from it" (Jamal Mahomed).

Two Little Grave-Diggers

by A. K. G. Nair

IF Ramu fought his little brother it was none of his fault. He had nothing to eat for well-nigh four hours since morning, and children must be eating always. With them regular food does not count. True, he had taken a nice load of *iddlies* and had washed them down with a pretty big pot of coffee. But stuff children full in the regular way and they don't care. Ramu believed in eating whatever he got by way of edibles, whenever it came. It is only the things you eat between meals, the stealthy sucking of sugar or the noiseless munching of stolen biscuits, that put a kick into you, he told the ragamuffins who lionised him. It was no wonder he fought his brother whom he had caught guiltily sucking some sweets.

"Just a bit, Seenu"—Ramu stretched out his hand, his eyes agleam with hope. Seenu went on noisily sucking. It was provoking, the way he did it. Ramu tried threats, that availed not either. Then he declared war to the knife. He had no desire to fight, but then Seenu had none to make peace either. It was his heartlessness that goaded him to it. Seenu wanted to cry, to knock up the attention of his mother and aunt to this very violent breach of the peace. But he was still vigorously sucking when his brother fell upon him. He could not articulate since a sucked-out lozenge glued his tongue to the roof of his mouth. With a gulp, that went in too. Ramu fought for it like a maddened cat, but was a fool for his pains.

Seenu had the worst of the fight. When his brother had released his hold and withdrawn from his mouth the fingers that had vainly sought for the lozenge, Seenu seemed to pity rather than rage.

"That is just like you, you fool," screamed Seenu now that the last vestige of the sweet had disappeared, "coming at the end."

"Seenu, I must eat something or die." Ramu had drawn in his horns. Seenu heard the ring of despair in his brother's tone. He regretted that he had not given Ramu a share, but it was no use crying over swallowed sweets.

"*Anna*, try mother." Seenu's advice was often fruitful. Ramu made, however, a tactical blunder in approaching his mamma. The house was in mourning, if mourning it may be called. The grandma had died the previous day. Her age nobody knew. Some said ninety, others ninety-five. Anyway, it didn't matter; she had dropped fully ripe. Ramu's mother was in mourning to the village. The womenfolk found her in a corner, sqealing for her mother; they, too, forced a few tears, chewed betels, spat and departed. Now, his mother's mood was not exactly susceptible to requests when Ramu approached her. She had lost a key and was searching all odd corners for it. In the meanwhile if women came she must go and cry. She took the nearest thing that came handy, the stump of an ancient broom, and was after him. When an old woman was seen at the gate, she dropped the broom, sought her corner and cried for her mother, the good old soul!

Ramu thanked his stars and the old woman that had saved him from a nasty hiding. He felt he could never be grateful enough to his deceased grandma. Unless she had died he would have been beaten with a broom by his heartless mother. He walked about the house sulking, knowing not where to lay his hands. Not a copper to be found anywhere in that God-forsaken hole. Now he cursed his grandma. She should have died leaving him coppers to buy sweets. But these old women behave so irrationally, sometimes. When alive she used to alleviate his itching to eat. From her tattered bag she had produced copper and silver. The bag had now passed into his mother's hands. He sat down on a bed, a tear or two winking at the corners of his eyes. He thought and thought, lay down and kicked his legs in restless anguish. He blasphemed God who had not given him a better mother. A stream of blasphemy, at which he himself shuddered in the dreadful solitude of his room! He paused suddenly in his cry of despair to which nobody listened. He leaped from his bed and romped about with the delight of a

sudden discovery. He called himself an idiot for not having thought of it earlier. God was, after all, good to children; he revised his notion of God. The blasphemy of a much-tried child must have made him feel guilty. He eagerly sought out his brother and whispered in his ear. Seenu gave a bound of joy. Together they reconnoitred the vast grounds of the house. They marked the spot where they should repair after nightfall. Their adventure that night would sweeten their infant mouths for some days to come.

They were fed and put to bed for the night. Mother and Aunt slept and snored as though Grandma had not died. The adventurers stole out into the night. They groped their way among the plantain-groves and cocoa-nut palms. It was unmistakable, that new mound of earth and the smell of green sod all about it. Their grandma slept underneath. The grunt of a fat frog from its damp hole startled Seenu.

"Does grandma snore, *Anna*?"

"Fool, it is the frog we wanted to stone this evening."

They started digging up the mound. Insects screeched with a thousand tongues, frogs croaked, innumerable glow-worms stabbed the darkness. The earth was soft and damp, and their little hands fetched it up with wonderful ease. The earth they threw about them was engulfing them. Ramu paused in his work and smirked with satisfaction.

"But, *Anna*," protested his little brother, "this might swallow us."

"Shut up, fool, we are fine diggers."

For a time the noises of the night seemed to have ceased, the wind was hushed among the trees; the only sound was that of the handfuls of earth thrown about the grave. The darkness had gradually gone and the moon had risen. The boys were alarmed by this coming of moonlight. They looked at each other and dug. They snatched off the sheet. It was choking, inside the grave. Seenu gave a leap of sudden fright. His brother threw away the earth in his hand and smacked him on the right cheek. Seenu winced with pain.

"That will teach you right. Wretched milksop, is it not our grandma ?"

"That look, *Anna*, that look.... those protruding teeth.... that bulge on the forehead!" The little fellow's eyes were agape and searching the darkness of the pit. That look was not of the earth, the boy feared.

"Don't be frightened, Seenu. It is grandma sleeping."

Ramu snatched open the mouth of his grandma, his fingers went ferreting into its depths and fetched up a little gold coin. Seenu watched him, his eyes uncanny, his hands clenched, and every nerve tight like a rope. Then they jumped out of the pit, shovelled in the earth, washed their hands in a dirty pool, and sneaked to their beds, smoking from their exercise and sin.

The next day masons came to build a tomb. The grandma had been a bit eccentric and it had been her wish that she should be buried, entombed and remembered, and not burnt and forgotten. Jackals had got into the ground and ravaged the grave, they thought. The boys, sucking sweets, watched the masons at their work making what their fingers and nails had marred. Stone upon stone they laid.

"Your grandma is safe," a mason said.

"These little fingers cannot reach her?" Seenu looked at his hands for traces of earth.

"No, little rogue, not even the devil."

Kr....kr....kr....krr.... The boys were regularly startled out of their sleep. They were digging away, digging with all their might and main, their fingers scratching the palm-leaves of their mats until they were torn. Every night that steady digging into the depths of hell! The boys raved about their grandma opening her mouth, and looked frightened, those little boys of ten and eight. They looked into imaginary mouths and clutched at imaginary coins. Doctors and wizards gave them up.

The Blessing in Disguise

By K. Krishnan Nair—class iv.

"Dear Sir,

I am indeed sorry that I am forced to reject your article. Since the present day public has dwindled cousiderably it is my sincere belief that your contribution will certainly be dismissed as a 'gup' with a guffaw. Needless to say that your interesting article with its ingenious plot and immaculate characterisation had a firm grip on me. We are the servants of the Public and hence in order to pull on we have to consider their tastes also.

The Editor."

Ramkumar looked from the letter to the rejected article. The blow had come when he had least expected it. For the first time he knew that becoming an 'old favourite' was not at all beer and skittles. What with the rigorous competition of catch-penny writers and....blighters, one is not given one's due. This was his third attempt and, of course, the third rejection-slip. And all those damned slips had been couched in almost identical terms. What the deuce did the Editor mean by his refusal? Nothing short of insolence. The d....d....! Ramkumar gulped. Swearing was bad. His wife was in the next room. Economy was one of the salient aspects of her character and she had the other day severely reprimanded him for burning the midnight oil.

An unconscious glance at the grand-father clock roused him from his reverie. Eleven! God! He crawled into his bed and put out the lamp.

* * * * * *

"The dashed hair-brained nincompoop—the—the—" A whack on the chin made Kumar sit bolt-upright in his bed. He stretched his limbs, yawned and blinked at his wife's questioning face.

"The fact is," he pleaded, "I don't like these solid reminders first thing in the morning. I want something subtly sweet and exquisitely thrilling like—er—a kiss, what?"

"How dare you!" she stormed and left the room to return a few minutes later with Forhan's and brush, and Kumar was not slow to understand the significance of her action. He demurely accepted the teeth-cleaning paraphernalia and rose.

While brushing his teeth his thoughts again reverted to the Editor's note. He was not going to accept the position tongue-tied. Something must be done—and that soon—to silence the Editor. "He was forced to reject!" The taste of the Public be blowed !

Suddenly his face brightened. Something must be sent that will undoubtedly meet with a less boisterous approval and HE was going to send it.

He returned to his room and studiously began writing without taking even his one cup of coffee. At 11 A. M. he found himself in the Post Office sending, by Registered Post, his article, after rapidly reading it once again. He was not going to run any risks with this one, not he. He was determined to see the affair through to the end. Hunger began to tell upon his delicate constitution and he hurried home.

After a sip he laid the coffee down. "This is as cold as the tip of my ear," he said. "And it will be hot, uncomfortably hot, for that organ if you start complaining," was the complacent reply.

"All right," he said and gulped the coffee with a gurgling sound. After all, the reply to the Editor had been sent. That at least was a consolation.

* * * * *

A week passed. Kumar wondered at the silence of the Editor. He was standing on the verandah with a far-away look in his eyes, his chin twitching spasmodically. "Another of those right-handers of my wife," his face seemed to say, "Lucky I wasn't knocked out. Since when has she taken an aversion to my swearing habit ? Fancy her indulging in pugilistic exercises!"

The Post-man's "For you, Sir" roused him from his lethargy. He glanced through the money-order form and lo! it was for him. Rupees Four! The remitter, of all persons on earth, was the self-same Editor who had refused his contributions. There was a copy of the magazine too. Kumar was

completely taken by surprise. Yet, he signed the form and accepted the four token coins, not forgetting to tip the man liberally. He feverishly opened the magazine and-wonder of wonders! the thing was there. Kumar rubbed his eyes and looked. He was not mistaken. The letter which was intended to teach the Editor a lesson had been published! The block-head! Having refused the previous three articles, he had the cheek to publish his letter and pay for it too.

Kumar instinctively knew that something was wrong somewhere. He looked round for inspiration. The coupon which had been overlooked in his haste came to light. It ran:

"*Sir,*

I am sorry that your articles have not been published on account of misbehaviour of the clerk. They will appear in the magazine in due course.

The Editor."

Kumar's mouth was an O of astonishment.

"Queer bird, that," he murmured. Was the 'queer bird' the Editor or the clerk ?

On a Social Injustice

V. J. Nerayamparamp—iv U. C.

INTELLECTUAL labour, like physical labour, is fast losing its prestige. People care, it seems, more for the drones of society than for its workers. It has become the fashion especially in student-circles to praise, beyond all legitimate measure, the naturally gifted, and lamentably censure the less gifted and industrious. Eulogies are showered upon those who ought to be upbraided.

Inventers and politicians, however hard-working, get their due meed of praise. But in judging the work of certain intellectual workers, people are not often guided by correct standards. For example, if there are two rival poets in a country, one of them claiming to be a born poet and the other a scholarly poet, people show a tendency to applaud the former for the accident of birth and denounce the latter for his toils at reaching perfection in his noble vocation. This anomaly is even more pronounced among students. "P. J.! he is no genius at all. He is merely a book-worm. He tops the list of successful candidates by dint of sheer work and nothing more....But J. P.! how he kills his time! And yet, see, gets such high marks! If he cared to work a little he would have got the first mark. Anyway, P. J. cannot hold a candle to him."

The tendency to talk in this particular way can be attributed to the jealousy inborn in every human being. The head that is affected by this disease cannot view with any degree of pleasure the success of another. Hence it invents some apparently innocent method of damaging the person in the estimation of the world, and anointing in his place some one of its own temperament. That is the reason why the tendency is very strong among the idle. It is, in effect, a defence of idleness.

The freezing effects of this practice cannot be belittled. Every student loves fame, "that last infirmity of noble mind," and abhors public censure. This love of fame induces the

industrious student to work unnoticed by all. This alone can account for the hypocrisies of apparently idle fellows like those who pass the hours of the day in agreeable rivalries and burn the midnight oil; who go to bed at 9 o'clock, get up at 12, read till 4, sleep again till 7 in the morning and go about all day bragging that they have slept like a log; who go for their evening walk with books concealed under their shirts and, nimbly slipping into some isolated green, read till dusk. It has been almost established that if a student wants to study properly and at the same time to be free from being the common butt of ridicule, he should be a skilful hypocrite. Thus we find that even the end and aim of education is defeated by this unwholesome tendency which has taken deep root among students.

Nature has endowed different people with different quantities and qualities of intellect. The man with less brains can never successfully compete with the man with more. But is it right on the part of the so-called genius at the top to remain idle just because he is already superior to the rest? The man who is superior to the rest has no reason to boast of his superiority at all. If he does, it only shows want of real wisdom. The talents that he possesses are a gift, and a gift which carries with it real burden. Society cannot exist if all its members were of the same mental calibre. The man who has a greater amount of natural gifts is *ipso facto* bound to perform better deeds and work harder than another with a smaller amount. On the contrary, if such a man were to waste his genius in idleness, society is thereby impoverished. But it does not follow that the less gifted can remain idle. For the progress of society each one has to contribute his share. Honour is the reward that we offer for the fulfilment of this duty. To deny it to the really deserving and to lavish it on the wholly unworthy is to put a premium on idleness and stultify society. It is a social injustice, nay more, it is a sin against the light. Our admiration of the better gifted should not be at the disparagement of the less gifted.

Voting

C. D. O.—iii class

IT was about 9 o'clock. A man, suddenly entering my room, said, without any enquiry from me, that his intrusion should be imputed, though he was a perfect stranger to me, to the amity that existed between him and me. I was about to direct him to a seat, when I found he had already occupied one. I measured him head to foot. I was right. To me he was a perfect stranger. I wondered why this man, whom I had neither seen nor heard of before, was so 'hail-fellow-well-met' to me. I stared at him. Staring at a stranger is not good form; still an intruder has no right to complain. I concluded he was a stranger to good manners as well.

I, being the sole monarch of my realm, broke the ice:-

"Your name, please."

"Vote—"

"What! Your name is Vote ?"

"No, my opponent is a student of the II class," said he. Though I tried to suppress my laughter I could not help smiling.

"What brought you here?" I popped the question at him.

"Chacko, who is a candidate for the election asked me to go over here and canvass for him."

"Let me know your name."

"Manikutty."

"But you said your name was Vote."

"Did I ?"

"Yes, you did."

"Then it was nothing but the expression of the thought which was uppermost in my mind. I will be earnest in the business. The candidate is a liberal entertainer."

Then he dwelt for some time on the abilities of his host (excuse me); he would he eternally grateful to me; for "an ungrateful man is a blot on the universal page of beauty,"

he concluded. Thinking that his eloquence had swept me off my feet, he took a slip of paper from the table, and wrote on it something. The cachography was worse than that of the "finishing touches" of a Registrar on a mortgage-deed. He quitted my room. This time he did not fail to give the genteel salute with his umbrella. He went to the neighbouring room thinking that he had bought me body and soul. He had not told me that I should vote for Chacko.

My neighbour was a friend of his. Upon entering the room, he said in a loud voice, "You should vote for Mathen."

From my room I shouted: "You told me you were canvassing for Chacko; now you say, 'vote for Mathen'. Why this......"

"No, no, no," said he, "the former is for Foot-ball, the latter for Hockey"

"Anybody else for any other?" I asked.

"Two more," he said.

Suppressed laughter from the rooms near by.

He again strolled along the Verandah, paused at the entrance of each room, but never uttered a word. Finally he left the hostel computing forty votes for his candidate. Poor candidates, how earnestly their agents work !

Voting day was drawing near. One candidate, having a great belief in the power of the press, determined to circulate printed notices among students. The candidate effected this circulation through agents of great experience. But, whether it was due to the misfortune of the candidate or to the carelessness of the agents I do not know, most of the notices were circulated among High School students. This was found out by the candidate and on asking the agents he was told: "There were many spare copies: you know we are your friends; we know you have spent some money over it. So it must be put to the best use. A spare notice means a vote lost." The candidate did not seem convinced by their reasoning; yet he gave them further instructions.

Next day, as usual, I went to the college. I found students unusually active. Students were walking two by two, hand in hand. At times they would pause for a moment and utter some inarticulate words. Then they would turn face to face as if to admire each other. Finally they parted.

only to form a new pair. At the stair-case students were distributing pieces of paper. I was gloating over the scene, when the unmannerly peon, to my greatest disappointment, rang the bell.

I was in my study. The experiences of the day would at times intrude into my mind and divert my attention. So I closed my book and went to bed. I fell into slumber. Suddenly I was startled as if a dart had struck me; for the most insignificant incident, if unexpected, causes great alarm. Up I rose. To my greatest astonishment, I found a pellet of paper falling down from my breast.

I could not guess from whom it came. Had I ever been a lover, I would have, without any hesitation, taken it for a *billet-dou*. Ah! had I been a lover!

I lighted the lamp; my attention became cautiously fixed on the paper. I read some 'names', some 'ships', and above all the word 'Vote' appeared in bold type. I spent some time ruminating over the names and cursing the impudence of the man who had thrown the missive. I do not know how long I should have continued in this mood had not my attention been called away by a knock at the door. A clique entered the room. I told them all that had happened and showed them the slip which had disturbed my sleep.

"It is ours", said they.

"Yours ? What does it mean ?" I asked.

"You should vote for us. That is what it means."

"Is this the proper time ? Be a bit prudent," said I rather in a huff.

"Why are you angry?"

"No, it is not anger but indignation."

"We are not going to argue with you. Will you vote for us ?"

"I will consider", said I.

They quitted the room. I followed them and asked them whether they were all candidates. They, again, perhaps led by hope, entered my room without any invitation on my part.

"Only one of us", they said.

I was about to ask them who he was, when one gentleman smiled an immaculate smile and I understood him to be the candidate.

"Bye-the-bye," said I, "why do you print so many names in the same slip? Is it not better to have a separate slip for each name ?"

"It is economy," they said.

"What economy, after all?"

"No, you need not argue with us. We are students of Economics."

"Well, have your own way."

"Alright, good-night."

"Good-night."

Next day arrangements were made for the debate. The college auditorium was filled to suffocation. Orations were delivered, recited and read. One orator seemed to reproach the students for having assembled there instead of going to their respective classes. Another gentleman concluded his speech, saying "With these few words, vote for me." And to vote all went.

Gandhi and Lenin

K. N. Narayana Kaimal—iii U. C.

ONE of the persons I have to deal with lies embalmed in a temple in Russia, whither tens and thousands of peasants and pilgrims make their visit yearly, though in his own time he was uncompromisingly opposed to this practice of hero-worship. The other is still alive as you and I are, and youthful and energetic as we are not. He is, indeed, a young old man or an old young man, as you will. If you would see him as he is, go to Shegaon. If you would know him as he was till a few years ago, imagine yourselves to be on the banks of the Sabarmathi which is vast and extensive in the rainy season, but in summer is only a thin narrow channel. On one side of this famous and historic river lies an expansive uneven soil, strewn here and there with prickly trees, through the foliage of which smoke curls up the air from the numerous mills there. This, in fact, is the Manchester of India. On the other side of the river, a few hundred yards away, stands the *Asramam* of Gandhi. It has no artistic beauty; a few prickly trees stand here and there with luxuriant grass underneath. There is no systemmatic and scientific care that is characteristic of *Santiniketham*, where the very grasses are planted in an artistic manner. But Mahatmaji's *Asramam*, which, like those that we read about in the Puranas, is a place for work after truth, is marked by its simplicity.

It is extremely simple. It consists mainly of three cottages, one a kitchen, another the visitors' room, the third, the office room, store room and sleeping room all combined. There in that little room is spread a carpet of Khaddar,and at the centre is a small writing table, by the side of which sits the man we are anxious to see. His spectacles, the half-naked fakir's dress and the toothless smile at once tell us that this is the man in whose search we have travelled all the way.

It is the pasonality of the man that appeals to us most. Both Lenin and Gandhi were good laughers, who laughed immeasurably. They knew how to make others laugh, too. One of the biographers of Lenin says that, once in his attempt to control his laughter by putting it in his hands, it escaped through the sides of his hands and passed out. Mahatmaji, too, is an excellent laugher. In his company every one is very easy and at home.

Lenin was relentless and soft-hearted; Mahatmaji is also exactly of that type. If the hardness of steel and the sweetness of the rose could be synthesised by some means, then you have a picture of both. In the Sikh *Sathyagraha*, we saw how C. F. Andrews would have rushed against the white men had it not been for the pledge he had given, while Gandhi, accompanied by Desai, witnessed this scene of the officers of law and order charging against the harmless *Satyagrahis* with the blunt edge of their *Lathis*, not a drop of tear escaping from his eyes. He was dreaming of a liberation of India from her shackles by a similar process.

Gandhi in his *Asramam* was one of the most devoted adherents of communism. Now, what is communism? It is the condition of things according to which private property should be abolished and all things held in common. In his *Asramam* nobody was given anything more than what was absolutely necessary. But each had his due share. The money which was in excess should not be hoarded, but handed over to the Treasury.

Both are men of the people. No halo of greatness about them, no saintliness. Lenin had a broad and expansive brow; Gandhi has eyes of a quiet but irresistible lustre. In all other respects they are ordinary peasants. Their writings are simple, though surcharged with force and eloquence.

But as regards the end and the means, these two great men stand poles apart. While Lenin held the view that "the end justifies the means", Gandhi is of opinion that "the means that we adopt justifies the end". Thus with the sole

idea of redeeming Russia from the shackles of oppression, Lenin plunged the country into war and revolution, and in the short space of six months he was able to achieve the end. But to Gandhi this appeared to be brutal and inhuman. He resorted to the method of bloodless revolution. He does not want redemption at the point of the sword or the bayonet. He would rather wait months and years and even suffer thraldom. The true, natural, genuine and harmless method of Gandhi will ultimately prove its superiority to Lenin's bloody revolution.

The Change of Time

V. Chandrasekharan—ii U. C.

"OTHER times, other manners", says the French proverb. "The old order changeth yielding place to new". Such are the signs of the times and need evoke no surprise. I am not, however, dealing at present with general changes of modes and manners in accordance with the doctrines of progress and evolution. I wish to confine myself rigorously to the topic of the proposed change of working-hours in educational institutions.

The problem has been mooted from every point-of-view, and the pros and cons of the question have been laboured to death. It only remains for me to give a *resume* of the various arguments that have been trotted out on both sides by enthusiastic supporters.

The problem may be simplified if we consider it from two view-points:- (1) the object of the reform, (2) how far the object is likely to be fulfilled.

The object of the reform, presumably, is to inculcate the habit of early rising, to encourage extra-curricular activities, to foster rural industries, to promote the integrity of the family-unit, and to assist the boy and girl to take part in the daily avocations of the home and village. (This question, like many of the questions affecting India, must be discussed from the point of view of the village).

How far are these objects likely to be achieved ? May I be permitted to engage the services of an *advocatus diaboli* ? He says that "early to bed and early to rise" is an out-worn canon. He points to the discoveries of certain European Scientists who say that better results can be obtained by sleeping from 7 P.M. to 11 P. M. and working from 11 P. M., than by the early- rising method. The *advocatus diaboli* asks whether it is right to detract from the traditional sanctity of the midnight oil. In fact, he is mean enough to quote from a brochure attached to a patent preparation called "Sulphur Bitters". He quotes in this wise:- "Now, my good, sensible

readers, I want you all to know that the old idea of many, that you must rise early in order to be healthy, I do not believe in; and I know from experience that I always feel better when I get up in the morning at six o'clock than I did when I rose at four; and I further believe that the last two hours of sleep which we have before getting up are worth all the other six hours put together. Then, to make a long story short, I do not believe in getting up too early in the morning."— That is what old Dr. Kauffmann says. It does not require a great deal of imagination to discover the evils of early rising in connection with the present reform. Imagine little children and their mothers getting up at unearthly hours, consuming old rice or ill-cooked food, and issuing forth on a dewy morning with cadjan-leaf torches. Imagine girls and school-mistresses crossing flooded rivers in the small hours of the morning. What protection have they under the stars, against the manifold dangers of the road ?

The *advocatus diaboli* continues to say that extra-curricular activities are likely to be neglected. He says that the tired boys and girls will drag their weary feet home to enjoy a post-prandial nap during the blazing hours of a summer day when even nature takes her afternoon siesta. Even the studious boy may catch himself nodding over his books. It is quite likely that boys may take to exhilarating or relaxing forms of exercise in the afternoon, at least to keep themselves awake. And a game of cards is as good as any other. And think of the school and college-playgrounds deserted in the evening! The silence is the silence of "waters stilled at even". The playing-fields of Eton, forsooth! Occasionally one may hear the whoops of a few children on the road or see the ineffectual attempts of a handful to form an eleven for foot-ball. And let us hope, for the sake of foot-ball, that boys will drop in at irregular intervals, to instil fresh life into an already flagging game.

It may also be vain to expect that a fillip may be given to rural industries, continues the *advocatus diaboli*. Girls, it may be true, are more docile and industrious than boys, and may give greater attention to sewing or poultry-farming than boys. But the scope for girls is limited in

industrial matters, and cottage industries suited to their genius are 'conspicuous by their absence'.

In a final peroration, the *advocatus diaboli* says that the proposed reform is a menace to society in general. The general wealth of the future generation will go down,he says, owing to insufficient and improper food in the morning and to long hours of continued work. The parents may have their lives plagued out of them in the afternoon, and, as somebody has written, even teachers may become lazy and consider teaching only as an avocation of secondary importance.

But, fortunately, the *advocatus diaboli* can see only the seamy side of things. Even through his indictment we can see the silver lining. Nobody has yet been killed by early rising, and no one has attributed his failure in life to early habits. On the other hand, Benjamin Franklin, Cobbet, Smiles, and a host of others are in favour of that very useful habit. Even the Hindu Sastras are in favour of the early hours of the morning for study and meditation. The initial resistance of the boys can be overcome by a little compulsion. And even they will welcome the long hours of rest in the afternoon, with prospects of useful employment or profitable amusement. Boys and girls will find time to develop their particular and peculiar aptitudes, and will cease to be purely spoon-fed, and machine-made. With the electrification of the villages, a thousand and one useful projects will be placed before the youth of the country and Travancore may blossom into a land of industrial plenty. Industrial decentralisation has been successful in Japan, which is a land of small holdings; and there is no reason why it should not be equally successful in Travancore which bears so many resemblances to Japan, not the least of which is our loyalty to our Sovereign.

The Collapse of Democracy

K. J. John—I U. C.

"THE collapse of democracy has become a settled fact. If it is not altogether annihilated by complex world-forces, it is, at least, on its last legs", said an eminent author, the other day. All over the world there is a feeling, which is gaining ground day by day, that parliamentary Government is doomed to failure. In fact, the nineteenth century was the age of democracy; but the dawn of the twentieth marks its decline. The Great War which was fought "to render the world safe for democracy" has only made it easy for dictatorships.

Even a superficial study of contemporary world-politics will, no doubt, serve to strengthen our emphasis on the collapse of democracy. From China to Peru there is one doleful story of parliamentary inefficiency, of revolutions and of dictatorships. "Democracy", says a writer in the *Modern Review*, "has been tried from earliest days—first in Greece and Rome and then in mediaeval England — tried and found wanting and could only survive occasionally alternating with dictatorships."

To take the Land of the Rising Sun first, in our survey of the world, we see there a military despotism. It is not a despotism of war-lords or military chiefs. "The driving force", says Mr. Churchill, "comes from secret groups in the army, who, in the name of an exalted patriotism, murder statesmen, generals or admirals, thought to be weaklings in the Japanese Imperial expansion". Passing westwards, we see in Afghanistan, Persia, Egypt and Turkey, not to speak of India and China, virtual dictatorships, either supported by royal patronage or disguised by a show of democractic institutions.

Turning over to European politics, we see there, too, a similar scene. The Italian Fascist experiment is unique in its composition and significance. Finding the outward forms of parliamentarism to be a mere luxury, Mussolini has done

away with them. The tragedy of democracy in Spain is even deadlier. Uuhappy Spain has entered upon the second year of her Civil War. Even if the so-called Government, "the champion of democracy", happens to win, democracy is not likely to occupy a high pedestal in that country.

In fact, England and France are the only two countries where parliaments still function — at least outwardly — as in old days. But even there these are becoming hollow shells. It was only the other day that a leading English Liberal said:— "Our representative Parliament is rapidly becoming the machinery of registration for the dictates of a governing caucus elected by an imperfect and badly working electoral machine".

But Germany has a different tale to tell. Her problem is the problem of Hitler, according to whom "the time for Parliamentary weakness is past". Every German has to sing *Halelujah* before this national demi-god. Even in Russia, "the most democratic country in the world" the scene is not dissimilar. Her dictatorship *of* the proletariat is in essence a dictatorship *over* the proletariat.

The recent history of the United States of America, too, strengthens our conclusion about the fall of democracy. The legal and constitutional position of her president, even in normal times, is that of a dictator. His veto is absolute. The case of President Roosevelt is unique in the history of the "youngest of Nations". His national Recovery Administration is an unmistakable sign of the collapse of democracy in the New World.

After all, why has democracy failed ? The failure of democracy is due to a fundamental change in human psychology. The problems of the present day need prompt and ready action. The parliamentary government, with its dilatory methods, does not rise to the occasion. Hence it is that an eminent authority on contemporary politics has remarked, that an average period of nineteen years was necessary for the unanimous recommendation of a Royal Commission into law in England. Disappointed at this state of affairs, Lord Posonby says:- "It has taken only a year to rebuild a large part of Rome. Bu it has taken us about three years to say that we will not build two new bridges in London".

Another reason why democracy has failed, is that modern democratic institutions are unwieldy and unworkable. A House of Commons composed of 615 members is but a babel of tongues. It is recorded that the proceedings of the House have been reduced to chaos, on numerous occasions, because the members thereof were unruly and beyond control, when swayed by outbursts of political passions.

An additional reason of less importance, which has contributed its quota to the failure of democracy, is that corruption in electioneering does not seem to bave been fully annihilated, even in a country having six hundred years of parliamentary experience. Small wonder, therefore, if, in a country like India, the ballot-box is entirely at the mercy of the privy purse of the contestants in elections. If the revolt against democracy is so insistent today, it is due to the fact that the time-honoured sanctity of the ballot-box is now fully exploded.

Perhaps the present predominance of dictatorships may not continue for ever. There may come a day when humanity may become more enlightened and broad-minded, when justice and fair-play may reign supreme. Only then can there be a swing-back of the pendulum in favour of democracy. In the meanwhile let us dream, as Lord Tennyson did a century ago, of a time when we can hear

"Far along the world-wide whisper
 of the South wind rushing warm,
With the standards of the peoples
 plunging through the thunder-storms;
Till the war-drum throbb'd no longer
 and the battle-flags were furled
In the parliament of Man,
 the Federation of the World."

The Perfect Man

V. D. Antony—IV U. C.

IN the editorial columns of that very respectable journal "The Kerala Times" of September 14th, 1933, the following paragraph appeared:—

"This is the first time that we hear of a case, where a very brilliant and famous man is murdered by another, not equally famous but not less promising. No one who has ever heard of the "Modern Man" will deny the extra-ordinary brilliance of its young author. Mr. G-- was undoubtedly one of the brightest representatives of the younger generation and it is said that as a lawyer he had few equals. We are surprised to find that such a man should be murdered by one who is reported to have been his only friend and greatest admirer. From the circumstances of the case we are inclined to believe that the accused was at that time suffering from some unaccountable mental malady. However, it is most unfortunate that a man of Mr. P—'s promises and talents should be sentenced to death. In him, our language loses one of its ablest critics. .... It is not our purpose here, even if we were allowed to do so, to comment upon a sentence passed by perhaps the ablest and most learned judge in our country."

In another part of the same paper, I found the following report from one of "Our own correspondents":—

"The Modern Man Murder Sensation
The voice of the judge falters

"Yesterday, at four in the afternoon, the judgment on the sensational "Modern Man Murder Case" was given by justice Mr. M—. The court-room was packed. Justice Mr. M— concluded his judgment with the following words: "The accused has confessed his guilt. He has not even attempted to answer the questions from the prosecution side. Besides, he is heard to have shouted several times in the

court, 'I am guilty. Hang me if you want.' Not a word of self-justification has escaped his lips. His attitude throughout was one of defiance and utter indifference. Under these circumstances, I am compelled, against my own inclinations, to pass the sentence of death upon him. Painful as it is, I am driven to it; for law and equity allow of no alternative. I have the greatest compassion for Mr. P—. I know him to be a lawyer of no little promise and a writer of great talents." When the last sentences of the judgment were read, the voice of the judge seemed to falter and beads of perspiration stood upon his forehead. It is rather strange that, while the judgment was being read out, not a tremor of emotion did appear in the accused. The fact that the murder was committed by a man of university education and no mean culture makes it unique in the annals of crime. This is perhaps the most sensational murder case that has appeared in this country for the last several years."

With the reporter of that paper I too felt that it was a most astonishing case. In my college days Mr. P— was among my intimate friends. I had known him as a delicately sensitive young man with a very promising future. The vicissitudes of life had separated us since then and for the last five or six years we had not met each other. When I had finished reading these extra-ordinary items of intelligence, I relapsed into a mood of sad reflection. The past rose vividly before my mind. Mr. P— a murderer? It was incredible. There was nothing in his nature which suggested atrocity. True, he was whimsical and even morbidly fanciful. But that was no explanation for a crime of this kind.

* * * * *

Three days later, I received a letter. I give the full text of the letter below:—

Dear friend,

I have reached the end of my journey. A few hours more, and my carcass will be dangling from the noose. But before the end comes, I must unburden my soul. I have been a dreamer in life and I pass out of it as a dreamer. The realities of life and the agonies of the soul have only just

MUL
112103

begun to frown upon me. But I am about to pass into a region where they can do me no harm. Perhaps this is idle writing. The minutes are flying. I must hurry up. Excuse me, dear friend, if you find much that is incredible in this letter. The circumstances under which I write are not those suited for cool and clear composition. Much I refrain from expressing, and much that I express may not be well-expressed. But at this late hour I cannot hope to overcome these defects. Language is too feeble to express the subtle and infinite moods of the human mind. Several things, obscure and unintelligible, may creep into this letter. The inadequacy of language and my own feeble mastery of it are my only apologies. Ah! these minutes, my friend, are too dear and precious! Therefore, I will be brief.

* * * * *

Two years have passed since I first became acquainted with the most perfect man I ever knew in life. He was at that time thirty-five years of age, a bachelor, tall and singularly handsome, with a face which bore the suspicion of a habitual disdain. Our first meeting was in a Court of Law.

I had just taken my degree in law and was about to begin my career as a lawyer. The very first day I appeared in Court brought me under the spell of this extra-ordinary man. A murder-trial was going on. He was the counsel for the Defendant. when he stood up to speak, a great silence came over the court. Every one seemed to expect some mighty revelation. All faces were turned towards him. He spoke for an hour, and that hour sealed my fate. Oh! never, never from the lips of mortals, has emanated such impassioned eloquence! His consummate mastery of the abstruse and intricate details of law, his keen insight into human nature, his wonderful command of words, above all, his passion for justice,—these held me spell-bound. At the end of his moving peroration he stood motionless and silent for a few moments and then sank into his seat. When he sat up again, there was not the slightest trace of exhaustion about him. The memory of that great hour seemed to have gone out of his mind. Apparently, his thoughts were wandering in some vague, far-off lands. For the rest of the day, I had no other feeling than that of having witnessed something grand and

almost miraculous. And for the first time in my life I became concentrated upon a single and singular man.

In the evening I made some interested enquiries about him. One of my friends said, "Why, you don't know Mr. G—? He is the most reputed lawyer here. He is rather stand-off-ish, you know, and shuns all company. He came here some two or three years ago. But few people know anything more about him than that he is a prodigy of wisdom. I have seldom seen him talking with any one. Of course, he talks with his clients. But that's a different thing. He doesn't come to the court every day. But when he comes he wins his case and earns a lot."

"Ah, then, I understand," I said. "He is the author of that famous book, 'The Modern Man'."

"Have you read it?"

"No. But I have heard others saying that it is the most sensational book written by a young man in India."

"He was only twenty-five or twenty-six when he wrote that book," my friend said. "Within a month of its publication it was suppressed by the government. It is the fiercest and most vigorous attack made on old traditions, institutions and beliefs. He seems to have spared not even God. Had it not been for that book, he would have been raised to the Bench long ago."

"Has he written anything since?"

"No; when once asked about it, he seems to have said, 'Oh! the gaol is no agreeable place. I care more for freedom than reputation'.

I felt keenly interested. After a pause, my friend continued: "Unlike some petty intellectuals, he has no disdain for the physical aspect of life. In his book he has strongly advocated the cause of physical culture. For he says that "premature old age is one of the most lamentable symptoms of our generation". Haven't you noted his physical features? What symmetry and perfection! It is the result of hard exercise. Once I happened to visit his house. Then I found two heavy clubs in one of the rooms. The servant told me that his master takes regular exercise with them."

"That's greatness real and perfected". I exclaimed in admiration. "The man who develops his intellect at the

expense of his body is certainly a lesser man than one who has an equal regard for both." I felt then I was giving out a piece of profound philosophy.

* * * * *

A few days later the accused was acquitted. In the judgment, the judge had paid a glowing tribute to the Defendant's Counsel. For a week or so, I did not meet Mr. G—, again. When he came next, there was another great sensation in the Court. The same knowledge of law, the same understanding of man, the same mastery over the niceties of language and the same impassioned devotion to justice were once again exhibited. The result was not less gratifying. Another wretched soul was released from the fatal grip of law.

* * * * *

For three months, not a word passed between us. We were strangers to each other. He was not even aware that he had an interested spectator. I was madly longing for an occasion. Then, one day, towards the close of an evening, I suddenly came upon him in a remote part of the town. He was alone, walking with slow, measured steps. A few words passed between us. He was curt to the point of rudeness, and I was not a little disappointed. A week later we met again and at the same spot. This time I engaged him a little longer in conversation with some enquiries after his lodgings and hobbies. His answers were brief, unenthusiastic, and to the point. He seemed to avoid carefully every superfluous word.

Gradually, my acquaintance with him matured into a sort of hero-worship on my part and contemptuous acquiescence on his. He began to dominate my thoughts. I felt dejected and uneasy on the days that I did not see him. I attended the Court because I knew he would be there. In the evenings. I found myself walking towards his house. If he was not there, I would saunter in the suburbs of the town in the hope of meeting him in some out-of-the-way place, till it was very late in the night.

His house was situated in a sequestered quarter of the town sparsely studded with houses. Himself and a servant were the only occupants of the house. What impressed me most was the air of perfection that pervaded it. There was such neatness, such an air of completeness, about everything there. The flower-pots in the courtyard, the carpets on the floor, the furniture, the books on the shelves,—all these manifested a hand scrupulously neat and methodical in its operations. This air of perfection was confined not to the house alone. It reflected in the dress and manners of its master. His dress, no doubt, was very simple. But looking at it, one felt that no other dress could be in better harmony with his physical make-up. His manners were polite, polite to the last degree. But it proceeded, not from respect for others, but from a sort of indifference, a veiled contempt.

As days passed, my thoughts became more and more concentrated upon him. How was it that I came to conceive such a strange passion for this man?— I asked myself. Was it because I had the soul of a woman in me? Whatever it might have been, I am fully convinced that it was no mere hero-worship; for the soul of hero-worship is admiration on the part of the worshipper. But in my attitude towards him there was something more than admiration, something stronger, more emotional, more akin to the love of a woman in the early raptures of a first love. If I happened to meet him unexpectedly in one of the streets, suddenly I would blush and my voice would falter........

Men are by nature inclined to talk a great deal about themselves, when they know that they have worshippers. But my hero was of a different sort. There was nothing in his life which I was not interested in. But there was nothing in his life which my deity took the slightest delight to disclose to me. The evenings we passed in his house were passed mostly in silence. Were his parents alive? Had he brothers and sisters ? A host of similar questions would rise to my lips, but I never had the courage to put them into words. It was no idle curiosity, but something born of that deep interest I had come to take in his life. He seemed, however, to have not even the faintest interest in the details of his own life. He never spoke of himself. But one could easily feel that every

word he uttered was instinct with his personality. He was the greatest and most subtle egoist I had ever come across. Even when he spoke of the most abstract things, and in a way that was most dispassionate, every word was intensely personal, intensely alive with the individuality of the speaker.

Sometimes I said to myself: "This evening I will tell him everything— everything about my people, my friends, my sorrows, joys and aspirations." But in his presence my urge for confidence was promptly snubbed. That grave and inexorable disinterestedness warned me not to venture into autobiography. Was this indifference affected or real? I cannot say. It was only too likely that he had known some of my books; at least he must have seen some of my more recent articles. I always felt that he would at any moment allude to my writings. But he never made the most distant allusion to any of them. The usual expression of his face was one of scorn and contempt, born as it would seem of a profound distrust of the meanness and shiftiness of the men he knew. His smile—when he deigned to smile—had a hidden element of irony in it, which only made it all the more characteristic. Ah! it was with a sense of shame—of bitter humiliation—that I returned to my lodgings, very late in the evening.

* * * * *

In the long run, his calm and aloofness began to chill me. His very perfection which held me in its bondage filled me with a vague, inexpressible horror. And I became jealous of his cold-blooded, inhuman perfection! I felt—felt vaguely and uneasily—that there was some mystery about his life. It was impossible—impossible, I argued—to affect such perfect indifference in the face of such an impassioned worship. That indifference, I felt, was deliberate, studied. It was the desire to maintain this impression of perfection that made him silent in my presence. A longing—a mad and fierce longing—to break my idol, began to obsess my soul. In vain I sought to find a blot upon his character.

One evening, towards the close of last March, his servant came to me in a hurry and said—"Master has sent me to tell you, Sir, that he will not be at home this evening."

"Where is he going?"

"I don't know, Sir. He called me and said, 'Go and tell P— that I will not be here this evening. You can go home for the night. But be here at six to-morrow morning. Don't forget'."

That evening, I was terribly uneasy. The conviction that something which I had been seeking for long had at last arrived, dawned upon me. The whole affair smacked of mystery. At about eleven o'clock that night, I stepped into the moon-lit lane outside. The town lay hushed. The street lamps appeared pale in the silvery flood of the moon. I walked in the direction of G—'s house. A closed 'riksha' passed by me. From some inexplicable feeling, I followed it at a rapid pace. A quarter of an hour later I found it stopping at Mr. G—'s gate. The gate was instantly opened. A slender figure clothed in white from head to foot emerged from the 'riksha' and passed into the house........ A feeling of wild exultation seized me. I felt that I would shout. But I beat my thoughts down for a while and waited outside. Then, slowly and silently, I climbed the wall and dropped into the courtyard below. My eyes turned in the direction of his study. The window was half-closed. A lamp, dimly burning, sent its feeble rays into the shadow of the building outside. A moment later, I stood beneath the window. I peeped in. Silhouetted against the window was a figure quite unlike that of Mr. G—. The figure turned its profile against the lamp. It was a notorious woman of the town! Again I was seized with a wild desire to shout. In that mad moment of exultation, all the humiliations I had hitherto suffered cried for vengeance. It was with great effort that I retraced my steps in silence.

* * * * *

Though I had passed a sleepless night, I was unusually gay and lively the next day. A feeling of triumph kept stirring in my soul. I talked a great deal and laughed with excessive gusto. Precisely at ten, I saw Mr. G— entering the court and going to his seat. He was the same perfect

man, perfectly dressed and perfectly cool. The adventure of the previous night had not left the slightest mark upon his features. While looking intently at him, I felt a secret impulse within urging me to knock him down from his seat and trample upon him.

* * * * *

In the evening we met. I was returning from an entertainment given by one of my friends. Being a little drunk, I felt slightly out of sort. But my sensibilities were only sharpened by the liquor.

He was alone in the house. "I expected you at N—'s," I said.

"I had an invitation, but had to decline it owing to some other engagement,"said he with implacable coolness. In fact, he had no other engagement, and I knew it.

A silence ensued.

At last I said, "The guests included Miss M— also."

"Miss M—?" he asked with studied unconcern.

"Yes; Miss M—," I said, "she is really a very beautiful woman, and very smart". For the first time since the beginning of our acquaintance, I felt his equal.

"After all, she is a woman," said he with contempt in his tone.

This was meant as a rebuff. And I felt it.

"But women are not so bad as all that, are they?"

He was keenly alive to the irony in my remark.

"Perhaps, may not be to some." He spoke with forced calm.

I felt hell surge within me.

"But you are not very indifferent to women, are you?" I asked.

He marked the concealed exultation in my tone.

"What are you driving at?" he asked impatiently.

"Oh! nothing. I was only thinking that last night—"

"Last night ? What do you mean ?"—he demanded. For the first time, I noted a slight tremor in his voice.

"Last night, my dear Sir," I continued, "when you were with that infamous woman, you did not appear to be very indifferent."

He sprang to his feet. He was ghastly pale. A glare of diabolic fury came into his eyes. He darted a glance at the heavy club that lay on the floor. In an instant I seized it and struck him fiercely on the forehead. He staggered and then fell down heavily. Blind with fury, I struck, and struck again. When I recovered myself, there lay my perfect man on the floor, writhing in agony, his contorted face bathing in blood. .... Then all was silence.

This is my story. You know the rest.

"Your unfortunate friend."

The Heart of Sighs

K. Sreedharan Nair—IV U. C.

MY heart is yearning still, brother,
For that I can't explain;
It sighs like yonder mountain wind,
And mcans and moans in vain !

A thousand birds do sing and fly
In the glorious morn;
A thousand hues and shapes flit by
Amidst the light just born.

The sun ascends the cloudless sky.
The world is hot and tense—
Not a rustle, not a movement—
The heat, it is intense.

The scene doth change with lightning speed,
The western sky is red.
The sun sinks through the swaying reeds,
And day and night are wed.

The stars pierce the murky blue
And shed an eerie light.
Can human mind a scene picture
That beats the starry night ?

By a mellow haze is painted
The eastern sky, away.
The silver moon now peeps and sits
Atop the mountain, grey.

The smiling flood of silver sheen,
The singing nightingale,
The western wind with perfume strong,
The arbour in the vale........

But ah! my friend! the scene does not
To me some joy impart.
How can it, when nothing is
Attuned to my lone heart ?

'The scene is perfect,' some maintain,
But somthing still it wants—
A dream that gladdens youthful hearts,
A nymph in sylvan haunts !

Nature thinks by showing often
Her beauty-bag to all
The human heart does stronger grow
To stem the surging gall.

My heart is not so armoured, friend,
By nature glad and gay.
Methinks its fate is horrible
And inky black the way.

The dark and stormy clouds do not
A silver lining hold,
I peep and clutch at that I want
And grope about blindfold !

'A light!' I cry for dear life,
But no one heeds the call;
The world revels, I know not how,
To laugh as others fall !

And then my heart doth miss a beat
And expectant remain
....
....

....
....

It sighs like yonder mountain wind,
And weeps and weeps in vain !

The College Debating Society

——:x:——

By the Chronicler

The old order changeth—

CHANGANACHERRY, like Rome, moves slowly; but when it does, it makes a lot of noise. The College Debating Society turned the proverbial new leaf last July with a great deal of ceremony and considerable ostentation. The Society was reconstituted on the lines of the Parliamentary Debating Societies of certain other colleges and universities. The President, the Vice-President and the Secretary are now elected half-yearly from among the students by all the students of the College and members of the staff.

Nomination papers were called for, towards the middle of July. An intensive election campaign followed, which reminded cynics of the politics of Lilliput. The candidates grew hoarse with blowing their own trumpets. Billets modestly setting forth the virtues of rival aspirants to office were strewn about like leaves in Vallambrosa. The two candidates for the President's office were both so deserving that many a voter, it is suspected, spread out his hands in sheer helplessness and lamented: 'How happy could I be with either if the other charmer were away!'

The Election Debate

The Society did not believe in putting its shirt on dark horses. It was, therefore, proposed to hold a public debate just before the polling, in which all the candidates were invited to take part. The Election Debate was held on 21st July, when Mr. M. P. Paul M. A. took the chair. After

explaining, with suitable gravity, the spirit of the new experiment, the chairman called upon Mr. S. Varadarajan Nair, one of the candidates for the President's office, to move the resolution standing in his name. He moved that 'this House condemns the Congress Working Committee's decision to accept office'. He pointed out that the Working Committee had infringed the rights of the A. I. C. C., and condemned the decision of July 7th in words which the Congress President himself had employed earlier in the year. He refused to believe that the Governor's special powers were no hindrance to political progress. The Congress ministers, he said, have very sensitive corns and the governors are sure to tread on them. This will lead to repeated elections which are physically and spiritually exhausting. Besides, by accepting office, Congress may be committing themselves to the proposed Indian Federation, which would be overweighted by the forces of obscurantism.

He was seconded by Mr. P. R. Madhavan Pillai. Mr. K. P. Kesavan, the other candidate for the Presidentship, then rose to oppose the motion. He argued that one of the surest ways of thwarting Federation was for the Congress to accept office and to refuse to elect representatives to the Federal Legislature. Besides, there were many pressing reforms which a Congress ministry alone could carry through, such as a more rational system of taxation than is now in force. Perhaps the liveliest moment in the debate came when Mr. Kesavan's eloquence flared up at the thought of the possibility of the national flag flying over government buildings.

Mr. K. Velu Pillai and Mr. Thomas Mukkattukunnel then spoke for the motion, and Mr. C. J. Cherian opposed it. The mover, in rising to make his reply, summarily disposed of Mr. Kesavan's raptures over the national flag flying over government buildings, by coolly reminding the House that he for one could not feel any enthusiasm for the prospect of hoisting the national flag in the company of the Union Jack. The President then declared that the motion had been talked out. Polling of votes commenced immediately after the meeting.

The personnel of the Standing Committee for the first half-year was announced the following week. Of the ten members, seven are students.

President:	Mr. K. P. Kesavan.
Vice-President:	Mr. C. J. Cheriyan.
Secretary:	Mr. P. R. Madhavan Pillai.
Class Representatives:	Mr. S. Subramoniam IV U. C.
	Mr. K. Sivasankara Pillai III U. C.
	Mr. Philip Thomas II U. C.
	Mr. Cyriac J. Nidhiry I U. C.
Staff Representatives:	Mr. O. C. Varghese M. A., L. T.
	Mr. P.R. Doraiswami Sarma(Siromani)
Chairman:	Mr. V. V. John M. A.

Inaugural Address

The Inaugural Address of the year was delivered by Mr. G. Ramachandran, Secretary of the Kerala Provincial Board of the Harijan Sevak Sangh, on 16th August.

The meeting was held under the joint auspices of the College Debating Society, the Science Association and the History and Economics Association. The three associations jointly constitute the College Union. The intricacies of the three constituents of the Union were explained by Mr. V. V. John in his Welcome Speech: "The College Union metaphysically consists of three associations at present. The Union itself is, as somebody observed the other day, an imaginary institution like the Travancore Sircar One Rupee or the equatorial line. But it fulfils itself in three ways, the College Debating Society, the Science Association and the History and Economics Association. In discussing momentous questions like the frequency and application with which Gladstone chewed his food, and the economics of murdering one's own grandmother, we have the History and Economics Association. The Science Association is there to pronounce on abstruse and intriguing subjects such as the difference between College Time and Time as understood by the uninitiated world outside. For quarrels in a general way, we have the College Debating Society. The College Union is hus modestly endeavouring to be all things to all men".

The president made a statement regarding his plans for the half-year, and, incidentally, indulged in a spirited exhortation to all whom it might concern, to encourage debating talent in the College. He also announced that the Standing Committee had agreed to elect Mr. G. Ramachandran as an Honorary Member of the Debating Society.

Mr. Ramachandran then delivered the Inaugural Address on *The Renaissance in India*. (The short-hand reporter who had been got down for the occasion was about forty words per minute behind the speaker, and what was even more awkward, he confessed later on that he could not decipher what little he had got down.) Mr. Ramachandran endeavoured to show how a spiritual background existed for all the renaissances of India both national and local. That background was very unmistakable in Vedic and Buddhist culture. After the Buddhist Renaissance, one does not come across any nation-wide awakening until recent times. Meanwhile, local renaissances have manifested themselves time and again. The Sikh Renaissance was the result of the impact of Hinduism with Islamic thought; and the Arya Samaj and the Brahmo Samaj were the result of a similar impact with Christian thought. The new awakening we are living through today is not local, but national. With some reluctance the speaker ventured to give the unattractive(?)name of Gandhism to the philosophy that has inspired the new Indian Renaissance. The philosophy is not new. The spirit of the Upanishads and of Buddhist thought lives again in Gandhian philosophy, just as the spirit of the Ajanta paintings lives again in the paintings of Nandalal Bose and Abanindranath Tagore. There is no politics for Gandhiji divorced from religion. The lecturer concluded by wishing that the true Gandhian spirit may inspire the Congress Ministries. The meeting came to a close with the singing of Vancheesa Mangalam.

Second Public Debate

At a meeting held on 26th August, Mr. S. Varadarajan Nair moved that 'In the opinion of this House, Scientific Inventions have done more harm than good to humanity'. He contended that machinery has ruined cottage industries, and

has saved labour so thoroughly that it has thrown millions of people out of work. Scientific inventions have so far only made the world safe for capitalism and Imperialism. Mr. Nair somewhat spoilt the effect of his arguments by contending that science has encouraged atheism. Mr. R. Paul Thottan seconded the motion in a vehement speech. Mr. N. V. Varghese led the opposition. The burden of his speech was that the members on the other side of the House were so many barbarians. He was in raptures over the achievements of modern science. He then went off at a tangent to show that, if science was no good, the other subjects like economics and history, that were taught in the college, were infinitely worse. Mr. D. Gopalan M. A., in a learned speech, then showed how absurd it was to relate atheism to science. He spoke of the ennobling influence which the pursuit of scientific knowledge has on man. He also contended that the abuse of certain inventions by men was not a sufficient argument against scientific inventions in general. Mr. K. S. Kurian, Mr. P. A. Joseph, Mr. K. N. George, Mr. Francis D'Cruz and Mr. V. A. George also spoke against the motion; and Mr. A. V. Zacharias and Mr. V. V. John spoke for the motion. The debate was adjourned at 5-45 P. M. and was resumed on 6th October. The champions of scientific inventions came in full force. Mr. P. M. Augustine, Mr. J. Varghese and Mr. Antony Pereira spoke against the motion; and before this avalanche of enthusiasm, what could Mr. V. C. Samuel's support for the motion do? The motion was put to the house and lost by an overwhelming majority.

Third Public Debate

On 12th October, a debate in Malayalam was held under the auspices of the Society. Mr. M. N. Govindan Nair, B. A., B. L., moved that 'In the opinion of this House, Hindi should be adopted as the national language of India'. He spoke of the feeling of brotherhood that would be fostered among all Indians by the adoption of a national language. Hindi was already the mother-tongue of millions in North India. The others could learn the language without much difficulty. The speaker also dwelt on the possibilities of

Hindi for vigorous expression of ideas; it was a language fit for heroes. Mr. Raghava Panicker seconded the motion in an admirably lucid speech. Mr. P. Sivarama Pillai M. A., L.L. B., M. L. A., led the opposition. He did not see why the great variety of languages in India should be a hindrance to achieving national unity. Mr. Govindan Nair could learn Hindi in three months. But few people were so clever. The Hindi-speaking people of North India will come to have an unfair advantage over the people of other provinces in the national legislature and elsewhere. Besides, the speaker saw no prospect of persuading the Urdu-speaking Muslims to accept the Devanagari script. Mr. Antony Pereira, Mr. E. M. Joseph, Mr. P. P. George and Mr. V. V. John also spoke against the motion, which was then put to the house and was carried.

Inter-Collegiate Debate on Prohibition

A Debating Team from the St. Thomas' College, Trichur, led by Mr. V. Achuthan Nair M. A. took part in the fourth public debate of the year held 23rd October. A large gathering attended the debate. Mr. N. V. Ittiachan, St. Thomas' College, moved that 'This House congratulates the Congress Ministries on their policy of the prohibition of alcoholic drinks'. He said, Prohibition was the greatest social experiment of modern times. The Congress is an organisation of the poor. It is tackling the evil of evils. The evil of drink is to be viewed from a social, religious and economic point of view. All the religions of the world condemn it as a blot on civilization. It leads to immorality, degrades social life, destroys the peace of domestic life. The Opposition might base their arguments on the economic aspect of the question. Economically, prohibition must be a great boon. It will lead to contented and happy life in millions of homes where now such blessings are unknown. Labourers will be better able to furnish their houses and look after their families. It will undoubtedly increase the purchasing power of the poor people. The mover anticipated that the Opposition would refer to the American experiment which is supposed to have been a failure. Even in America, Prohibition was a success

from an economic point of view. During the period of Prohibition, the savings of Americans, deposited in banks, increased. Prohibition increased the industrial efficiency of America. The anti-prohibitionists are apprehensive that Prohibition will mean less revenue. They point out that the income from Excise is utilized now for nation-building purposes. It is a great shame if a government cannot carry on without the income from drink. It is the rich that stand to gain by the drink evil. To make up for the loss of revenue, why not increase the taxes upon the rich ? Super-tax and death-duties could be introduced. There are possibilities of retrenchment; substantial cuts could be made in the salaries of officers. The Congress Ministries have shown how expenditure on the machinery of government could be reduced, by taking for themselves only nominal salaries. The Opposition might contend that the abolition of the evil should not be a matter of compulsion, but one of private judgment. Laws restraining the freedom of the individual exist already. Whenever there is a grave national danger, the government must interfere. The drink evil has become a national danger. It can be tolerated further only at the risk of national ruin. Would anybody contend that by abolishing Sati in India, and by abolishing slavery in America, the governments were riding rough-shod over the liberties of the people ?

Mr. P. A. Joseph, seconding the motion, pointed out that Prohibition has become an unseemly word on account of the American precedent. Prohibition failed in America because of wholesale political corruption which paralysed the arm of the law.

Mr. A. G. Augustine, Secretary of the Debating Society, St.Thomas' College, Trichur, led the opposition. Prohibition, he said, denies the privilege of drinking only to poor people. Europeans in this country and the rich may drink. Can the evil not touch them? Prohibition is a violation of the freedom of the individual. And besides, when one came right down to think of it, drink was not so bad in itself if one knew how to have it in proper quantities.

Mr. K. M. George said that drink was an evil even in cold countries and was a greater evil in hotter climates. Drink

has very nearly ruined the coal-miners of Bengal. Mr. R. Paul Thottan, who spoke next, feared that drink is a hereditary evil. Mr. P. C. Joseph did not think much of a government that would not allow one to order one's own dinner.

Mr. P. R. Krishna Iyer M. A., speaking in support of the motion, ventured to predict that Changanacherry will in the near future be the Salem of Travancore. The problem in India is different from the problem in the West. In the West there is no stigma attached to the consumption of alcohol. In India all religions discountenance the habit. Time and again, Prohibition has been described as bad economics. It is in anticipation of economic difficulties that it has been decided to introduce Prohibition by stages. In Salem alone it will involve a loss of 26 lakhs of rupees to the government. But the people of Salem will meanwhile be saving no less than a crore. The introduction, therefore, of Prohibition in the whole Province will involve a loss of 4 crores to the government; but by the obliteration of a moral evil, the people of the province will be saving as much as 16 crores. Is that bad economics? asked the speaker. This enormous purchasing power could be utilized for procuring the necessaries of life. The price of paddy will go up immediately. The people would be better fed and better clothed. That would mean the economic regeneration of the country. The speaker went on to say that there is a school of thought which holds that, once drink is abolished, the poor wage-earner will come to entertain a desperate philosophy of life and will not work hard any more, for there will be nothing left in life to spend his earnings on. But that is too low and unwarranted an estimate of human nature. They say that the labourer drinks in order to drown the miseries of life. But that will be suicidal drowning. The speaker thought that the abolition of the evil would pave the way for new industries which will absorb the unemployed. He concluded by pointing out that Prohibition was an integral part of the Gandhian renaissance.

Mr. V. Achyuthan Nair M. A. gave a humorous turn to the debate. He said that, before Sati was abolished,

there had been intensive social propaganda against it. The Sarda Act has now been on the statute book for some years. But there is no doubt it is very widely violated. The Congress Ministries are actuated by the loftiest of motives; but honesty of purpose by itself cannot do anything. Was not Don Quixote thoroughly honest when he attacked the windmill? The demon of liquor that Mr. Rajagopalachari hopes to crush is as much a figment of the imagination as Don Quixote's giant. There are people who drink and there are people who are drunkards. The poor labourers drink toddy for physical and mental relaxation. It is an illusion to say that, as soon as Prohibition comes into force, the economic condition of the people will be improved. It is a solid fact that there will be a huge loss of revenue, while the gain to the people is mostly illusory.

Mr. A. A. Joseph, Mr. P. C. Kurian and Mr. V. Gopala Menon (St. Thomas' College), also spoke against the motion. Mr. Anantha Narayanan (St. Thomas' College) supported the motion, after which Mr. M. P. Paul M. A. spoke against the motion. The problem of government, he pointed out, is to reconcile the liberty of the individual with the authority of the state. High-mindedness in politics is not everything. Individual liberty is being seriously threatened. Today it is toddy. Tomorrow it may be tea and coffee and cigarettes. (This last-mentioned calamity sent a visible shudder through the speaker's body.) Abuse is no argument for the total abolition of drink. One might as well cure a headache by cutting off the head. There is every likelihood that in the application of the law we shall soon witness inquisitorial methods. Wives will blackmail husbands when the husbands come home after having had a sip on the sly. The speaker concluded by saying that the whole programme is an affront to human nature.

Mr. K. Kunjukrishna Pillai then spoke for the motion and Mr. C. J. Cherian against. The motion was talked out. By the way, the short-hand reporter had exhausted his patience long before the debate was closed.

Inauguration of the Arts Club

At 7 P. M. the same evening, the Arts Club was inaugurated with a short programme of variety entertainments. Mr. Christopher D'Cruz sang well, and played the mandolino and the accordion with considerable proficiency. As for the rest, the audience provided much of the entertainment. Those who sang could have sung better.

Economics and History Association

President: Mr. P. R. Krishna Iyer, M. A.
Vice-President: Mr. L. M. Pylee M. A., B. L.

THE first extraordinary meeting of the Association was held 25th July with Mr. L. M. Pylee, M. A., B. L. in the chair. Mr. Joseph Kurian B. A. (Hons), former student of the College, spoke on 'Dictatorship'. In the course of his profound and illuminative address, he elucidated the various aspects of modern dictatorship and gave a picturesque sketch of its development from a world aspiring for democracy, and he showed how it has reached its present pre-eminent position in world politics, out distancing the luke-warm democratic nations. The president commented on the outstanding features of the subject with his characteristic humour and acumen.

The first ordinary meeting of the Association was held on 21—10—'37, with Mr. K. J. Cyriac, M. A., B. L. in the chair. Mr. P. T. Mathew of III U. C. spoke on 'Rural Reconstruction'. He graphically expounded the salient points of rural indebtedness and suggested several remedial measures. Following him several students of various classes spoke on the subject, all of them unanimously recommending the necessity of rural education as the sheet-anchor of rural uplift. They stressed the necessity of giving more importance to agriculture and other rural industries in the educational curriculum. The president, in his concluding remarks, pointed out the need of building up the vitality of the agriculturists by taking good and nutritious food, as a necessary prelude to rural reconstruction.

Varghese K. O. (*Secretary*)

Hostel Notes

Parel Hostel.

WITH the advent of our present wardens Rev. Frs. Devasia Kuzhimattam B. A. and Joseph Pariarem, our hostel-life was infused with a new vigour and enthusiasm.

Early in the acadamic year, we had the inaugural meeting of our Literary Association on 26th June 1937 under the presidentship of Rao Bahadur Rev. John Kurian B. A., B. E.. Mr. V. V. John M. A. (Oxon.) gave an instructive lecture on "Students and their Professors." Vidwan V. T. Iype made a scholary discourse in Malayalam on "ചില സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, [illegible]." The president in his concluding remarks pointed out the necessity of a good reading room in hostels.

Since then we have been holding ordinary meetings every Sunday. Altogether we had seven meetings, of which two were debates and prolonged sessions. The English section had its debate on "Whether India deserves swaraj at present or not." The Malayalam section debated on "ഏകാധിപത്യമോ പ്രജാധിപത്യമോ കൂടുതൽ ഗുണകരം".

We have been very happy so far. We hope to have a better time still under the able and loving guidance of our wardens.

Mathai K. J.
Mani P. C. } *Secretaries*

The Voluntary Association,—

Apart from the general Literary Association of the hostel, a new one called the Voluntary Association was started at the desire of some enthusiastic inmates. As the name implies, any member of the hostel can become a member of it provided he is willing to observe certain rules laid down by the Association. Its aim, like that of the General Association, is the intensive cultivation of the literary and oratorical talents of its members.

We are only using a part of our recreation-time for the Association and yet we were able to conduct ten ordinary meetings and an extra-ordinary one. They were all largely attended even by people who were not members of the hostel.

We are grateful for the warm support given by the hostel authorities and the hearty co-operation of the other members of the hostel.

M. T. Chacko
V. M. Cheriyan } *Secretaries*

Sacred Heart Hostel.

Our hostel reopened on 7th June 1937. Next day a business meeting was held under the presidentship of our new warden when the office-bearers for the ensuing year were elected. The inaugural meeting of our literary union was held early in the first term under the presidentship of M.R.Ry. P. V. Kuruvilla B. A., L. T. (retired head-translator, Madras). Messrs. N. I. Thomas B. A. and P. C. Abraham (Vidwan) spoke on the occasion in English and Malayalam respectively. Since then ordinary meetings were held in English and Malayalam alternately on every Sunday. Under the auspices of the M. C. Y. L. we conducted a study circle on 'Birth control'.

The inmates are taking an active part in games. We are proud to say that the captains elected for the college atheletic association were mostly from us. As soon as the results of the college election were out, we conducted a meeting to congratulate the general captain Mr. M. C. Kuncheria and other captains.

We are very grateful to our warden Rev. Fr. L. J. Chittore Ph. D., S. T. D. (Rome), under whose guidance we are having a very happy time, and to Rev. Father A.C. Eapen B. A., Ph. D. who has contributed not a little to our spiritual and temporal welfare.

P. J. Francis
Monitor.

Athletic Association

As usual, the North-West monsoons drove us indoors for the greater part of the first term. But the enthusiasm for play and sports among the collegians was so irrepressible that full advantage was taken of every spell of fair weather in the evenings. Even from the beginning of the academic year, a vigorous election campaign was simmering beneath the surface. It grew most intense and demonstrative when the Physical Director invited nominations from candidates for various offices, including the office of the General Captain which was revived this year. The election was fought out in good order. The following are the successful candidates:—

General Captain—	Mr.	M. C. Kuncheria IV U. C.
Badminton Captain—	,,	C. P. Sukumaran Nair IV U. C.
,, *Vice-Capiain—*	,,	M. J. Mathew II U. C.
Basket-ball Captain —	,,	K. V. Chandy IV U. C.
,, *Vice-Captain—*	,,	V. J. Vargese I U. C.
Foot-ball Captain —	,,	M. M. Kuriyan IV U. C.
,, *Vice-Captain—*	,,	K, J. Thomas II U. C.
Hockey Captain —	,,	V. M. Mathew IV U. C.
,, *Vice-Captain—*	,,	P, C. John II U. C.
Ring-Tennis Captain—	,,	Abraham Eapen II U. C.
,, *Vice-Captain—*	,,	Ahmad Koshi Kannu II U. C.
Volley-ball Captain —	,,	K. M. Mathew IV U. C.
,, *Vice-Captain—*	,,	K. C. Chacko II U. C.

Mr. S. Balan Pillai IV U. C. was nominated sports secretary by the Principal.

For the management of extra-ordinary Athletic activities, the Principal appointed a committee consisting of the Principal (President) Mr. M. P. Paul M. A. (Vice-President), the Physical Director (Secretary) and the elected and nominated office-bearers.

Though the monsoons tried their best to damp our play-instinct here, at least our Volley team had occasions to play a few games in drier regions. The Volley-ball Nines Team was enlisted in the Rev. Fr. Bertram Memorial Tournament

at Madras. In the match we had to play against the Physical Training College, Madras, they won by taking the first and third games. But in a friendly match we played subsequently in response to their challenge, we defeated them, winning the first two games and giving but 5 and 11 points respectively to our opponents.

We have already got three Foot-ball teams, one Hockey team, two Volley Ball teams and three Badminton teams enlisted for the N. S. S. Annual Tournament which will commence shortly. We are also preparing for the inter-collegiate volley ball tournament at Trivandrum.

The weather has now changed and all the courts are crowded with players. There are already three tennis courts for students, and in a week another will be laid out. With the daily practice we are having here, we hope to come out successful in most of the coming tournaments.

M. C. Kuncheria

General Captain.

The Waste-Paper Basket

(Ed.)

There, before us, lie the 'dream-children' of juvenile ambition, the 'might-have-been's of periodical celebrity, the waifs and castaways, the unborn lucubrations which wait wearily by the shore of Lethe and shall wait millions of ages before they find, if at all, a local habitation within the covers of a Magazine. There, in company with odds and ends, with bills and wrappers, with cinema-notices and unopened invitation-covers, lie the articles which it is the most rueful and not the least necessary part (alas that it should be so!) of our duty to reject.

Were we in a mock-moralising vein, we might, after Swift, have exclaimed: 'Surely man is a *rejected article*. Nature sent him into the world with a mind as white as the paper on which the article was written. The vicissitutes of life knock him about. He is plashed with ink; he struggles for distinction. The world, like the unfeeling Editor, passes him by; he is left out, thrown under, forgotten. At length, the world, being pressed for space in its waste-paper basket, cremates him with much else, to make room for another generation of victims. Surely, man is a rejected article!'

But we do not find it in our heart to treat the matter with the ruthless levity of Swift. With many twinges of our editorial conscience, we ask ourself: Will these abortive children of the fancy rise in judgment against us, glide ghost-like into our dreams, and point an accusing finger at our unappreciative stolidity? He of the 'Liberty and Authority', he of the incident in the train, he who attempted to write before learning to spell, he who applauded modern science, sneering at religions, he who was so rhapsodical over the landscapes of Travancore, he who wrote the Byronic address to the ocean,—will these, in the whirl-gig of Time, put us down for a bungler and blotcher, a faithless steward of learning, an unskilful midwife of genius? Time alone can tell.

മംഗളാശംസ

(പി. എൻ. ഗോപാലഗണകൻ)

ii. u. c.

ആലോലാനന്ദമാർക്കുംപ്രതിദിനമുളവാക്കുന്നസാഹിത്യമാതാ
താലോലിക്കും,പ്രശസ്തിദ്ധ്വജമുലകിലുയർത്തുന്ന 'സന്മാസികേ'നീ
ചേലോ'ടാംഗ്ലേയ'ഭാഷാവനിതയൊടനിശംകൈരളീദേവിയെച്ചേ—
ർത്തീലോകത്തെക്കടാക്ഷിച്ചരുളുകഭവികംപാവനാനന്ദമൂർത്തേ.

ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ അനുഭവങ്ങൾ.

എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ പലരും ഞാൻ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിലൊന്നിലും ഏർപ്പെടാതിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു പലപ്പോഴും ചോദിക്കാറുണ്ട്. തൃപ്തികരമായ ഒരു മറുപടി നൽകുന്നതിന് എനിക്കിതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. "ഓ, സമയമില്ല", അല്ലെങ്കിൽ "അതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമൊന്നും വരാനില്ല" എന്നൊക്കെയായിരിക്കും എന്റെ ഉത്തരം. ഞാൻ അലസനും കേവലം സുഖലോലുപനുമായ ഒരുവനാണെന്നാണ് എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ധാരണ. താഴെ പ്രസ്താവിക്കാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ എന്നെപ്പററിയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ തെററിദ്ധാരണ നീങ്ങുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വളരെയധികം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവനാണ് ഞാൻ. തൽഫലമായി എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങൾ, സ്മരണ എന്നിൽ കുടികൊള്ളുന്നിടത്തോളം കാലം ഞാൻ വിസ്മരിക്കയില്ല. കേവലം ഒരു ബാലനായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ, സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ ഞാൻ ആരംഭിച്ചതാണ്. കഥകൾ വായിക്കുന്നതിലും അവ മററുള്ളവരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നതിലും എനിക്കു അത്യധികമായ വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ മിഡിൽസ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ, ചില "യക്ഷികഥകൾ" മലയാളത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹൈസ്ക്കൂളിൽ കയറിയതിനോടെ, സാഹിത്യവാസന എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു മാനസികരോഗമായിത്തീർന്നു "ഏതെങ്കിലും പത്രത്തിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതണം—പ്രസിദ്ധനാകണം" രാവുംപകലുമെല്ലാം എന്റെ ചിന്ത ഇതുമാത്രമായി. എണ്ണമില്ലാത്ത കഥാപാത്രങ്ങളേയും ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത കഥകളേയും എന്റെ ഭാവന സൃഷ്ടിച്ചു. എന്തിനേറെ? ഒടുവിൽ എന്റെ ഭാവന പ്രസവിക്കതന്നെചെയ്തു. ഞാൻ ഒരു കഥയെഴുതി, ഒരു കത്തുസഹിതം അതു "ഭാരതിമിത്രം" പത്രത്തിനയച്ചു. കത്ത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—

"സർ, കഴിഞ്ഞ പത്തുവർഷക്കാലമായി എന്റെ അച്ഛൻ നിങ്ങളുടെ മാന്യപത്രത്തിന്റെ ഒരു വരിക്കാരനാണ്. മലയാളം നല്ലവണ്ണം വായിക്കാറായകാലം മുതൽ ഞാൻ 'ഭാരതിമിത്രം' മുടങ്ങാതെ വായിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ, എന്റെ പ്രഥമസാഹിത്യപ്രയത്നം നിങ്ങളു

ടെ പത്രത്തിൽക്കൂടി ലോകസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടണമെന്നാണ്, എന്റെ ആഗ്രഹം. ഞാൻ പതിനാറു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു ബാലനാണ്. നിങ്ങളുടെ ഉദാരമായ പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം, സാഹിത്യപരമായി വല്ലതുമൊക്കെ ചെയ്‌വാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ്, എന്റെ വിശ്വാസം".

അന്നുമുതൽ, 'ഭാരതമിത്രം'വരുന്ന ദിവസങ്ങളിലൊക്കെ ഞാൻ അഞ്ചലാഫീസിൽ കാവലായി. പക്ഷെ, ആഴ്ചകൾ ഒന്നുരണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടും പത്രത്തിൽ എന്റെ കഥ കാണുന്നില്ല. "ഈ ലക്കത്തിലില്ലെങ്കിൽ അടുത്തതിൽ നിശ്ചയമായും കാണും,"ഇതായിരുന്നു എന്റെ ആശ. ഇങ്ങനെ അടുത്ത ലക്കം നോക്കിനോക്കി മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഞാൻ പത്രാധിപക്ക് ഒരു കത്തയച്ചു. അതിനു താഴെ പറയുന്ന മറുപടി കിട്ടി:—

"കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു പേരുകൾ കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറെക്കൂടി ഔചിത്യം കാണിക്കണം. 'മത്തായി'യെന്നും 'മറിയ'മെന്നും മററുമുള്ളതു് നിങ്ങളുടെ അപ്പന്റേയോ, സഹോദരിയുടേയോ ഒക്കെ പേരായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള പേരുകളോടു മമത തോന്നുകയും സാധാരണമാണ്. പക്ഷെ വായനക്കാർക്ക് അവ രുചിക്കയില്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം സ്മരിക്കണം. കഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ളപക്ഷം, നിങ്ങൾ ഈ പേരുകൾ മാററി പകരം 'സോമശേഖര'നെന്നും 'മൃണാളിനി'യെന്നും മററും ഉപയോഗിക്കണം. ബങ്കാളിനാമങ്ങളാണ് ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാർക്ക് ഇഷ്ടം."ഇതിന്റെകൂടെ, എനിക്കു കഥയെഴുതാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുള്ള പേരുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായി ദീർഘമായ ഒരു പേരുവിവരപ്പട്ടികയും പത്രാധിപർ അയച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഉടൻതന്നെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുമാററി. 'മത്തായി'യും 'മറിയ'വും സോമശേഖരനും മൃണാളിനിയുമായി മാറി. അടുത്ത അഞ്ചലിൽതന്നെ, അതു വീണ്ടും ഞാൻ പത്രാധിപക്ക് അയച്ചു. ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു വീണ്ടും അതിനെപ്പററി ഒന്നുംകേട്ടില്ല. 'ഭാരതമിത്ര'ത്തിന്റെ ഓരോ ലക്കവും ഞാൻ എത്ര ആർത്തിയോടെയാണ് പാർത്തിരുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം. ഒടുവിൽ എന്റെ ക്ഷമ അസ്തമിച്ചു. ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പത്രാധിപക്ക് എഴുതി. മൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രാധിപരുടെ മറുപടി വന്നു. അതിപ്രകാരമാണ്:—

"കഴിഞ്ഞ കത്തിൽ, ഒരു കാര്യം നിങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനു ഞാൻ വിസ്മരിച്ചുപോയി. പേരുമാററിയതുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യമായില്ല. കഥയിൽ സ്തോഭജനകങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾക്കൂടി വേണം. സോമശേഖരനും മൃണാളിനിയും ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചുകാണുകയും സായങ്കാലത്തിലെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽനിന്നു ചുംബിക്കയും ചെയ്താൽ മാത്രംപോരാ. സോമശേഖരനു ഒരു ശത്രുകൂടിവേണം."

കഥ വീണ്ടും ഞാൻ തിരുത്തിയെഴുതി. സോമശേഖരന്റെ ശത്രുവായ 'ഗോപാലവസുദത്തൻ' (ഈ പേരു പത്രാധിപർ അയച്ച പട്ടികയിൽ നിന്നും എടുത്തതാണ്) മൂന്നുപ്രാവശ്യം സോമശേഖരനെ വധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ഒടുവിൽ അയാൾ പോലീസിന്റെ കൈയിൽ അകപ്പെടാതെ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതുമായ സംഭവങ്ങൾകൂടി ഞാൻ കഥാഗാത്രത്തിൽ കുത്തിയിറക്കി. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. അന്നു ഞാൻ അനുഭവിച്ച ആനന്ദത്തിനു അളവില്ലായിരുന്നു.

താമസിയാതെ ഞാൻ "ലക്കി ജോൺ"(Lucky John)എന്ന കഥ "ഭാഗ്യപ്പെട്ട യോഹന്നാൻ" എന്ന പേരിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു ഒരു മാസികയ്ക്ക് അയച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാസികാധിപരുടെ ഒരു കത്തുമായി കഥ തിരിച്ചുവന്നു. കത്തിന്റെ സാരമിപ്രകാരമാണ്:- "ഇന്നപാഠം നന്നായിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ പ്രണയത്തിനു കഥയിൽ സ്ഥാനമില്ല". രണ്ടുദിവസത്തെ പ്രയത്നഫലമായി കുറേ പ്രണയരംഗങ്ങൾ കൂടി ഞാൻ അതിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു. സത്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അന്നു പ്രണയത്തിന്റെ എ. ബി. സി. പോലും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. എന്റെ മാതാവും സഹോദരിയുമൊഴികെ, ഞാൻ സംസാരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീകളും ചുരുക്കമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നിട്ടും 'ലക്കി ജോൺ' തന്റെ പ്രണയഭാജനമായ രാജകുമാരിയെ ചുംബിക്കുന്ന ഭാഗം വളരെ തന്മയത്വത്തോടും വികാരപാരവശ്യത്തോടും കൂടി വർണ്ണിച്ചുവെന്നായിരുന്നു എന്റെ ഭാവം.

*   *   *   *   *

കോളെജ് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചതോടെ, എന്റെ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിൽ കുറെ അഭിവൃദ്ധി കണ്ടുതുടങ്ങി. പഴയ ബാലിശത്വമൊക്കെ എന്നെ വിട്ടുമാറി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അപ്രശസ്തങ്ങളായ ചിലമാസികകൾ നടത്തിയിരുന്ന പത്രാധിപർമാരുടെ അനുമോദനക്കത്തുകളും കിട്ടാതെയിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പരീക്ഷ പാസ്സായി. ബി. എ. യ്ക്കു പഠിക്കാൻ എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്തു ചെയ്യാം? എന്റെ പിതാവിന്റെ ധനസ്ഥിതി അതിനനുവദിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഏതാനും ചെറുകഥകൾ എഴുതിച്ചേർത്തു ഒരു പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക. പതിനഞ്ചു കഥകളും ഏകദേശം ഇരുനൂറു വശങ്ങളുമാവേണം. ഒരു രൂപാ വിലയും. അഞ്ഞൂറു പ്രതികൾ ചെലവാകയാണെങ്കിലും കുറഞ്ഞപക്ഷം ൨൫൦ രൂപായെങ്കിലും കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു അതുമതി. അടുത്തകൊല്ലം ആകുമ്പോഴേയ്ക്കു അതു പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മറ്റിയിലെടുപ്പിക്കയൊ, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടാംപതിപ്പു അച്ചടിച്ചിറക്കുകയൊ ചെയ്യാം. ഇതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്തോറും ഈ മാർഗ്ഗം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആകർഷകമായി എനിക്കു തോന്നി

തുടങ്ങി. ഒരു മാസംകൊണ്ടു ഞാൻ പത്തുകഥകൾ എഴുതിത്തീർത്തു. മുൻപ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതിരുന്ന കഥകളിൽനിന്നും അഞ്ചെണ്ണംകൂടി തിരഞ്ഞെടുത്തു. അനന്തരം നാന്നൂറു വശങ്ങളുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ അവയെല്ലാം ഭംഗിയായി പകർത്തി. പകർത്തിയെഴുതിയതിനു പത്തുദിവസം മാത്രമേയെടുത്തുള്ളു. പാതിരാവരെ ഇരുന്നെഴുതിയ ദിവസങ്ങളായിരുന്നു അധികവും. എന്റെ ആശയും തജ്ജന്യമായ ഉത്സാഹവും അത്രമാത്രമായിരുന്നു.

ഇത്രയുമെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തിയശേഷം ഭാഷാവൈകല്യങ്ങൾ തിരുത്തിക്കിട്ടുന്നതിനായി സുപ്രസിദ്ധവൈയാകരണനായ ഹരിമാധവശാസ്ത്രികളെ ഞാൻ സമീപിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ഒരു ഹൈസ്കൂളിലെ മലയാളപണ്ഡിതരാണു്. ഞാൻ ആ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു എന്റെ ഗുരുവുമായിരുന്നു. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എഴുതിയിട്ടുള്ള വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിലെ പാണിനീയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇദ്ദേഹം ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. മലയാളം ഹയ്യർ പരീക്ഷയ്ക്കുപുറമെ, വിദ്വാൻ, ശിരോമണി മുതലായ ബിരുദങ്ങളും ഹരിമാധവശാസ്ത്രികളുടെ സ്ഥാനത്തിനു മാററുകൂട്ടി. പ്രായത്തിൽ കേവലം യുവാവായിരുന്ന ഈ മനുഷ്യന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെല്ലാം അയാളുടെ മുത്തച്ഛന്റെ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഹൈസ്കൂളിലായിരുന്നകാലത്തു ഈ വിദ്വാനുമായി പലപ്പോഴും പടവെട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. മലയാളസാഹിത്യവും സംസ്കൃതസാഹിത്യവുംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ലോകത്തിൽ സാഹിത്യമെന്നു് ഒന്നില്ലെന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രികളുടെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായം ഇയാളുടെ തലമണ്ടയിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ വിഷമമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ, ക്ലാസിലുള്ള സാധുക്കളായ വിദ്യാർത്ഥികൾകൂടി ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ വിഴുങ്ങണമെന്നു അദ്ദേഹം ശാഠ്യംപിടിച്ചു. തന്നിമിത്തം അപൂർവമായി ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ചില വാഗ്വാദങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല.

ഞാൻ എന്റെ കഥാശേഖരവും കക്ഷത്തിലേന്തിക്കൊണ്ടു്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രഭാതസ്നാനവും ഭസ്മലേപനവുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ശാസ്ത്രികൾ ഭഗവദ്ധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു "ഹരിരാമ—ഹരിഭദ്ര" എന്നൊക്കെ കേൾക്കാം. അരമണിക്കൂർ അവിടെ നിന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ആ ഋഷീശ്വരൻ കണ്ണുതുറന്നു. വിനയദ്യോതകമായ ഒരു മന്ദസ്മിതത്തോടെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു. "എന്താണു്, ശിഷ്യാ വന്നതു്?" എന്നോ മററോ അർത്ഥമുള്ള ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ശാസ്ത്രികൾ എനിക്കു സ്വാഗതമരുളി. ഞാൻ കക്ഷത്തിലിരുന്ന പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അനന്തരം ഞാൻ പറഞ്ഞു:-"ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഏതാനും കഥകളാണു്. പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. വ്യാകരണ

പ്പിഴകൾ ധാരാളം കാണും. അവിടെയുള്ള വലിയ ജോലിത്തിരക്കൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ തിരുത്തിത്തന്നാൽ കൊള്ളാം." "ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞുവരിക. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ ശരിപ്പെടുത്തിവച്ചേയ്ക്കാം" എന്നുപറഞ്ഞശേഷം ശാസ്ത്രികൾ പുസ്തകവുമായി അകത്തേയ്ക്കുപോയി.

* * *

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വീണ്ടും ശാസ്ത്രികളുടെ വസതിയിൽ എത്തി. ശാസ്ത്രികൾ എൻെറ പുസ്തകവുമായി പുറത്തുവന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:— "കഥകൾ സാമാന്യം തരക്കേടില്ല. പക്ഷെ, വ്യാകരണവൈകല്യങ്ങൾ വളരെക്കൂടും. അതിനുംപുറമെ ഭാഷ കേവലം ശാലീനമാണ്. മണിപ്രവാളം നിങ്ങൾക്കു പരിചയമില്ലേ?" ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈയിൽ നിന്നും പുസ്തകം വാങ്ങി തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ചുവന്ന മഷികൊണ്ടു അടിയിൽ വരച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒററ വാചകംപോലുമില്ല. "സർ, ഇതു മുഴുവൻ തെററാണോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "അതെ—"അല്പസമയത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം വ്യാകുലഭാവത്തിൽ തുടർന്നു:-"കഷ്ടം!! ഞാൻ നിങ്ങളെ എത്രമാത്രം വ്യാകരണം പഠിപ്പിച്ചതാണു! അതിൻെറ ഫലം ഇങ്ങനെയാണോ?" ഇദ്ദേഹം ക്ലാസിൽ വ്യാകരണം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ വല്ല വ്യാജവും പറഞ്ഞു ക്ലാസിൽ നിന്നും രക്ഷനേടിയിരുന്ന കാര്യം അപ്പോൾ ഞാൻ സ്മരിച്ചു. "ഏതായാലും നിങ്ങൾ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി പഠിക്കുക. അതിനുശേഷം ഗദ്യം എഴുതിയാൽ മതി" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു, സാഹിത്യസാഹ്യം, മദ്ധ്യമവ്യാകരണം, ശബ്ദശോധിനി തുടങ്ങിയ ഏതാനും വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം എന്നെ ഏല്പിച്ചു. ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഞാൻ അവ വാങ്ങി. സത്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ, മാത്തമാററിക്സിൻെറ പുസ്തകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഏററവുംഭയപ്പെട്ടിരുന്നതു് ഏ. ആർ. തമ്പുരാൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു. കഷ്ടകാലത്തിനു് ഈ വ്യാകരണരാക്ഷസൻ അവ എൻെറ തലയിൽ കെട്ടിവച്ചു. ഞാൻ എന്തുചെയ്യും? അദ്ദേഹം ഗുരുഭൂതനല്ലേ?

ഞാൻ പോകാനായി ഇറങ്ങി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഹരിമാധവശാസ്ത്രികൾ, വേറെ രണ്ടുപുസ്തകവുമായി വന്നു എന്നെ പിടികൂടി. അദ്ദേഹം പറയുകയാണു്:—"നിങ്ങൾക്കു നല്ലഗദ്യം എഴുതണമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുമുൻപു ഈ പുസ്തകങ്ങൾരണ്ടും മനഃപാഠമാക്കണം." "ഏതുപുസ്തകങ്ങളാണു, സാറെ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു."സി. വീ-യുടെ 'രാമരാജബഹദൂറും'വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ'അക്ബറും'."ഞാൻശാസ്ത്രികളുടെശിഷ്യനായിരുന്നകാലത്തു്, പരീക്ഷക്കടലാസിൽ സി. വി. യുടെ ഭാഷാരീതിയെ ആക്ഷേപിച്ചു എന്തോ എഴുതിയതിനു് ഒരാഴ്ച മുഴുവനും ക്ലാസിനു വെളിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നവിവരം അപ്പോൾ ഞാൻ സ്മരിച്ചു. അതുകൊണ്ടു

'രാമരാജബഹദൂറി'ൻെറ ഭാഷാരീതിയെപ്പററി ഒന്നും പറയാതെ ഞാൻ മൗനം അവലംബിച്ചതേയുള്ളു. ശാസ്ത്രികൾ 'രാമരാജബഹദൂർ' തുറന്നു്, ചില ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ മനുഷ്യനെ കാണാൻ വന്ന എൻെറ ദുർവിധിയെ പഴിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ അവിടെയിരുന്നു അതുകേട്ടു. ഈ വായന ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയാണെങ്കിൽ അന്നത്തേയ്ക്കു അവധിയെടുത്തുകൊണ്ടു, ആ പുസ്തകം മുഴുവൻ ഇദ്ദേഹം എന്നെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുമെന്നു എനിക്കു അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, ഇടയ്ക്കിടെ ഞാൻ എൻെറ അക്ഷമത കാണിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇതു ഗ്രഹിച്ച ശാസ്ത്രികൾ, ഒരദ്ധ്യായത്തിലെ അവസാനഖണ്ഡിക വായിച്ചു നിവൃത്തിയശേഷം, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:--

"എന്തു്? നിങ്ങൾക്കിതിൽ രസമില്ലെന്നോ?—മണിപ്രവാളത്തിൻെറ മനോഹരവിഹാരമല്ലേ, ഇതു്? മാത്രമോ?—മനുഷ്യഹൃദയത്തെപ്പററി എത്ര അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യമാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്?"

ഇതുകേട്ടു മൂകനായിരിക്കുന്നതിനുള്ള ക്ഷമ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു—"സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ഭാഷാരീതി അത്ര അനുകരണയോഗ്യവും ആഹ്ലാദദായകവുമായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു മനുഷ്യഹൃദയത്തെപ്പററി അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വിശ്വസിക്കാനും എനിക്കു വിഷമമാണു്."

ഇതുകേട്ടു് ശാസ്ത്രികളുടെ മുഖം ചുവന്നു. കോപകലുഷമായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചു: "എന്തു്? കൈരളിയുടെ വീരസന്താനമായ ആ മഹാത്മാവിനെപ്പററിയാണോ, നിങ്ങൾ ഈ വിധം സംസാരിക്കുന്നതു്? നിങ്ങളുടെ പരമമായ അജ്ഞതയെ പഴിക്കുന്നതിനുപകരം നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അകൃത്രിമവും അത്ഭുതാവഹവുമായ ഭാഷാരീതിയെയാണു് അപലപിക്കുന്നതു്, അല്ലേ?—ഹാ!! യൗവനത്തിൻെറ മൗഢ്യവിലാസം!! ധിക്കാരത്തിൻെറ പാരമ്യം—"

ഈ വിദ്വാനുമായി പടവെട്ടാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു വീണ്ടും ഞാൻ മൗനം അവലംബിച്ചു. അപ്പോൾ, അതാ ശാസ്ത്രികൾ ഒരു പുതിയ സമരം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അക്ബർ' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ പ്രഥമാദ്ധ്യായം അദ്ദേഹം വായിച്ചുതുടങ്ങി: "അസ്തപർവതനിതംബത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ലംബമാനമായ" എന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ ചാടിപ്പറഞ്ഞു—"എൻെറ സാറേ, ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ചു എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതേ-ഈ പുസ്തകം ആരെങ്കിലും വായിക്കുമ്പോൾ ചമ്മട്ടികൊണ്ടു അടികൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണു എനിക്കുണ്ടാകാറുള്ളതു". വായന നിവൃത്തിയശേഷം ശാസ്ത്രികൾ ചോദിച്ചു: "എന്തു? പുണ്യശ്ലോകനായ ആ തിരുമേനിയുടെ ഭാഷാരീതിയും നിങ്ങൾക്കു് ഇഷ്ടമില്ലെന്നാണോ പറയാൻ ഭാവം?" "ഞാൻ സാധാരണ സംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതുമെല്ലാം അതിലും

നല്ലഭാഷയിലാണെന്നാണെൻെറവിശ്വാസം” എന്നു് കഴിയുന്നതുംശാന്തസ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ശാസ്ത്രികൾ കൈ വിരണ്ടും പൊത്തി; എന്നിട്ടു വികാരപാരവശ്യത്താൽ വിറകൊള്ളുന്ന സ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“അയ്യോ-നിങ്ങളുടെ ഗുരുവാകുന്നതിനുള്ള നിർഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായല്ലൊ. നന്ദികേടിനും ചണ്ഡാളത്വത്തിനും ഒരതിരു വേണ്ടേ? നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം അച്ഛനെ മുക്കാലിയിൽ കെട്ടി അടിക്കുന്നതിനുപോലും നിങ്ങൾ മടിക്കയില്ല.” അനന്തരമുണ്ടായ അല്പസമയത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം ശാസ്ത്രികൾ തുടൎന്നു:—“ഹെയ്, ധിക്കാരിയായ യുവാവെ, നിങ്ങൾ മലയാളം ഇനിയുമെങ്കിലും നന്നായി എഴുതുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനുമുള്ള മാൎഗ്ഗം തെളിയിച്ചതു മഹാനുഭാവനായ ആ തിരുമേനിയാണെന്നുള്ള വസ്തുത നിങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചു പോയോ? ഒരു പക്ഷെ, ആ വാസ്തവം നിങ്ങളോടു പറയുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ലായിരിക്കാം. ഏതായാലും ഒരു കാൎയ്യം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള തലതിരിഞ്ഞ ചെറുപ്പക്കാർ വല്ലതും പുലമ്പുന്നതുകൊണ്ടു ആ മഹാത്മാവിൻെറ (മഹാത്മാവു് എന്നപദം ഉച്ചരിച്ചപ്പോൾ, ശാസ്ത്രികളുടെ നയനങ്ങൾ സ്വൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുയൎന്നു. തൻെറ ആരാധനമൂൎത്തിയായ ആ തിരുമേനി മേഘങ്ങളിൽ എഴുന്നെള്ളിക്കൊണ്ടു് തന്നെനോക്കി അനുഗ്രഹപൂൎവ്വം മന്ദസ്മിതംചെയ്യുന്നതു ദൎശിച്ചു ശാസ്ത്രികൾ ആനന്ദം കൊള്ളുകയാണെന്നു ആ കണ്ണുകളുടെ നോട്ടത്തിൽ കണ്ടാൽ തോന്നും) കീൎത്തിധാവള്യത്തിൽ കളങ്കം ചാൎത്താമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടാ.”

ഇതുകൂടി കേട്ടപ്പോഴേയ്ക്കും എൻെറ ക്ഷമയെല്ലാം ദൂരെത്തെറിച്ചു. ക്ഷോഭത്താൽ അല്പം പതറിയ സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു:—“ഈ നശിച്ച വീരാരാധനമാണു് ഭാഷയെ മുടിക്കുന്നതു്. ഈ കീൎത്തിധാവള്യമൊക്കെ പണ്ഡിതപട്ടം കെട്ടിയ ചില വിദ്വാന്മാരുടെ തലയ്ക്കുള്ളിലുള്ള വിടവുകളിൽ മാത്രമെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുള്ളു.” പിന്നീടൊന്നും പറയാൻ ഞാൻ അവിടെ നിന്നില്ല. വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെത്രയും ശാസ്ത്രികളുടെ മേശപ്പുറത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞശേഷം ഞാൻ വേഗം നടന്നു “ആശാൻെറ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിക്കാത്ത ശിഷ്യർ ആയിരവൎഷക്കാലം അടിനരകത്തിൽ കിടന്നുകഷ്ടപ്പെടട്ടെ” എന്നോ മറേറാ അൎത്ഥമുള്ള ഒരു ശ്ലോകം, ശാസ്ത്രികൾ ഉയൎന്ന സ്വരത്തിൽ ചെല്ലുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ‘ആശാന്മാരുടെ’ ശാപാനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഈശ്വരസഹായത്താൽ എനിക്കു വലിയ വിശ്വാസമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അക്കാൎയ്യം ഓൎത്തു ഞാൻ ലേശവും ക്ലേശിച്ചില്ല.

വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങും വഴിയുള്ള എൻെറ ചിന്തകൾ ഇപ്രകാരമായിരുന്നു—“കഷ്ടം!! ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനെ പുസ്തകം ഏല്പിച്ചല്ലോ. കുറെ വ്യാകര

ണനിയമങ്ങൾ മനഃപാഠമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഭംഗിയുള്ള ഒററവാചകം പോലും എഴുതാൻ ഇയാൾക്കു വശമില്ല. മററു വല്ലവരും എഴുതുകയാണെങ്കിൽ, "സമാസം തെററാണു്, കൂട്ടക്ഷരം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു് എവിടെയാണെന്നു നിശ്ചയമില്ല, വള്ളിയും പുള്ളിയുമൊന്നും ഒരിടത്തുമില്ല", എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞു സർവവും തെററാണെന്നു ഇയാൾ വിധിയെഴുതിക്കളയും. ഇയാളെപ്പോലെ വ്യാകരണം മുഴുവൻ തലയ്ക്കകത്താക്കിയില്ലെങ്കിൽ, ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്താനും വിഷമമാണു്. ഈശ്വരാ, ഇതുപോലെ ദുർഘടം പിടിച്ച ഒരു ഭാഷയുണ്ടോ?—ഈ വ്യാകരണ രാക്ഷസന്മാർ വല്ലവരും ഭാഷയുടെ അക്ഷരമാല കുറെക്കൂടി ലളിതമാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തൊരനുഗ്രഹമായിരുന്നു!"

*　　　*　　　*　　　*　　　*

കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വ്യാകരണഭ്രാന്തു വളരെക്കുറവുള്ള മറെറാരു ഭാഷാപണ്ഡിതരുടെ സഹായത്താൽ കഥകൾ ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി തിരുത്തിയെഴുതി. അനന്തരം ഒരവതാരിക കിട്ടാനുള്ള ശ്രമമായി. പാഠ്യപുസ്തകസമിതിയിലെ ഡിറക്ടറും സാഹിത്യത്തിൽ സഹസ്രാക്ഷനെന്നും ദശഗ്രീവനെന്നും എട്ടടിമാനെന്നുമൊക്കെ സ്ഥാനപ്പേരുള്ളയാളുമായ ഒരു മഹാപണ്ഡിതന്റെ അവതാരിക വാങ്ങാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നു ചില സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. ഇയാളുടെ അവതാരിക പാഠ്യപുസ്തകസ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനട്ടിക്കററാണെന്നായിരുന്നു, ഇവരുടെ അഭിപ്രായം. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഈ മനുഷ്യന്റെ അവതാരികയിൽ എനിക്കു വലിയ ഭ്രമമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. മലയാളം മുൻഷിമാരും ചില ഇത്തരം സാഹിത്യകാരന്മാരും സാഹിത്യസർവജ്ഞനായും സഹസ്രാക്ഷനായും ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്ന ഈ ദശഗ്രീവൻ വകതിരിവുള്ള ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഇടയിൽ "ചീനച്ചട്ടി"യെന്നാണു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇതിനു ചില കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെപ്പററിയും നിരണത്തുകവികളെപ്പററിയും ചില അപൂർവവിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും, മലയാളക്കരയേയും മഹാരാജാക്കന്മാരേയും പുകഴ്ത്തി, ദഹിക്കാൻ വിഷമമായ കുറേ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചതുമായിരുന്നു, ഈ വിദ്വാന്റെ സാഹിത്യസേവനങ്ങൾ. ദുസ്സഹമായ ചരിത്രാന്വേഷണഭ്രാന്തു് പിടിപെട്ടതിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ ദശഗ്രീവൻ "കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴയായിരുന്ന കാലത്തു് പാൽപ്പായസം കഴിച്ചിരുന്നതു് ഒരു ചീനച്ചട്ടിയിലാണെന്നു" സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു് അൻപതുവശത്തിൽ കുറയാത്ത ഒരു പ്രബന്ധമെഴുതി ഇതു വാസ്തവമല്ലെന്നും നമ്പ്യാർ ഒരു വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിലാണു് പായസം കഴിച്ചിരുന്നതെന്നും വാദിച്ചുകൊണ്ടു് വടക്കേ മലയാളത്തുകാരനായ ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാടു് മറെറാരു പ്രബന്ധം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അടുത്ത മൂന്നുമാസക്കാല

ത്തേയ്ക്കു് പത്രലോകത്തിൽ ഈ വാദകോലാഹലം മാത്രമേ കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ചീനച്ചട്ടിയും കിണ്ണവും തമ്മിലുള്ള ശണ്ഠ മൂത്തു. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ പിടിയിൽ കിടന്നു് ദശഗ്രീവൻ വല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ ദശഗ്രീവൻ കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലത്തുള്ള ഒരു നമ്പ്യാർവീട്ടിലെ അറയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു പഴയ ചീനച്ചട്ടി സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ പരിഷത്തിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന വിദ്വാന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രാന്വേഷണസാമർത്ഥ്യത്തെ അനുമോദിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രശംസാപത്രവും സ്വർണ്ണമെഡലും സമ്മാനിച്ചു. അങ്ങനെയാണു് 'ചീനച്ചട്ടി'യെന്നുള്ള പേരു് ഇദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചതു്.

ഈ മനുഷ്യനു് ആധുനികസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരറിവുമില്ലെന്നു് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇയാളുടെ അവതാരിക ലഭിച്ചാലുണ്ടാകാവുന്ന പ്രയോജനങ്ങളെപ്പറ്റി മനഃപായസം കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ ഒടുവിൽ ഇയാളെ സമീപിക്കതന്നെ ചെയ്തു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ ദശഗ്രീവൻ കുറേ പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ—പുകപിടിച്ചു് അവയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ മിക്കവാറും അവ്യക്തങ്ങളായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു—ഒരു കണ്ണടയുടെ സഹായത്തോടെ ഇരുന്നു വായിക്കയാണു്. അര മണിക്കൂർ ഞാൻ കാത്തുന്നതിന്റെ ശേഷം മാത്രമാണു്, അദ്ദേഹം കണ്ണുകൾ ഉയർത്തിയതു്. ഞാൻ ഉടൻതന്നെ താണുവീണു തൊഴുതു. വളരെനേരം നിന്നതുനിമിത്തം കാൽ കഴഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുന്നു. എനിയ്ക്കു വല്ലയിടത്തും ഒന്നിരിക്കാൻ വളരെ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. ദശഗ്രീവന്റെ മുറിയിലെ ഉയർന്നതരം കസാലകളിലേയ്ക്കു എന്റെ കൊതികൊണ്ട കണ്ണുകൾ സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷെ, അയാളുടെ മുഖത്തു കരുണയുടെ ഒരു കണികയെങ്കിലും സ്ഫുരിക്കണ്ടേ? ഞാൻ നിന്ന നിലയിൽത്തന്നെ വീണ്ടും നില്പായി. കുറേനേരം എന്നെ സഗൗരവം വീക്ഷിച്ചശേഷം ആ സാഹിത്യാചാര്യൻ ചോദിക്കയാണു്: "ഹെയ്, യുവാവെ, നിങ്ങൾ തികച്ചും എനിയ്ക്കു അപരിചിതനാണല്ലോ. എന്തു കാരണംകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവിടെ വന്നതു്?"

ഞാൻ കാര്യം മുഴുവനും തുറന്നു പറഞ്ഞു. "ഓഹോ, ചെറുകഥകളാണു്, അല്ലേ? നമ്മുടെ യുവാക്കളിൽ ചിലരൊക്കെ ധാരാളം ചെറുകഥകൾ രചിക്കുന്നതായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നുവല്ലോ. എഴുതുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വിവേകമില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരാണെന്നും കഥകളെല്ലാംതന്നെ അശ്ലീലങ്ങളാണെന്നും ഞാൻ അദ്ധ്യക്ഷംവഹിച്ച പരിഷത്തിൽ ആരോ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു കേട്ടു. വാസ്തവംതന്നെയോ?" "ചിലർ അത്തരം കഥകളും എഴുതാറുണ്ടു്" എന്നു വളരെ താണസ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഇംഗ്ലീഷു, സാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം നല്ല ചെറുകഥകളുണ്ടു്. ജാൻസന്റെയും ബർ

ണാർഡ്ഷായുടെയും ചെറുകഥകൾ നിങ്ങൾക്കു സുപരിചിതങ്ങളായിരിക്കു മല്ലൊ. ഞാൻ സമയമുള്ളപ്പോഴൊക്കെയും ഈ ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാര ന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിക്കാറുണ്ട്."

ജോൺസന്റെയും ബർണാർഡ്ഷായുടെയും പ്രശസ്തി കഥാകൃത്തുക്കൾ എന്നുള്ള നിലയിലല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം പറയാൻ എനിക്കു പ്രബലമായ പ്രേരണയുണ്ടായെങ്കിലും അവതാരിക കിട്ടാനുള്ള അഭിലാഷംകൊണ്ട് അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ ആംഗ്ലേയ ഭാഷാപരിജ്ഞാനം ഞാൻ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കതന്നെ ചെയ്തു. "അവിടേയ്ക്കു ഇതിനെല്ലാം എങ്ങനെ സമയംകിട്ടും?" എന്നു അ ത്ഭുതഭാവം നടിച്ചു ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ സാഹിത്യ ദേവിക്കു സമർപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്," ദശഗ്രീവൻ ചാരിതാർത്ഥ്യസൂചകമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പ്രതിവചിച്ചു. മനുഷ്യസഹജമായ സകല ശക്തിഹീ നതകൾക്കും അതീതനായി വർത്തിക്കുന്ന ഒരു ജ്ഞാനവൃദ്ധൻ സ്തന്യപാനം ഇനിയും നിറുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ശിശുവിനോടു സംസാരിക്കുന്ന ഭാവത്തി ലാണ്, അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. അവതാരികയ്ക്കുവേണ്ടി അതെല്ലാം ഞാൻ സഹിച്ചു. ഒടുവിൽ എനിക്കു വിശപ്പു ദുസ്സഹമായിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ പറഞ്ഞു—"അവതാരിക എഴുതാൻ അവിടേയ്ക്കു സൗകര്യമുണ്ടെങ്കിൽ—"

ഇതിനു മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ, അമേരിക്കയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററുമുള്ള സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാർ അവതാരിക എഴുതിക്കൊടുത്താ ൽ അവർക്കു കിട്ടുന്ന ഭീമമായ പ്രതിഫലത്തെപ്പററി, ദശഗ്രീവൻ പ്രസംഗി ച്ചുതുടങ്ങി. ഈ പ്രസംഗത്തിന്റെ ആന്തരോദ്ദേശ്യം എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കാ ൻ എനിക്കു ഒട്ടും താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. വല്ലതും 'കൈമടക്കു' കൊടു ക്കാതെ അവതാരിക കിട്ടുകയില്ലെന്നു എനിക്കു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി. ഇക്കാര്യം നേരത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ പാവപ്പെട്ട സ ഹോദരിയുടെ വൈവാഹികമോതിരം പണയംവച്ചു പതിനഞ്ചു രൂപാ കൂ ടി കരുതിക്കൊണ്ടാണു ഞാൻ പോന്നിരുന്നതു്. അതു, ഒട്ടും മടിക്കാതെ ഞാ ൻ ദശഗ്രീവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങിയ ശേഷം, മന്ദസ്മി തപൂർവ്വം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ആട്ടെ, രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു വരു. അപ്പോ ഴേയ്ക്കും ഞാൻ എഴുതിവച്ചേക്കാം. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിരണത്തുകവികളുടെ കുടുംബചരിത്രം എഴുതിവരികയാണ്. അതിനു് ഒരാഴ്ചത്തെ ജോലികൂടിയു ണ്ട്." മുട്ടോളം തലതാഴ്ത്തി ഒരിക്കൽക്കൂടി ആ സാഹിത്യാചാര്യനു് അഭി വാദ്യം ചെയ്തശേഷം ഞാൻ അവിടെനിന്നും യാത്രയായി.

* * * * * *

രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വീണ്ടും ദശഗ്രീവന്റെ വസതിയിൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു വർത്തമാനപ്പത്രവുമായി മുററത്തു ലാത്തുകയാണ്. ഞാൻചെ ന്നു കയറുന്നതു കണ്ടെങ്കിലും കുറേനേരത്തേയ്ക്കു കണ്ടഭാവം നടിച്ചില്ല. അ

നന്തരം മറന്നുപോയ എന്തോ ഓർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ ഫാല പ്രദേശത്തെ കുറെ തടവിയ ശേഷം, ആ തിരുവായ് തുറന്നു ഇങ്ങനെ അരു ളി—"ഓ—എവിടെയോ വച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നുവല്ലോ. പ ക്ഷേ—"അർദ്ധോക്തിയിൽ വിരമിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം പുരാണവിജ്ഞാന ഭണ്ഡാഗാരമായ തൻെറ മസ്തിഷ്ക്കത്തെ മറച്ചിരുന്ന ആ ഫാലപ്രദേശത്തെ ഒരിക്കൽകൂടി തലോടി. അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ ക്ലേശിപ്പിക്കാതെ ഞാൻപ റഞ്ഞു: "രണ്ടാഴ്ച മുൻപു ഇവിടെ ഒരു അവതാരിക കിട്ടുന്നതിനു് ഒരാൾവ ന്നതു് അങ്ങു് ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലേ.?"—"ഓ, ശരി, ഞാൻ വിസ്മരിച്ചുപോ യതാണു്. ക്ഷമിക്കണം. പണ്ടേ ഞാൻ ഒരു മറവിക്കാരനാണു്." അല്പ സമയം ആലോചനാനിമഗ്നനായി നിന്നശേഷം അമേരിക്കായിലും ഇംഗ്ല ണ്ടിലും അവതാരികാകാരന്മാൎക്കു കിട്ടുന്ന ഭീമമായ പ്രതിഫലത്തെപ്പററി അ ദ്ദേഹം ഒരു പ്രസംഗം കൂടി നടത്തി. അനന്തരം ഇങ്ങനെ തുടൎന്നു: "കഥകൾ ചിലതൊക്കെ ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. സാമാന്യം തരക്കേടില്ല. അവ താരിക തയാറാക്കുന്നതിനു് എനിക്കിതുവരെ കഴിഞ്ഞില്ല ഒരാഴ്ചകൂടി കഴി ഞ്ഞിട്ടു മതിയൊ?—"

ഇനിയും ഇക്കാൎയ്യത്തിനു മുടക്കാൻ പണം എൻെറ കൈവശമില്ലെന്നും അവതാരിക ഉടൻതന്നെ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും മുഖഭാവംകൊണ്ടു ഞാ ൻ സൂചിപ്പിച്ചു. ഉടനെ "എടാ, കൃഷ്ണാ, അകത്തുനിന്നു് ഒരു കടലാ സും വല്ലതുമെഴുതുന്നതിനു് ഒരു പുസ്തകവും എൻെറ പേനയും ഇങ്ങെ ടുത്തുകൊണ്ടുവരു" എന്നു ദശഗ്രീവൻ ഉത്തരവായി. അടുത്ത ക്ഷണത്തി ൽ മേല്പറഞ്ഞ സാധനങ്ങളുമായി ഒരു ഭൃത്യൻ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തു. ദശഗ്രീവൻ മുററത്തിൻെറ അരഭിത്തിമേൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അവതാ രികയും എഴുതിത്തീൎത്തു. അനന്തരം ഭൃത്യൻെറ നേരെതിരിഞ്ഞു പറ ഞ്ഞു—"നീ അകത്തുചെന്നു് മേശമേലിരിക്കുന്ന ചുവന്ന ബയൻറുള്ള ആ നോട്ടുബുക്കു് ഇങ്ങു എടുത്തുകൊണ്ടുവരൂ." കൃഷ്ണൻ ഒരു പുസ്തകവുമായി പു റത്തുവന്നു. പക്ഷെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതു് രാമായണമായിരുന്നു. നാലുപ്രാ വശ്യം അവനെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓടിച്ചു. ഒരു നൂറു കഴുതയെ വിളി യും കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെയാണു് ആവശ്യപ്പെട്ട പുസ്തകം പുറത്തുവന്നതു്. അതു കൈയിൽ വാങ്ങി അവതാരിക അതിനകത്താക്കിയശേഷം ദശഗ്രീവ ൻെറ നേരെതിരിഞ്ഞു കൃതജ്ഞതയും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു: "അവിടുന്നു ചെയ്ത ഈ ഉപകാരത്തിനു ഞാൻ വള രെ നന്ദിയുള്ളവനാണു്." ഒരിക്കൽകൂടി ആ സാഹിത്യസാമ്രാട്ടിനെ തല കു നിച്ചു നമിച്ചശേഷം ഞാൻ അവിടെനിന്നും യാത്രയായി.

കുറേദൂരം നടന്നശേഷം വഴിയരികിലുള്ള ഒരു മരത്തണലിൽ ഇരുന്നു അവതാരിക ഞാൻ ഒരാവൎത്തി വായിച്ചു. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു:—

"കലാവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു പ്രശോഭിക്കുന്ന രസനിഷ്യന്ദികളായ ഖണ്ഡകഥകളിൽനാംകാണുന്നതു്, 'റീയലിസ്റ്റിക്ക്' രീതിയുടെയും 'റോമാൻറിക്ക്' രീതിയുടെയും സമ്യക്കായ സംകലനമാണു്. ഈ രണ്ടു രീതികളുടെയും രമ്യമായ സമ്മേളനമാണു്, കാർലൈൽ, റസ്ക്കിൻ തുടങ്ങിയ വിശ്വവിഖ്യാതന്മാരായ കഥാകൃത്തുക്കളുടെ ഖണ്ഡകഥകൾക്കു പ്രാമാണ്യവും പ്രശസ്തിയും കൊടുക്കുന്നതു്. എൻെറ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രസ്തുത ഗുണം അല്പാല്പം കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ എനിയ്ക്കു അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. പരിശ്രമിക്കയാണെങ്കിൽ യുവാവായ ഗ്രന്ഥകാരനു്, ശോഭനമായ ഭാവി ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല...............ഗ്രന്ഥകാരനും ഗ്രന്ഥത്തിനും സകല മംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു."

ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും സ്പർശിക്കാതെ ഇടവിതാനത്തു് നിന്നുകൊണ്ടു എഴുതിയിരുന്ന ഈ അവതാരിക വായിച്ചപ്പോൾ എങ്ങുമില്ലാത്ത ദേഷ്യവും അവമാനവും എനിക്കുതോന്നി. കോപതാപാദികളാൽ എൻെറ ഉടലാകെ വിറകൊണ്ടു വികാരക്ഷോഭത്താൽ അല്പസമയത്തേയ്ക്കു സംസാരശക്തിപോലും എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. എൻെറ ശരീരം വിയർത്തു. ആ നിലയിൽ ഒരു മണിക്കൂർ ഞാൻ അവിടെ ഇരുന്നുപോയി. എൻെറ ഹൃദയക്ഷോഭം അവസാനിച്ചു മനഃകായങ്ങൾ സ്വസ്ഥമായപ്പോൾ ഞാൻ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേററു ദശഗ്രീവൻെറ വസതിയേ ലക്ഷ്യമാക്കി സാവധാനം നടന്നു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം വായനമുറിയിൽ ഒരു ചാരുകസാലയിൽ കിടക്കയാണു്. അനുവാദംചോദിക്കാതെതന്നെ ഞാൻ അകത്തു കടന്നു. എന്നിട്ടു്— "ഈഅടുത്ത കാലത്തെങ്ങാനും അവിടുത്തെ അപ്പനോ ഭാര്യയോ വല്ലവരും മരിക്കയാണെങ്കിൽ ഈ അവതാരികകൂടി അവരുടെ ശവപ്പെട്ടിയിൽ വച്ചു മറവു ചെയ്തുകൊള്ളണം." എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, ഞാൻ എൻെറ നോട്ടുബുക്കിൽ നിന്നും ആ കടലാസെടുത്തു് ചുരുട്ടി മടക്കിഅദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു അനന്തരം ഒരക്ഷരംകൂടി ഉരിയാടാതെ അവിടെനിന്നു ഇറങ്ങിപ്പോരികയും ചെയ്തു.

ഞാൻ ഗേറരുങ്കൽ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും കേൾക്കാം—"എടാ, എടാ കൃഷ്ണ, അവനെ—അവനെ, ആപോയ ഭ്രാന്തനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങുവാടാ." ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കൃഷ്ണൻ എൻെറ പിറകേ ഓടിവരുന്നു. വേഗം നടന്നു ഞാൻ റോഡിലെത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും കൃഷ്ണൻ എന്നെപിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞു. "എടാ, പിശാചെ, എന്നെ വിടൂ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഞാൻ ബലം പിടിച്ചു. പക്ഷെ കൃശഗാത്രനായ ഞാൻ ആ ഭീമനോടെന്തുചെയ്യാനാണു്? അവൻ എന്നെ ഞെരിച്ചുതുടങ്ങി. പാതയിൽകൂടി കടന്നുപോയ ചില പാന്ഥന്മാർ ഇതുകണ്ടു് "ഛെ, ആ സാധുവിനെ വിടൂ" എന്നു പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു. പക്ഷേ കൃഷ്ണൻ വിട്ടില്ല. ഒടു

വിൽ ചിലർ മുൻപോട്ടുവന്ന്, അവനെ പിടികൂടി. അപ്പോൾ അവൻ അലറുകയാണ്: "ഇല്ല, എന്നെ കൊന്നാലും ഞാൻ വിടുകില്ല. തിന്ന ചോറിന് നന്ദിയില്ലാത്തവനല്ല കൃഷ്ണൻ. യജമാനൻ പറഞ്ഞു, ഈ ഭ്രാന്തനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുചെല്ലണമെന്ന്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകമല്ലേ, ഇവൻ കട്ടോണ്ടു പോണത്." ഈ രംഗം ഞാൻ അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഒരു സതീർത്ഥ്യൻ ആ വഴി വരികയും അയാളുടെ സഹായത്താൽ ഞാൻ രക്ഷപെടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ. ബഹളത്തിനിടയിൽ എന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ബയന്റും അകത്തെ നാലഞ്ചേ്ാളം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഉടനേ ബസ്സ്റ്റാന്റിലേയ്ക്കു ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ സങ്കടംകൊണ്ടും ലജ്ജകൊണ്ടും വിവർണ്ണമായ എന്റെ മുഖം പലരും കാണുമല്ലോയെന്നു ഭയപ്പെട്ട്, സമീപമുള്ള ഒരു ചായക്കടയുടെ ഉള്ളിലേക്കു ഞാൻ വലിഞ്ഞു. എന്നെ കണ്ടയുടനേ പല്ലുമുഴുവൻ പുറത്തു കാട്ടികൊണ്ട് "സാറെ, ചായയോ കാപ്പിയോ?" എന്ന് ആ ചായക്കടക്കാരൻ ചോദ്യവും കഴിഞ്ഞു. "ഇപ്പോൾ ഒന്നും വേണ്ട" എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടോ, കേൾക്കാതെയോ അയാൾ കാപ്പി അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തല മേശമേൽ ചായ്ച്ചുകൊണ്ടു, ഞാൻ ഒരു ബെഞ്ചിലിരുന്നു. ഒരു കാൽ മണിക്കൂർനേരത്തേയ്ക്കു എന്റെ അന്തരംഗം കേവലം ശൂന്യമായിരുന്നു. അതുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ സാധുവായ സഹോദരിയുടെ വൈവാഹികമോതിരംമുതൽ അല്പം മുൻപു നടന്ന ആ മൽപിടുത്തംവരെയുള്ള സകല സംഭവങ്ങളും ഒന്നൊഴിയാതെ എന്റെ ഉൾക്കളത്തിലുയർന്നു. എന്റെ നേത്രങ്ങളിൽ നിന്നും അശ്രുധാര മുറിയാതെ പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി. കൈലേസെടുത്തു മുഖംമറച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ മതിവരുവോളം കരഞ്ഞു കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചായക്കടക്കാരൻ മറയിൽ പ്രവേശിച്ചു, "സാറെ, കാപ്പി തീർത്തും തണുത്തുപോയിക്കാണും" എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ മുഖം തുടച്ചശേഷം, ആ തണുത്ത കാപ്പി സാവധാനം കുടിച്ചുതീർത്തു. അനന്തരം അവിടെനിന്നും ബസ്സ്റ്റാണ്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. പോകുംവഴി, ഉച്ചത്തിൽ ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒരു ശപഥവുംചെയ്തു: "ഇനിയും ജീവന്റെ ഒരു പരമാണുവെങ്കിലും എന്നിൽ ശേഷിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം സാഹിത്യസർവ്വജ്ഞന്മാരെന്നു നടിക്കുന്ന ഇവരുടെ അവതാരികയോ, അഭിപ്രായമോ ഒരുനാളും ഞാൻ അന്വേഷിക്കയില്ല".

* * * * * * *

ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞു അവതാരിക ഒന്നുംകൂടാതെതന്നെ പുസ്തകം പുറത്തുവന്നു.

ജീവിതാരംഭം

(കാകളി)

(ആർ. കെ. നമ്പ്യാർ)
III U. C.

എന്തിനിപ്പൂവനിതൻനടുവിങ്കലേ—
യ്ക്കുന്തിയയച്ചു വിധിയെന്നെ നിഷ്ഫലം?
വാർമഴവില്ലിന്റെ സത്തിനാൽത്തീർത്തനൽ—
കോമളിമാവെഴുമിമ്മെയ്‌വിലാസത്താൽ,
പാരംപരിസരഭൂവിലെല്ലാടവും
പാടെപരക്കുംപരിമളവായ്പിനാൽ,
മററുമൊരുത്തന്റെ ഹൃത്തടമെങ്കിലും
ചെററുവികാരതരളിതമാക്കുവാൻ,
പാരിലൊരുചെറുജീവിതൻജീവിത
നാരകമദ്ധ്യത്തിൽനാകംചമയ്ക്കുവാൻ
നിഷ്പ്രഭംനിർഗ്ഗന്ധമിങ്ങു വിരിഞ്ഞൊരി
പ്പുഷ്പത്തിനെത്തീലഭാഗ്യമൊരല്പവും!!
മററുസുമങ്ങളോരോന്നുമേ, തൽഗുണം
ചുററുമബ്ഭൃംഗസംഗീതത്തിനാൽസ്വയം
ശാന്തമാമംബരംതന്നിൽ പകർത്തിൽ
പൊൻതരംഗങ്ങളോരോന്നുമണയ്ക്കവെ,
ഞാനുമെൻകൊച്ചുമുരളിയിൽ ചുണ്ടണ—
യ്ക്കാനുഴറാതില്ലൊരൊററനിമിഷവും,
എങ്കിലുമിന്നോളമൊററരാഗംപോലു—
മങ്കുരിപ്പിക്കുവാൻസാദ്ധ്യമായില്ലമേ!
നൂതന ദാമ്പത്യബദ്ധരായ്സ്വർഗ്ഗീയ
കൗതുകാസക്തരായെത്തുംയുവാക്കളിൽ
ജീവിതപ്പോരിലടിക്കടിനേരിട്ട
തോൽവിയാലുരംതടംനൊന്തപാവങ്ങളിൽ,

ആനന്ദമേകുവാൻ, ആശനൽകീടുവാൻ,
ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൃതാർത്ഥതയേറുവാൻ
ആകാത്തൊരീ വെറുംജീവിതമെന്തിനു
ലോകത്തിലിന്നിയും വെച്ചുപുലർത്തണം.

*   *   *   *   *   *

ഇല്ല; ഞാനേതുംനിരാശാഭരിതമാ—
കില്ല,യെന്നന്ത്യനിമിഷംവരെക്കുമെ.
ധീരതകൈവിടാതെൻകുറവൊക്കെയും
പാരംനികത്തുമിന്നല്ലെങ്കിൽനാളെഞാൻ!
ഈലോകമെന്നെ നിസ്സാരമായ്ത്താൻഗണി-
ച്ചാലുമെനിക്കതിലില്ലൊരുഖേദവും,
എൻവഴിയെല്ലാമടച്ചുകെട്ടീടിലും
പിൻവലിയാതെത്തുമെത്തേണ്ടിടത്തുഞാൻ!
ആർജ്ജിക്കുമിന്നെനിക്കില്ലാത്തവാഗ്മിത്വ—
മാർജ്ജവം,സൗന്ദര്യമെന്നുതൊട്ടൊക്കെയും.
എന്നെങ്കിലുമൊരുകാലമീമന്നിട—
മെന്നെമറക്കാത്തമട്ടിലായ്ത്തീർന്നിടും
അന്നുഞാനെൻജനിസാർത്ഥകമാക്കിടു—
മന്നായിരിക്കുമെൻ‘ജീവിതാരംഭ’വും!!

മൂലംകളി

പി. സി. കുര്യൻ–IV ക്ലാസ്.

"നെല്ലിൻ പാടങ്ങളിൽ കൂടി വളഞ്ഞൊഴുകുമാറുക"ളാലും മനോഹരങ്ങളായ തടാകങ്ങളാലും അനുഗ്രഹീതമായ കേരളത്തിൽ വള്ളംകളിക്കു് അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. കേരളീയ വിനോദങ്ങളിൽ അതു് അഗ്രിമസ്ഥാനാർഹമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ പോലും അതിശയോക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ വഞ്ചിയിലുള്ള പരിചയംകൊണ്ടായിരിക്കണം അവർ "കലപ്പയാലേ വൻകാടിനെ"പ്പോലെതന്നെ "കപ്പലാൽ കടലും തകത്തുഴുതു" അനല്പമായ ഐശ്വര്യം ആർജ്ജിച്ചതു്. വള്ളംകളി കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും മിഥുനമാസത്തിലെ മൂലംനാളിൽ ചമ്പക്കുളത്തു നടക്കുന്നതിനോടു ഒന്നും തുല്യമല്ല. നാനാദേശവാസികളായി നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങളും അന്നു് കളിക്കുന്നതിനും കളികാണുന്നതിനുമായി സന്നിഹിതരാകുന്നുണ്ടു്. ഇത്ര പ്രസിദ്ധമായ ഈ ദേശീയവിനോദത്തിൻെറ ആരംഭം പലർക്കും അജ്ഞാതമായിരിക്കുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്.

മൂലംകളിയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി രണ്ടു് ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മിഥുനമാസത്തെ മൂലംനാളിൽ തിരുവവതാരംചെയ്ത ഒരു ചെമ്പകശ്ശേരിത്തമ്പുരാൻ രാജ്യഭാരമേററയാണ്ടുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിറന്നാളിൽ വിനോദാർത്ഥം വള്ളംകളി നടത്തിച്ചുവെന്നും അതു ക്രമേണ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നുമാണു് ആദ്യത്തെ ഐതിഹ്യം. വള്ളംകളിക്കു് ഏററവും തക്ക സ്ഥലം ചമ്പക്കുളത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് അവിടെവച്ചു കളി നടത്തിയതു്. ഈ ഐതിഹ്യം അത്ര പ്രബലമല്ല.

ജനസാമാന്യമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതു ദ്വിതീയൈതിഹ്യമാണു്. അമ്പലപ്പുഴ, ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ച ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു് പ്രതിഷ്ഠാർത്ഥം അതിവിശേഷമായ ഒരു കൃഷ്ണവിഗ്രഹം തീർപ്പിച്ചു. അതു് പല തന്ത്രിമാരെയും കാണിച്ചതിൽ പുതുമനയില്ലത്തു നമ്പൂതിരി മാത്രമേ ദുരഭിപ്രായം പറഞ്ഞുള്ളൂ. അദ്ദേഹമാകട്ടെ അമ്പലപ്പുഴരാജാവിൻെറ തന്ത്രിയുടെ വിരോധിയും തൽസ്ഥാനലബ്ധി കാംക്ഷിച്ചിരുന്നയാളും ആയിരുന്നു. പുതിയ വിഗ്രഹത്തിൻെറ വാമഭാഗത്തു് ഉള്ളിൽ ഒരു തവളയുണ്ടെന്നും അതു് അറിവാൻ അപ്രാപ്തന്മാരാണു് തദഭിപ്രായസംദായകന്മാരെന്നും ആയിരുന്നു നമ്പൂതിരിയുടെ ആക്ഷേപം. വലിയമാ

ന്ത്രികനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം പന്തയംവെച്ച് അമാവാസിദിവസം രണ്ടു പൂർണ്ണചന്ദ്രന്മാരെ ഉദിപ്പിച്ചുവെന്നുപോലും ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. വിഗ്രഹപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു മൂന്നുദിവസംമുൻപുമാത്രമാണ് നമ്പൂതിരിയുടെ ആക്ഷേപമുണ്ടായതു്. വേറൊരു വിഗ്രഹനിർമ്മാണത്തിനു കുറഞ്ഞതു് ആറുമാസം വേണ്ടിയിരുന്നുവത്രെ. അതിനാൽ വിഗ്രഹസ്ഥിതമായ തവളയെ കാണിക്കുവാൻ രാജാവു് തന്ത്രിയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. നമ്പൂതിരി നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു മുട്ടുകയും അവിടം തകർന്നു അകത്തിരുന്ന തവള വെളിയിൽ ചാടുകയും ചെയ്തു. യോഗ്യത ബോദ്ധ്യമായതിനാൽ രാജാവു് സ്വക്ഷേത്രങ്ങളിലെ തന്ത്രിസ്ഥാനത്തു പുതുമനയില്ലക്കാരെ നിയമിച്ചു. മൂന്നാംദിവസം പ്രതിഷ്ഠ നടത്തത്തക്കവണ്ണം എവിടെ നിന്നെങ്കിലും വിഗ്രഹം വരുത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു കല്പനയാകുകയുംചെയ്തു.

പുതുമനനമ്പൂതിരി തെക്കുംകൂർ രാജ്യത്തിൽപെട്ട കുറിച്ചിക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രിയായിരുന്നു. കല്പനയനുസരിച്ചു നമ്പൂതിരി തണ്ടുവച്ച ബോട്ടിൽ അകമ്പടിയോടുകൂടി കുറിച്ചിയിൽ എത്തി. അത്താഴപ്പൂജ നടത്തിയ ശേഷം, ആരുമറിയാതെ, അവിടത്തെ കൃഷ്ണവിഗ്രഹം കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു. പ്രഭാതമായപ്പോൾ ചമ്പക്കുളത്തുമഠത്തിൽ എത്തി. അന്നു മിഥുനമാസത്തിലെ മൂലം നക്ഷത്രദിവസമായിരുന്നു. ചമ്പക്കുളത്തു് ചെമ്പകശ്ശേരിക്കു് ഒരു കൊട്ടാരവും ഭഗവതിക്ഷേത്രവുമുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു് പ്രഭാതപൂജ നടത്തിയശേഷം വീണ്ടും അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കുതിരിച്ചു. ധാരാളം ചെറുവള്ളങ്ങൾ ഇതുകണ്ടു് കൂടെ പോകുകയും ചെയ്തു. ആ വിഗ്രഹം ലഭിച്ചതും ചെമ്പകശ്ശേരിവക ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ അതു അപകടമെന്യേ എത്തിച്ചേർന്നതും ഒരു വലിയ വിജയമായി രാജാവു് കരുതിയിരുന്നതിനാൽ തൽസ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിനായി അടുത്ത മൂലംമുതൽ ചമ്പക്കുളത്തു് വള്ളംകളി ശാശ്വതമാക്കി. മത്സരക്കളിയവസാനിക്കുന്നതു് ഈ മഠത്തിലാണു്. കുറിച്ചിക്ഷേത്രത്തിൽ ഇന്നും വിഗ്രഹമില്ല; തളക്കല്ലു മാത്രമെയുള്ളു എന്നാണു പറയുന്നതു്.

എങ്ങനെയായാലും മൂലംകളി അമ്പലപ്പുഴരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണു് ആരംഭിച്ചതു് എന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണു്. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം തിരുവിതാംകൂർ സ്വാധീനമാക്കിയശേഷവും ഈ വിനോദപ്രകടനം അവസാനിച്ചില്ല. ചെമ്പകശ്ശേരിയുടെ പ്രതിനിധിയായ കടമാളൂർഭട്ടതിരിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മാത്രമാണു് ഇന്നും കളിനടക്കുന്നതു്. ഭട്ടതിരിക്കു് ഈ സ്ഥാനം 'എങ്ങനെ ലഭിച്ചുവെന്നുള്ളതു് ചരിത്രാംശമാണു്. ഭട്ടതിരിക്കുടുംബക്കാരും ചെമ്പകശ്ശേരിയില്ലക്കാരും കടമാളൂർസ്വദേശികളായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മററു് ഇല്ലക്കാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയോടു് അസൂയാലുക്കളായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭട്ടതിരിയില്ലക്കാർ അവരുമായി സൌഹാർദ്ദ

ത്തിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞുവന്നു. ഇവർ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാക്കന്മാരുടെ വിശ്വസ്തരായ ആലോചനക്കാരായിരുന്നു. എന്നാൽ രാമയ്യൻ ചെമ്പകശ്ശേരി ആക്രമിച്ചപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയെ കൈക്കൂലികൊടുത്തു സ്വാധീനപ്പെടുത്തി രാജ്യരഹസ്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാജ്യം അപഹരിച്ചശേഷം ഇതിനുപ്രതിഫലമായി ഭട്ടതിരിക്കു രാമയ്യൻ ചെമ്പകശ്ശേരിയുടെ സ്ഥാനംകൊടുത്തു.

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തോടുകൂടി ഇതിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ഏതായാലും പ്രതിവത്സരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കളിയുടെ ഏകദേശരൂപത്തെപ്പററി അല്പം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് അനുചിതമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നെടുമുടമഠത്തിൽനിന്നു ചമ്പക്കുളംമഠംവരെ ഏകദേശം മൂന്നുമൈലു് നീളത്തിലുള്ള നദീഭാഗത്താണു് കളിനടക്കുന്നതു്. ഇത്രയും ഭാഗത്തു നദിമിക്കവാറും അവക്രംതന്നെയാണു്. മുൻകാലങ്ങളിൽ മത്സരംപോലും ഇത്രദൂരത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പ്രാപ്യസ്ഥാനമായ ചമ്പക്കുളം മഠത്തിൽ നിന്നും ഏകദേശം ഒരു മൈലു് വടക്കുനിന്നു മാത്രമാണു് മത്സരം ആരംഭിക്കുന്നതു്.

കളിദിവസം അപരാഹ്നമാകുന്നതോടുകൂടി 'ചുണ്ടൻ', 'ഓടി', 'ചുരുട്ടുരുത്തി'(ബാപ്പു),'ചുരുളൻ'മുതലായ വൻവള്ളങ്ങളും ധാരാളം ചെറുവള്ളങ്ങളും വന്നുതുടങ്ങും. മൃഷ്ടാന്നഭ ജനത്തിനും പുറമെ"വളരെ മരനീരും ഉള്ളിലുണ്ടാകമൃവം"മിക്കവാറും "വൻചിത്തഭ്രാന്തോടു"കൂടിത്തന്നെയാണു് ആളുകൾ കളിക്കുന്നതു്. മൂലംകളിദിവസം മദ്യപാനം ചെയ്യാത്ത ശുദ്ധാത്മാക്കളായ കളിക്കാർ ദുർലഭമെന്നേ പറയേണ്ടു. കോൺഗ്രസ് ഭരണരീതി നമ്മുടെ നാട്ടിലും നടപ്പാകുന്നപക്ഷം മൂലംകളി നിശ്ചയമായും അധോഗതി പ്രാപിച്ചുപോകും! "ശങ്കരനാനയേയും ചിങ്കുകളി"പ്പിക്കുന്ന ഈ സാധനമാണു് മിഥുനമാസത്തെ 'കട്ടു'വെള്ളംകൊണ്ടു് അഭിഷിക്തനായി ദീർഘനേരം തുഴയുവാൻ കളിക്കാരനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നതു്. ഇന്ദ്രന്റെ അനുഗ്രഹവർഷവും ഉത്സാഹഭരിതമായ കളിയ്ക്കു് അപരിത്യാജ്യമാണു്. ദേവശ്രേഷ്ഠനാകട്ടെ, തൽകാരുണ്യപ്രകടനത്തിൽ ഒരിക്കലും പിന്നോക്കമായിപ്പോകാറുമില്ല.

ചുണ്ടൻവള്ളങ്ങൾക്കാണു് ഏററം പ്രധാനമായസ്ഥാനം. അവയിൽ നൂറിനുമേൽ ആളുകൾക്കു് കളിക്കാം. ഇതു കളിച്ചുവരുന്നതു് കണ്ടാൽ

മൈനാകംതൻചിറകുകൾവിരിച്ചാശുവാരാശിമധ്യ-
സ്ഥാനാദ്ദൂർവിമണവതിനൊരുമ്പെട്ടിടുന്നെന്നുതോന്നും",

സംശയമില്ല. ഇതിന്റെ ആംഗലനാമം ഉത്പ്രേക്ഷയുടെ അന്വർത്ഥതയെ വർദ്ധമാനമാക്കുന്നുണ്ടു്.

"മാത്താണ്ഡാഖ്യയായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷദേവതയുടെ
മാഹാത്മ്യമോത്തിട്ടുമനസ്സലിഞ്ഞീടുന്നു" എന്നും മററും പാടി അട്ടഹസിച്ചു വരുന്നതുകണ്ടാൽ ഏതൊരു അരസികനും അറിയാതെ താളാനുസാരം ഒന്നു് ആടാതിരിക്കുകയില്ല. തുല്യവേഷക്കാരായ കളിക്കാരുടെ തുഴപ്രയോഗം യന്ത്രവൃത്തിയേയും അതിശയിക്കത്തക്ക മാത്രാവിശേഷമുള്ളതാണു്. ചുണ്ടൻവള്ളങ്ങൾ കളിച്ചുവരുമ്പോൾ മററുള്ളവ ശിക്ഷയെ ഭയന്നോ എന്നുതോന്നുമാറു ഓടിപ്പോകുന്നതു കാണാം.

ഇതിലും രസാവഹമായിരിക്കുന്നതു ചെറുവള്ളങ്ങളുടെ കളിയാണു്. താന്താങ്ങളുടെ ഉദരങ്ങളിലും ചെറുകുംഭങ്ങളിലും പൂർണ്ണം 'അമൃത'ത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് മൂന്നോ നാലോ ആളുകൾ മാത്രം ഓരോന്നിലും കളിക്കുന്നു. മദ്യത്തിന്റെ ശക്തിവർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരേ വഞ്ചിയിലുള്ളവർതന്നെ മത്സരിക്കുന്നതും ചുരുക്കമല്ല. കളിക്കാർ അടിയിലും വള്ളംമുകളിലുമായിമറിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴാണു് അവരവരുടെ അവിവേകം മനസ്സിലാകുന്നതു്. ഉന്മേഷം ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണു് 'അമൃത'കുംഭമന്വേഷിക്കുക. ഹാ! കഷ്ടം! അപ്പോഴേയ്ക്കും അതു് പാതാളലോകത്തിലെത്തിയിരിക്കും. മൃഗങ്ങളുടെ പക്കൽ ഈച്ചകളെപ്പോലെ ഈ ചെറിയ വള്ളങ്ങൾ വലിയവയോടുചേർന്നു് അവയിലിരിക്കുന്ന തുഴകളുംകൊണ്ടു കടന്നുകളയുന്നതു് സാക്ഷാൽ മോഷണാസക്തികൊണ്ടല്ലതന്നെ! കാഴ്ചക്കാർ കുടകൾകൊണ്ടു ചുണ്ടുന്ന അവസരത്തിൽ, ബാലഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്നു് കാകൻ അപൂപാക്രമണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവ തട്ടിക്കൊണ്ടു് കളയുന്നതും ഇക്കൂട്ടർക്കു് ഒരു കളിമാത്രമാണു്. വിവിധതരഗോഷ്ഠിപ്രകടനങ്ങൾക്കുള്ള അവസരവും ഇതുതന്നെ.

പ്രസന്നമതികളായ ചില ധീരമാർ കളിവള്ളങ്ങളിൽ കയറാറുണ്ടു്. ആദ്യവസാനം ഹർഷാരവം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് കളിക്കാർക്കു ധാരാളം സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയുംചെയ്യും. ആവിബോട്ടും കളിവള്ളവുമായി മത്സരിച്ചു രണ്ടാമത്തേതിന്റെ വിജയത്തിലവസാനിക്കുന്നതു, പാശ്ചാത്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തി പൌരസ്ത്യരുടെ കായബലത്തിനു പിന്നോക്കമാണെന്നുള്ളതിനെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്ന ഒരു സാധനപാഠം മാത്രമല്ലേ? എന്നാലും ധീരമാർ ഇതിൽ സന്തുഷ്ടരാകുകയേയുള്ളു.

ഏകദേശം മൂന്നുമണിയാകുന്നതോടുകൂടി മൽസരക്കളിയാരംഭിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഒരേസമയത്തു് അന്യോന്യം മൽസരിച്ചു ജയിക്കുന്ന വള്ളം സമ്മാനാർഹമായി ഗണിച്ചിരുന്നു എന്നാൽ, ഈ സമ്പ്രദായം കൂടുതൽ രസകരമാണെങ്കിലും, കളിച്ചു ജയിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പിടിച്ചാണു ജയിക്കാറു പതിവു്. ഈയവസരങ്ങളിൽ സമാധാനപരിപാലനാർത്ഥം ബോട്ടുകളിലും മററും നടക്കുന്ന നീതിന്യായപാലകന്മാരുടെ ഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങൾ പോലും അമ്പലത്തിൽ കലാശിക്കാറുണ്ടു്. ഇക്കാലങ്ങളിൽ നിർദ്ദിഷ്ടദൂരം മൽസരി

ക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സമയദൈർഘ്യമനുസരിച്ചാണ് സ്ഥാനനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതു്.

കേരളത്തിൻെറ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കുബേരകുചേലഭേദമെന്യേ അനവധി ജനങ്ങൾ ഇരുകരകളിലും കാഴ്ചയ്ക്കായി തിക്കിക്കൂട്ടുന്നു. നദീപാർശ്വങ്ങളിലുള്ള മനോഹരസൌധങ്ങളും കേരവൃക്ഷങ്ങൾ പോലും ആളുകളാൽ നിബിഡീകൃതങ്ങളായിത്തീരുന്നു. കാഴ്ചക്കാർ കയറീട്ടുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളായ ബോട്ടുകൾ കൊടിക്കൂറകൾ പാറിച്ചുകൊണ്ടു് പായുന്നതുകണ്ടാൽ രാജധാനി നദീപ്രവാഹത്തിനു വിധേയമായിപ്പോയോ എന്നു്തോന്നിപ്പോകും.

സൂര്യാസ്തമയത്തോടുകൂടി കളിയുമവസാനിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ ഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്ന ബഹളവും കളിക്കാരുടെ നിരുന്മേഷകമായ പോക്കും അനേകവൈകവേദ്യങ്ങൾ മാത്രമാണു്. കളിക്കാരിൽ ചിലരുടെ വീരവാദങ്ങൾ രസകരങ്ങളത്രേ. രസികശിരോമണിയായ ഒരു വയോവൃദ്ധൻ, ഒരു വള്ളത്തിൽ "ഇരുന്നവശം മറുവശത്തേക്കാൾ കുറേ മുന്നോട്ടു പോയതായി അയാൾ പറഞ്ഞു"വെന്നു് ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

ദേവസ്വം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ നിന്നാണെന്നുതോന്നുന്നു വള്ളങ്ങൾക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെകിട്ടുന്ന സമ്മാനത്തുകകൾ അനുപയോഗിക്കുന്ന മദ്ദളകുംഭങ്ങൾക്കു വാടക കൊടുക്കുവാൻ പോലും മതിയാകാതെയാണിരിക്കുന്നതു് എന്ന കാര്യം സലജ്ജം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ജനസാമാന്യത്തിൻെറ ഈ വിനോദപ്രകടനരൂപിനു്, നാനാജനങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുന്ന അപ്രേരിതമായ ഈ ആഘോഷത്തിനു്, നൽകുന്ന പ്രോത്സാഹനം ഇത്രമാത്രമാണു്. ഭരണകൂടമേധാവികളായ ചില ദിവാന്മാരും ബ്രിട്ടീഷ് രാജകീയ പ്രതിനിധികളും അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്താലും ഉചിതമായ പാരിതോഷിക പരിദാനത്താലും ഇതിനെ കഴിയുന്നത്ര പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കുറെക്കാലങ്ങളായി തിരുവിതാംകൂറിൽ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന സമുദായസ്പർദ്ധ ഈ ദേശീയവിനോദത്തിനും സാരമായ കുറവു വരുത്തീട്ടുണ്ടു്. കളിയിൽ അസാമാന്യ സമർത്ഥന്മാരായനംയുക്ത സമുദായക്കാർ ഇപ്പോൾ അത്രതന്നെ ഉൽസാഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ദേശീയ വിനോദം അധോഗതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ചെമ്പകശ്ശേരിത്തമ്പുരാൻെറ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്ന ഈ കളി നശിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

"ആശാൻ ഒരു സ്നേഹഗായകൻ"

(എം. പി. ശങ്കരപ്പിള്ള–IV U. C.)

ലോകാലോകങ്ങളെ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്ന ഒരു ദിവ്യസൂത്രമായും, ആത്മചൈതന്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷപ്രഭയായും, അഹങ്കാരരോഗത്തിനു് പററിയ ഔഷധമായും, മോക്ഷസാധകമായും, ലോകാരംഭംമുതൽ അനുദിനം പുഷ്ടിയേറിയേറി കാണപ്പെടുന്ന ഒരു മാനസികവികാരവിശേഷത്തെയാണു് സാമാന്യേന സ്നേഹം എന്നു് വ്യവഹരിക്കാറുള്ളതു്. ഇതു് വാത്സല്യംതൊട്ടു് ഭക്തിവരെ പലവിധ രൂപാന്തരങ്ങളോടുകൂടി പരിലസിക്കുന്നു. "ആത്മവത് സർവഭൂതാനി" എന്ന ഗീതാവാക്യത്തിന്റെ തത്വം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ സർവവ്യാപകമായ സ്നേഹത്തിന്റെ നിശ്ചലത മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന അവതാരവിശേഷങ്ങളെല്ലാം ഈ ശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ വിളംബരങ്ങളാണു്. പരമാനന്ദമധു ആസ്വദിച്ചു് മനുഷ്യർ ഭൂമിയിൽ അമരത്വം പ്രാപിക്കുന്നതും ഉപാധിവിഹീനമായ ഈ വികാരത്തിന്റെ തണലിൽ നിന്നുകൊണ്ടത്രേ. ഇതിന്റെ ഒരു വിപുലഭാവമായ പരസ്നേഹം, പരോപകാരതൽപരതയേയും, അതു് സകലർക്കും സമാരാധ്യമായ ത്യാഗശീലത്തേയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സർവാഭ്യുദയങ്ങളും ത്യാഗാരാധനത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ സകലത്തിന്റേയും നാരായവേർ സ്നേഹം എന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നുവല്ലോ. സാഹിത്യം സുന്ദരകലകളിൽ സുന്ദരതരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് ഇത്ര വിശിഷ്ടമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു.

മഹാകവികൾ ഓരോരുത്തരും സ്നേഹത്തിന്റെ ഓരോ ഭാവങ്ങൾക്കു് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു്, അവയിൽ ആനന്ദിച്ചു്, അവയെ പ്രശംസിച്ചു്, സംതൃപ്തരായിത്തീരുന്നതു് ഓരോ സാഹിത്യവും പരിശോധിച്ചാൽ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതാണു്. ഭോഗതൃഷ്ണകൂടാതെയുള്ള അലൗകികസ്നേഹമാണു് പരമപാവനം എന്നത്രെ യവനപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളായ പ്ലേറേറായുടെ അഭിപ്രായം. ഏകദേശം ഈ അഭിപ്രായം തന്നെയാണു് സ്വച്ഛന്ദകവനസമ്രാട്ടായ ഷെല്ലിക്കും ഉള്ളതു്. വാസ്തവസ്നേഹത്തിന്റെ നൈർമല്യം ഭോഗതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യാത്തിടത്തോളം കാലം മാത്രമേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളു എന്നു് കീററ്സ് എന്ന ആംഗലകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. റോബർട്ടു് ബ്രൗണിംഗ് സ്നേഹാതിശയത്തെ അനശ്വരമാക്കാൻ വേണ്ടി കാമുകനെക്കൊണ്ടു് വധുവിനെ കൊല്ലിച്ചു് സംതൃപ്തനാകുന്നു. ചിന്താഗംഭീരനാ

യിരുന്ന "വേഡ്സ്വർത്ത്" എന്നകവിതിലകൻ സ്നേഹത്തിൻെറ ഗഹനവും ഗംഭീരവുമായ ഭാവവിലാസങ്ങളെ തെളിയിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആംഗ്ലേയസാഹിത്യസാർവഭൗമനായ ഷെക്സ്പീയറാകട്ടെ അതിൻെറലളിതസ്പന്ദഭാവങ്ങളിൽ ലയിച്ചു് കളിയാടുന്നെങ്കിലും, ആത്മസംയമനം ഇല്ലാത്ത യുവതീയുവാക്കളുടെ തീഷ്ണരാഗത്തെ അപലപിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള വത്യാസങ്ങൾ ഏതു ഭാഷയിലും കാണാവുന്നതാണ്.

സംസ്കൃതാചാര്യന്മാരിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തിന് അർഹനായ കാളിദാസൻ സ്നേഹം ശാശ്വതമാകണമെങ്കിൽ ഗുണൈക്യം വേണമെന്ന് തൻെറ പ്രഖ്യാതനാടകമായ ശാകുന്തളം മുഖാന്തരം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സത്ഗുണപ്രധാനയായിരുന്ന ശകുന്തള പ്രഥമദർശനത്തിൽത്തന്നെ രജോഗുണപ്രധാനനായിരുന്ന ദുഷ്ഷന്തനിൽ അനുരക്തയായതു് നന്നായില്ലെന്ന് കവിക്ക് തോന്നിയതിനാലാണ് ദുർവാസാവിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ച് ഇതിവൃത്തത്തിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തിയതു്. തിരസ്കാരാനന്തരം ഗർഭിണയായിരുന്ന അവൾ കശ്യപാശ്രമത്തിൽ എത്തി പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഉഗ്രതപം ചെയ്യുന്നു. ധർമ്മഭീരുത്വംകൊണ്ടു് ശകുന്തളയെ ഉപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും മോതിരം കണ്ടപ്പോൾ മുതൽ രാജാവും പശ്ചാത്താപനിമഗ്നനായി ഭവിച്ചു. കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗുണൈക്യം ഉണ്ടായി രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചുചേർന്ന് ശാശ്വതാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ തത്വംതന്നെയാണ് കുമാരസംഭവം മുഖാന്തരവും കവി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഭവഭൂതി എന്ന കവീന്ദ്രൻെറ സ്നേഹപ്രതിപാദനം ലോകഹിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആത്മസമർപ്പണത്തെയല്ലാതെ മറെറന്തിനെയാണ് കാണിക്കുന്നതു? ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വേഡ്സ്വർത്തിനോടു് കൂടുതൽ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ടു്.

ഇനിയും നമുക്ക് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ സാമാന്യമായി ഒന്ന് സമീക്ഷിക്കാം. പരമഭാഗവതനായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്നേഹം ഭക്തിമയമായി നിർഗ്ഗളം പ്രവഹിക്കുന്നതു കാണാം. അദ്ദേഹവും ആത്മസംയമനമാണ് സ്നേഹത്തിൻെറ പരമസ്ഥാനം എന്നു കാണിച്ചുതരുന്നു. സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായി കൈരളിയെ ചിരിപ്പിച്ചുകളിപ്പിച്ച വികടകവിബിരുദൻ നമ്പ്യാർ സമുദായപരിഷ്കാരപരങ്ങളായ പ്രതിപാദനങ്ങൾക്കുമാത്രം പ്രാധാന്യം അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിലും സ്നേഹത്തിൻെറ മൃഗീയമായ വശങ്ങളിൽ ഭ്രമിക്കുന്നവർക്ക് നല്ല കൊട്ടുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്പൂരിമാരായിരുന്ന കവികൾ ഭൂരിഭാഗവും ഭോഗപ്രധാനമായ സ്നേഹത്തെ മാത്രം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടാണ് കാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കൾ അവരെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചുകാണുന്നു. അതിനാൽ അവയെപ്പററി കൂടുതൽ പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

കൈരളീദേവി നവംനവങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളിൽ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അധുനാതനഘട്ടത്തെ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചാൽ, സ്നേഹഗായകന്മാരിൽ ഒന്നാമത്തെ പദത്തിനർഹൻ കുമാരനാശാനാണെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. "സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ, സ്നേഹസാരമിഹ സത്യമേകമാം" എന്ന തത്വം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രണവം പോലെ പാവനപദം പ്രാപിച്ച് ഓരോ പ്രതിപാദനത്തിലും അന്തർല്ലീനമായിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യഗതിയോട്ടുകൂടിയ കാവ്യാഭരണങ്ങൾ അണിയാനില്ലാതെ, ഒരു വിധം അപരിഷ്കൃതയേപ്പോലെ കൈരളീവനിത കഴിഞ്ഞുപോരുന്ന കാലത്താണ്, മൃദുകരുണമായും, എന്നാൽ ബഹുമോഹനമായും പാടിക്കൊണ്ട് "വീണ പൂവ്"മായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ആശാൻ ആ ദേവിയെ ആനന്ദനിമഗ്നയാക്കിയത്. ഉല്ലേഖം, പ്രകൃതി, ഭാവം, എന്നീ മൂന്നു സംഗതികളെ പ്രാധാന്യേന ആസ്പദമാക്കിയാണ് എല്ലാ കവികളും ഗാനം ചെയ്യുന്നത്. ആശാൻ ഭാവഗായകനാണ്. കേവലം, ഭാവശബളം എന്നു രണ്ടായി പിരിയുന്ന ഭാവഗാനത്തിൻെറ രണ്ടുഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് സ്വായത്തമായിരുന്നു. "വീണപൂവ്" തുടങ്ങിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ എല്ലാ കൃതികളിലും കേവലഭാവഗാനത്തിൻെറ മധുരത നിർഗ്ഗളം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ട്.

കരുണാത്മകമായ ഉൽകൃഷ്ടസ്നേഹം സത്വഗുണപ്രധാനമായ ശാന്തത്തിൽ വിലയിച്ച്, വിപ്രലംഭാവസ്ഥയിൽ അതിനു മാററവുന്ന അവസ്ഥാന്തരത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കി, സഹൃദയന്മാരായ വായനക്കാരെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതരാക്കാൻ സർവഥാ പ്രാപ്തമായ "നളിനി"യാണ്, ആശാൻെറ ഭാവഗാനതല്ലജങ്ങളിൽ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ത്യാഗത്തിൻെറ ഒരു ഒന്നാംതരം പ്രതിബിംബമാണ്. അതിലേ സ്നേഹം, അസാധാരണം, അഥവാ അലൗകികം, അല്ലെങ്കിൽ ആത്മീയംതന്നെ. അതിലെ നായികാനായകന്മാരുടെ സ്നേഹത്തിന് ലോകാതീതമായ ഒരു ദിവ്യചൈതന്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്, സാത്വികമായ മാനസിക വ്യാപാരത്തിൻെറ സ്നേഹോന്മുഖമായ പ്രവൃത്തനങ്ങൾ അല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ല. നായകൻ രജോഗുണാതീതനും ലോകവിരക്തനും ആണെങ്കിലും, നായിക ലോകാതീതയോ ഭോഗത്യക്തയൊ അല്ല. എന്നാൽ അവൾ നിർമ്മലസ്നേഹത്തിൻെറ ഇരിപ്പിടമാണ്. അതിനാൽ ഭർത്തൃദർശനമാത്രയിൽത്തന്നെ അവൾ ആനന്ദവിമൂർച്ഛയെ ആശ്ലേഷിച്ച് അഭംഗുര സ്നേഹസന്താനമായി ലോകാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു. സ്നേഹലഭ്യമായ മോക്ഷത്തിൻെറ സ്ഥിതിഗതികളെ ശൃംഗാരകരുണാത്മകമായ നവ്യവർണ്ണനകളാൽ സുന്ദരതരമാംവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന "നളിനി"യിൽ നിന്നും വിസ്തരഭയത്താൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

ലോകസാധാരണമായ സ്നേഹം, യുവതീയുവാക്കന്മാരിൽ പ്രതിബിംബിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു ശരിയായ ചിത്രമാണ് ആശാൻ "ലീല"യിൽ വരച്ചുകാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാജസാവസ്ഥയ്ക്കു സാത്വികാവസ്ഥയേക്കാൾ പ്രാമാണ്യം കൂടുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ നളിനിയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം ലീലയ്ക്കാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ ഒരുവിധത്തിൽ പറയാം.

സത്വഗുണം തമോഗുണത്തിലേയ്ക്ക് ചിലപ്പോൾ കാലൂന്നിയെന്നും വരും. അപ്പോഴാണല്ലോ രാജസത്തിൻെറ ഉല്പത്തി. അതിനാൽ അതിനിർമ്മലമായ ചില അവസ്ഥകളും അതിൽ ഉണ്ടാകാം. അവയാണ് ലീലയുടെ ആദ്യവിവാഹാനന്തരമുള്ള കാര്യങ്ങളെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നത്. നായികയായ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ, അവളുടെദേഹത്തിന് രേവാനദി സ്വാഗതം അരുളുന്നതുവരെ, ആ ചഞ്ചലമായ സ്നേഹം ഘനമായും, ഘനദ്രവമായും, ലഘുദ്രവമായും, സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. മാലിന്യസ്പർശം ലവലേശം കലരാത്ത ജീവിതം, സംഭവപരമ്പരാബഹുലമായ ഈ ലോകത്തിൽ ആർക്കും കാണാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള മാലിന്യം അല്പമായിട്ടുണ്ടായാലും തദ്വാരാ സാത്വികപ്രാപ്തി സാദ്ധ്യമാവാം എന്നാണ് ലീല നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതിനാൽ അവളുടെ അന്തിമരംഗത്തിൽ നാം സ്നേഹത്തിൻെറ പാരമ്യസ്ഥാനം തോരാത്ത കണ്ണീർക്കണങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി കാണുന്നുണ്ട്. ദിവ്യസ്നേഹത്തിൻെറ ഫലം ഒന്നുകിൽ ഈലോകത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ പരലോകത്തിൽ അനുഭവിക്കാം എന്നുള്ള ഷെല്ലിയുടെ അഭിപ്രായമായിരുന്നു ആശാനും ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നുള്ളതു് "വിരതഗതിയായില്ല സംസാരചക്രം", 'ആരും തോഴീയുലകിൽ മറയുന്നില്ല ദേഹം വെടിഞ്ഞാൽ' എന്നിത്യാദിയായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രയോഗങ്ങളിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കാം.

സ്നേഹാധാരത്തിന്മേൽ, ഗൂഢമായ ചിന്താസരണിയാൽ, ഭാവശബളമായ ഗാനത്തിൻെറ നൈർമ്മല്യം നിഴലിച്ചു കളിയാടുന്നതു് കാണണമെങ്കിൽ സഹൃദയന്മാർ "പ്രരോദന"ത്തെ കണ്ണുതുറന്നുനോക്കട്ടെ.

സംസ്കൃതനാടകകർത്താക്കളിൽ ഭാവശബളത്തിന് പ്രാഥമ്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് ഭവഭൂതിയാണ്. ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ മിക്കപദ്യങ്ങളും ഇതിനുത്തമോദാഹരണങ്ങളത്രെ. ശ്രീരാമചന്ദ്രൻെറ ഹൃദയാവസ്ഥകളെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്ന "നൈരാശ്യത്താലുദാസീനതയൊടും"എന്നാരംഭിക്കുന്ന പദ്യം എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക. ഭാവശബളതാഘടനത്തിൽ ആശാൻ ഭവഭൂതിയുടെ ഒട്ടും പിന്നിലല്ല, എന്നു "പ്രരോദന"ത്തിലെ ഓരോ പദ്യവും വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. "മഹാഭാവങ്ങൾക്കുളവാം വിപത്തുകൾപ്രദ്വേഷാഭഹേതുക്ക"ളെന്നു്, സ്നേഹഗായകനായ കവി ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും വെളിപ്പെടുത്തി ഒടുവിൽ ശാന്തിഭൂവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

രാമായണംകഥ, സംസ്കൃതത്തിൽ നാല്പതിൽപരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലരൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവയേക്കാൾ നമ്മുടെ ചിന്തയെ തട്ടിയുണർത്താൻശക്തി ആശാന്റെ 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത'യ്ക്ക് എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായി? സ്നേഹത്തിന്റെ നിർവ്യാജവിലാസങ്ങൾ ലൗകികരീതിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രം. പരമപാവനമായ ഭർത്തൃസ്നേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സീതാദേവി വിചാരിക്കുന്നവ ഓരോന്നും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിൽ ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങി അവരുടെ വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തി അവരെ സംസ്കാരചിത്തന്മാരാക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രാപ്തിയുള്ളതത്രേ.

ദിവ്യസ്നേഹംകൊണ്ട് ലോകാരാധനം നടത്താൻ,സർവൈശ്വര്യങ്ങളും സന്ത്യജിച്ച്, മഞ്ഞച്ചീവരവും ചട്ടിയും ധരിച്ചു കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു തെരുവീഥിയിലേക്കിറങ്ങിയ ഭഗവാൻ ബുദ്ധന്റെ ജീവിതവൃത്താന്തം എഴുതാൻ കുമാരനാശാനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും സ്നേഹകഥനത്തിലുള്ള ആശയും വിശ്വാസവും മാത്രമായിരുന്നു. അന്നുമുതലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യാംഗനതനി മലയാണ്മയിൽ കാലൂന്നാൻ ആരംഭിച്ചതു്. മതം, സമുദായം, ഇവയെ ആസ്പദമാക്കി സ്നേഹതത്വങ്ങൾ വിതറിയാൽ അവയ്ക്കു് കുറെക്കൂടി മാററുമെന്നു് വച്ചു് അക്കാലംമുതൽ അദ്ദേഹം ഒരു പുതിയ പന്ഥാവു് കൈക്കൊണ്ടു. തൽഫലമായി ശ്രീബുദ്ധചരിതം തർജ്ജമ, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, കരുണ മുതലായ ഗ്രന്ഥരത്നങ്ങൾ കൈരളീദേവിയുടെ കണ്ഠാഭരണങ്ങളായി ബ്ഭവിച്ചു. ഇതിൽ'ദുരവസ്ഥ'യിലെ ഇതിവൃത്തം അസംഭവരൈകൃതികൊണ്ടു് വികലമാകയാൽ, സഹൃദയന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു് അതു് പാത്രമായിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ കൃതിയിൽ കവി ഒരു ഉൽപതിഷ്ണുത്വം മൂർത്തീഭവിച്ച സമുദായപരിഷ്കാരിയായും,ലളിതകലാരസികനായുംപ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്.സ്നേഹം, ബാഹ്യസൗന്ദര്യാദിഭാവങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു് നിർമ്മലചേഷ്ടാഭാഷണങ്ങൾമൂലം പോഷിച്ച്, ആഭ്യന്തരശക്തിവിശേഷങ്ങളെ ബാധിച്ച്, അഭംഗുരമായിത്തീരണമെന്നുള്ള സാമാന്യസിദ്ധാന്തത്തിനു് 'ദുരവസ്ഥ'യിൽ സ്ഥാനമേ കാണുന്നില്ല അതിൽ അസംഭവകഥനം കാണുന്നേയില്ല മാതാഗി വിശ്വാസവതിയെങ്കിലും ആനന്ദരൂപനായ ആനന്ദനിലാണു് അവളുടെ മനസ്സു ലയിക്കുന്നതു്. 'ദുരവസ്ഥ' ആശാന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ആചാരപരിഷ്കൃതിയെ ആശ്രയിച്ചു് പുറപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി' പൂർവസ്മൃതിയാൽ ഉന്നീതമായി തന്നത്താൻ പുറപ്പെട്ടതാണു്. സ്നേഹത്തിന്റെ നിർവ്യളീകമായ അവസ്ഥയിൽ ആശാനുണ്ടായിരുന്ന ദൃഢവിശ്വാസം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭഗവാന്റെ ഉപദേശം വഴി ബഹിർഗ്ഗമനം ചെയ്യുന്നതു നോക്കുക:-

"മോഹംകളഞ്ഞുജനത്തെ-തമ്മിൽ
സ്നേഹിക്കാൻ ചൊൽക നരേന്ദ്ര,
സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു-ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നു.
സ്നേഹംതാൻശക്തിജഗത്തിൽ— സ്വയം
സ്നേഹംതാനാനന്ദമാക്കും.
സ്നേഹംതാൻ ജീവിതംശ്രീമൻ— സ്നേഹ
വ്യാഹതിതന്നെമരണം.
സ്നേഹം നരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ— സ്വർഗ്ഗ
ഗേഹാംപണിയും പടുത്വം".

ഈ ഉപദേശത്തിൽ, അല്ലാ- പ്രസംഗത്തിൽ, കവി, "സർവ്വം സ്നേഹമയം ജഗൽ" എന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

കുമാരനാശാൻെറ അന്തിമകൃതിയാണ് 'കരുണ.' നളിനി, ലീല, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ സംഭിന്നമായ നാലു തരം വിലാസങ്ങളാണു കാണുന്നതു്. 'കരുണ'യിൽ, ഇവയിൽനിന്നും അല്പം ഭിന്നമായ മറെറാരു സ്നേഹവിശേഷം വെളിപ്പെടുന്നു. കാളിദാസരെപ്പോലെ ഗുണൈക്യം ഉണ്ടാകാത്ത സ്നേഹം പ്രശംസാർഹമല്ലെന്നു ഈ കൃതി മുഖാന്തരം ആശാൻ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാജസത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചു താമസത്തിൽക്കൂടെ സാത്വികത്തിൽ എത്തി ശാന്തി പ്രാപിക്കുന്നതാണല്ലോ, ഈ കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. വാസവദത്ത എന്ന നായികയുടെ സൗന്ദര്യ്യസൗഭാഗ്യപ്രൗഢി, അവരംകുണ്ടായ ജഡീയസ്നേഹവൈപുല്യം, ഇവ രജോഗുണപരങ്ങളും, ഭയങ്കരതരമായ ശ്മശാനത്തിലെ സ്ഥിതി തമോഗുണപ്രധാനവും, ബുദ്ധശിഷ്യൻെറ ഉപദേശവും മോക്ഷദാനവും, സത്വഗുണദ്യോതകവുമത്രെ.

അംബരചുംബിയായ ഒരു വെൺമണിമാളികയുടെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള മലർമുററത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന വാസവദത്തയെ നോക്കുക:—

"വ്യാളിമുഖംവച്ചുതീർത്തവളഞ്ഞ വാതിലാന്നുക—
ത്താളിരുന്നാൽകാണാംചെറുമതിലിനുള്ളിൽ
ചിന്നിയപൂങ്കുലകളാംപട്ടുതൊങ്ങൽചൂഴുമൊരു—
പൊന്നശോകംവിടർത്തിയകുടതൻകീഴിൽ
മസൃണശിലാസനത്തിൻചരിഞ്ഞപാർശ്വത്തിൽപുഷ്പ-
വിസ്തരസുരഭിയാമുപധാനത്തിൽ
മെല്ലെയൊട്ടുവാഞ്ഞുംവക്കിൽകനവുമിന്നുംപൂവാട
തെല്ലുലകോപരിയൊരുവശത്താക്കിയും
കല്ലോളിവിശ്രുന്നകണ്ണപൂരമാന്നുംവിടരാത്ത—

മുല്ലമാലമിന്നുംകൂന്തൽകരിവാർമുകിൽ
ഒട്ടുകാണുമാറുമതിന്നടിയിൽനൻമൃഗമദ—
പ്പൊട്ടിയന്നമുഖചന്ദ്രൻസ്ഫുരിക്കുമാറും
ലോലമോഹനമായ്ത്തങ്കപ്പങ്കജത്തെവെല്ലുംവലം-
കാലിടത്തുതുടക്കാമ്പിൽകയററിവച്ചും
രാമച്ചവിശറിപനിനീരിൽമുക്കിതോഴിയെക്കൊ—
ണ്ടോമൽകൈവളകിലുങ്ങെയൊട്ടുവീശിച്ചും,
കഞ്ജബാണൻതൻെറപട്ടംകെട്ടിയരാജ്ഞിപോലൊരു
മഞ്ജുളാംഗിയിരിക്കുന്നുമതിമോഹിനി."

ഈ വർണ്ണനയിലെ ഓരോ പാദങ്ങളുംരജോഗുണാവസ്ഥകളുടെ ഓരോ ചെറിയചിത്രങ്ങളാണ്. അവൾ സാധാരണ വാരനാരിയെങ്കിലും സൗന്ദര്യാദി വിഭൂതികൾകൊണ്ട് ഒരു ചക്രവർത്തിനിതന്നെ. അവളുടെ ഉപധാനം, ഇരിപ്പ്, ആഭരണം, തോഴി, മുതലായവയെല്ലാം ലൗകികാഡംബരത്തിൻെറ ശരിപ്പകർപ്പുകളത്രെ. ഈ വക മോടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ, ബുദ്ധശിഷ്യനായ ഉപഗുപ്തനോടുദിച്ച സ്നേഹം ബാഹ്യസൗന്ദര്യജന്യമായിരുന്നെങ്കിലും അതു് സുസ്ഥിരമത്രെ. എന്നാൽ അലൗകികനായ സന്യാസിക്ക് ശാരീരികസൗകമാര്യത്തിൽ മുഴുകുന്ന മനസ്സ് എങ്ങിനെയുണ്ടാകാനാണ ? ഇതുകൊണ്ടാണ് അവയുടെ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാൻ കവി വായനക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നതു്. വാസവദത്തയുടെ "മഴജലം പൊഴിയുന്ന"നേത്രങ്ങൾ, ഉപഗുപ്തനെ അന്വേഷിക്കാൻ പോയ തോഴിയെ നോക്കി വിഷമിക്കുന്നു. തോഴിവന്ന് "സമയമായില്ല"എന്നുപറയുന്നു. അപ്പോളുണ്ടായ അവളുടെ ഇച്ഛാഭംഗവും സ്നേഹഗതിയും എത്ര മനോഹരമായിട്ടാണ് കവി ചിത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

"'സമയമായില്ല'പോലും 'സമയമായില്ല'പോലും
ക്ഷമയെൻെറഹൃദയത്തിലൊഴിഞ്ഞുതോഴി
ചാടുചൊല്ലുന്നതാമെന്നെക്കബളിപ്പിക്കുവാൻകൈയി—
ലോട്ടമേന്തനടക്കുമീയല്പവബാണൻ.
പണമില്ലാഞ്ഞുതാൻവരാൻമടിക്കയാവാമസ്സാധു
ഗണികയായ്ത്തന്നെയെന്നെഗ്ഗണിക്കയാവാം;
ഗുണബുദ്ധിയാൽഞാൻതോഴികൊതിപ്പുതക്കോമളൻെറ
പ്രണയംമാത്രമാണെന്നുപറഞ്ഞില്ലേനീ?
അന്തരക്തരഹോ!ധനപതികൾനിത്യമെൻകാലിൽ
കനകാഭിഷേകംചെയ്തുതൊഴുതാൽപോലും
കനിഞ്ഞൊന്നുകടാക്ഷിപ്പാൻമടിക്കുംകണ്ണുകൾകൊച്ചു—
മുനിയെക്കാണുവാൻമുട്ടിയുഴറുന്നല്ലോ"

അതു മാത്രമോ? അവളുടെ വാക്കുകൾ സന്യാസി ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് അവൾക്കറിയണം. അദ്ദേഹത്തിനു സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭിക്ഷാർത്ഥമെങ്കിലും തൻെറ ഗൃഹത്തിൽ വരാമല്ലോ. "അതു ചെയ്യുമായിരുന്നാലത്രമാത്രമായ്, മിഴിക്കാമധുരാകൃതിയെ നോക്കി ലയിക്കാമല്ലോ". കഷ്ടം! അവൻ കാണാത്തതുകൊണ്ട് നൃത്തവും, കേൾക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഗാനവും, നിഷ്ഫലമെന്നവൾ ചിന്തിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാമെന്തിനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്? അവളുടെ തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹവിശേഷത്തെ. ഇതിന് കുമാരനാശാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. കാരണം അതു മുഴുവനും ലൌകികമാകയാൽത്തന്നെ. 'കുലനയവിരുദ്ധ'മെങ്കിലും, അവളുടെ സ്നേഹം 'കൊഴുത്ത'തു തന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷെ അതു് ശാശ്വതമല്ല. തന്നിമിത്തം അതു് അപഥസഞ്ചാരത്തിലേക്ക് നായികയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ അവൾ ശിക്ഷാർഹയായി. ആ ഘട്ടത്തിലെ കിടപ്പുകൂടി നോക്കുക.

"തുന്നിത്തുണ്ടിൽമറയാതെ കാണുന്നുവെളിക്കൊട്ടുവി—
ലണിഞ്ഞകോലരക്കിൻചാറുണങ്ങിപ്പററി
പാടലകോമളമായപാദതാരുംപരംനൃത്ത—
മാടിയയവാൻചാരുനരിയാണിയും
കാഞ്ചനകിങ്കിണിത്തളകൾതൻപരിമൃദ്ധകണ—
ലാഞ്ചനരമ്യമാംപുറവടിയുംപൂണ്ടു,
താഴംപൂമൊട്ടൊത്തകണങ്കാൽമുറികളിതാ! മുട്ടിൻ
താഴെച്ചോരയൊലിച്ചാർന്നവെട്ടുകളോടും
അടുത്തുതാനതാ! ഹന്ത! മയിലാഞ്ചിയണിഞ്ഞല്പം
തുടുത്തുംതന്ത്രികൾമീട്ടുംതഴമ്പുപൂണ്ടും
മൃദുമിനുസമാംനഖംമിന്നിനന്മണിമോതിര—
മതിചിരമണിഞ്ഞെഴുംപാടുകൾതങ്ങി
കോമളമായ്ത്തുമ്പുകൂർത്തവിരലേലുംകരംകാൺമൂ,
ഹേമപുഷ്പംപോലെരക്തകുങ്കുമാക്തമായ്."

നായികയുടെ മലർമുററത്തിലെ ഇരിപ്പും, ഇപ്പോഴത്തെ കിടപ്പും, വായനക്കാരൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾക്ക് അതിരുണ്ടാകുമോ! ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് ദൈവികമായ സ്നേഹത്തെ അവളുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഉപഗുപ്തൻ ആഗതനാകുന്നതു്. അനുനാസികവികലസ്വനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആഗമനത്തെ അവൾ പഴിക്കുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം എന്തുകൊണ്ടാണ് വരാൻ താമസിച്ചതെന്നും ഇപ്പോൾ വന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നും പറയുന്നതു കേൾക്കുക:—

"ശോഭനകാലങ്ങളിൽനീ ഗമ്യയായില്ലെനിക്കു-നിൻ
സൌഭഗത്തിൽകൊതിവാച്ചസുഹൃത്തല്ലഞാൻ.

അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലുംഞാനകൃത്രിമപ്രണയത്തി—
ന്നുറവൊന്നുനിന്നുൾക്കാമ്പിലൂറിനിന്നതും
മുറയോർക്കുമ്പോളതുനിൻമഹിതഗുണമെന്നോർത്തു
നിറയുന്നുണ്ടെനിക്കുള്ളിൽ നന്ദിതാനുമേ."

കൂടാതെ അവളുടെ ദാക്ഷിണ്യശീലം ദാസിയുടെ പരിചരണത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം അനുമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അകൃത്രിമസ്നേഹത്തിനു വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നെന്നു സന്യാസിപോലും സമ്മതിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് അവൾക്കു മോക്ഷം കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തുന്നതു്. സ്നേഹത്തിന്റെ നശ്വരാവസ്ഥയേയും, സകാമസ്നേഹം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ചാപല്യങ്ങളേയും അദ്ദേഹം വിസ്തരിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ അന്തർന്നേത്രങ്ങൾ തുറന്നു. നരകോന്മുഖമായിരുന്ന ഹൃദയം ദിവ്യസ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചു. അപ്പോൾ ശരിയായ മാനസാന്തരവും ഉണ്ടായി. പിന്നീടു അവളുടെ ഹൃദയം സത്വഗുണങ്ങളിൽത്തന്നെ. അതിനെ ആരു പിടിച്ചുവലിച്ചാലും ഇനി ഫലമില്ല അങ്ങനെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ ആ സ്നേഹം ആത്മാവിൽ തിങ്ങി. അതു ഉപഗുപ്തന്റെ ഉപദേശത്തോടുകൂടി കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. ആ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു അവളുടെ ജീവാത്മാവ് പ്രശാന്തിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ നശ്വരവും അനശ്വരവും ആയ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ 'കരുണ'യിൽ കുമാരനാശാൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ആശാൻ ഒരു മഹാകവി എന്നനിലയിൽ ലോകത്തിനു കൊടുക്കുന്ന മഹനീയസന്ദേശം "സ്നേഹം" എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളും ഇതുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സത്യം, ധർമ്മം, നീതി, അഹിംസ, ത്യാഗം, ഇതൊക്കെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഭിന്നസന്താനങ്ങളാണെന്ന്, അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കയാണ്.

സ്നേഹം നിർമ്മലമാണെങ്കിൽ മാത്രമെ ശാശ്വതമായ സ്ഥിതിക്ക് അവകാശമുള്ളു എന്നും, അദ്ദേഹം സോദാഹരണം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കറയററ ഹൃദയത്തിൽമാത്രമെ അദ്ദേഹം പറയുന്ന സ്നേഹം കാണുകയുള്ളു. ആകപ്പാടെ കഥാഘടനയിലും, പദത്തിലും, വാക്യത്തിലും, ആശയത്തിലും സ്നേഹവൈചിത്ര്യങ്ങൾ വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ കവീന്ദ്രൻ അതിനെ ഒരു പ്രത്യേകരസമാക്കി തന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ കലർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത്രമാത്രം ഭാവഗംഭീരനായിരുന്ന ആ മഹാകവി അകാലത്തിൽ ലോകാന്തരം പ്രാപിച്ചതു് കൈരളിയുടേയും കേരളീയരുടെയും ഭാഗ്യരാഹിത്യത്തെ അല്ലാതെ മററന്തിനെയാണ് കാണിക്കുന്നതു്.

“നാശം വന്നൊരു‘വീണപൂ’ ‘നളിനി’യായ്
തീർത്തോരു‘ലീലാ’ലസൻ
ക്ലേശം “ചിന്ത”വഴിയ്ക്കൊതുക്കിവിടപം
പ്രാപിച്ചപുംസ്കോകിലം
ഹാ! ശാന്തം “ദുരവസ്ഥ”കണ്ടു‘കരുണാ’നീർ
ത്തുള്ളിത്തൂകീടിനോ—
രാശാനുംമൃതിയാകുമാഴിയിൽമറഞ്ഞാൻ
കഷ്ടകാലത്തിനാൽ”

ആ കേരവൃക്ഷം.

(കെ. പി. കേശവൻ. IV U. C.)

ഞാനെൻെറ പാരായണശാലതന്നുള്ളിൽച്ചെന്നു
ദീനനായ് പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കുമപ്പൊഴുതെല്ലാം,
സ്ഫീതമാമേതോ ചിന്തയേശിയസ്വാസ്ഥ്യംപൂണ്ട—
മാതിരി,കാററിൽച്ചലിച്ചാമരംനിലകൊൾവൂ!
അക്കാഴ്ച്ചയ്ക്കൊരുബാഷ്പബിന്ദു,ഞാൻ തെററാതെന്നു-
മുൾക്കാമ്പുതെരിഞ്ഞുകൊണ്ടർപ്പിക്കയല്ലോവേണം.
ആമരച്ചുവട്ടിങ്കൽ ദീർഘവിശ്രമംകൊള്ളും
മാമകാനന്ദം പാർത്തുപാർത്തുകേഴേണംഞാൻ.
വർഷങ്ങൾപോയീമൂന്നെന്നാലുമിന്നുമാദുഃഖ-
ഘർഷണം തുടർന്നു ഹൃത്തന്ത്രികൾ തകരുന്നു.
ബദ്ധശോകമായ്, ഹന്ത മൂകമായ്, മരവിച്ച-
ചിത്തമാംഭാരം താഴ്ത്തിയൊന്നുനിശ്വസിക്കട്ടെ.

*   *   *

എൻെറജീവിതമാകുമകാന്താരാപിക്കുള്ളി-
ലെന്തിനോ കാലത്തിൻെറ ചോലയിലൊലിച്ചെത്തി,
കാറിൻെറ മദ്ധ്യേവന്നു തെളിയുംപൊന്നമ്പിളി-
ക്കീറുപോൽമറഞ്ഞു നീ മൽക്കൊച്ചുമരാളമേ;
പത്രങ്ങൾവണ്ണംവീണുമിന്നീല,ചഞ്ചുക്കളിൽ
വിദ്രുമച്ഛായംചേർന്നു തെളിഞ്ഞീലതിൻമുന്നേ
ഹൃതനായല്ലോനീയെൻദിവ്യഹംസമേ,—ദൈവ—
ഹിതമാകുമോ ദേവഭാവുകം മർത്ത്യന്നേകാൻ?
മറഞ്ഞെന്നാലും നിൻെറ മോഹനാകാരമുള്ളം
നിറഞ്ഞു കാൺമൂഞാനെൻ ജാഗ്രത്തിൽ കിനാവിലും;
അതിനെക്കണ്ണീർമുത്തുമാല്യമൊന്നണിയിച്ചു
പതിവായ്താലോലിക്കയാണെനിക്കാത്മാശ്വാസം.
നിന്നേക്കുറിയുന്നവർക്കൊക്കെയീഗതിയെങ്കി—
ലിമ്മന്നിലിന്നെത്രയോ ചിത്തങ്ങൾ തകരേണം!
സ്നേഹത്തിൻനിർവ്വാണത്വംകണ്ടുഞാൻകുമാരകൻ,
സ്നേഹംതാൻനരദുഃഖഹേതുകമെന്നുംകണ്ടു.

*   *   *

നട്ടാരുംവളർത്താതെപുലർന്നു,വാട്ടംമുൻപാ—
പട്ടുപ്പച്ചപ്പട്ടിൽ പതിക്കുംസുമങ്ങളേ,

ത്തൂമയും മൃദുത്വവും തേനുമേന്തീടും നിങ്ങ-
ളാമഞ്ജുശരീരത്തിന്നവശേഷങ്ങളല്ലോ.
അല്ലെങ്കിൽപ്രകൃതിയാം പുണ്യതല്ലജത്തിന്മേൽ
നല്ലവസ്തുക്കളെല്ലാം കൊണ്ടുചെന്നർപ്പിക്കയാം;
പൊന്നിറംപൂണ്ടും വാടാമല്ലിയും, വാസന്തിയും,
കുന്ദവും, കുറിഞ്ഞിയും, പനിനീർപ്പൂവും പിന്നെ,
വടിവിൽ ചെമന്തിയും, തുമ്പയും, ചെന്തെറ്റിയും
മടിയിൽനിന്നും വാരിവിരിച്ചീടുകെൻദേവി.
ആഹന്ത! പാർത്താലെത്രപൂക്കളാൽവിരചിച്ച—
മോഹനാകാരമാണൊന്നവിടെക്കിടക്കുന്നു!

* * *

ക്ഷീണമാം പത്രം തല്ലിയക്കേരമൂലത്തിങ്കൽ
വീണുകേണീടും പൂവൽപൈങ്കിളിപ്പൈതങ്ങളേ,
നിങ്ങൾതൻമുറവിളിചെന്നുഭേദിച്ചീടാത്ത
തുംഗമാം പ്രാകാരമൊന്നപ്പുറത്തമരുന്നു;
ആയതിന്നനന്തമാമന്ധകാരത്തിൽപ്പൂകി—
പ്പോയതാണല്ലോനിങ്ങൾതൻകൊച്ചുകളിത്തോഴൻ.
വെമ്മുകിൽപ്പുതപ്പൊട്ടുനീക്കിയപ്പൂർവ്വാദ്രിമേൽ
വിൺമണിക്കുഞ്ഞുമന്ദംകരങ്ങൾ നീട്ടുംനേരം,
എന്നുമാശ്വാസ്തരശിലമേലണഞ്ഞൊരു
പൊന്നൊളിമൈനക്കുഞ്ഞുവാഴ്‌വതുണ്ടുഷസ്സിങ്കൽ
ആ നവാനോത്തുഭവാൻ, പോയമൽപുണ്യംതാനീ
ചാരുവാംരൂപംപൂണ്ടുപോന്നിട്ടുന്നതോചൊല്ലൂ.
അങ്ങനെയെന്നാകിലെന്തോമനേസൗവർണ്ണാഭ—
തങ്ങുമപ്പത്രങ്ങളാം ബാഹുക്കൾ വിരിച്ചെത്തി
കായുമുള്ളൊട്ടും ഞാനെൻമദ്ധ്യാഹ്നവിശ്രാന്തിക്കായ്—
ചായുന്നനേരംവന്നെൻമാറിൽനീപതിക്കാത്തൂ?

* * *

എന്നെന്നുമെന്നെക്കണ്ണീർമാരിയിൽ കഴകിപ്പോ-
നെന്നാലുമഭിവന്ദ്യമെനിക്കാ കേരദ്രുമം;
ജാതമാംകൂറോടന്യനാരുണ്ടുപാർത്താലെൻറ-
നാഥനപകത്തേറ്റീ ജീവിതഭാരം താങ്ങാൻ?

പൊങ്ങിമിന്നിയ പൊന്നിൻതാരകൾമുക്കാലുംപോയ്-
മങ്ങിയീവിശാംതാനേനിദ്രയിലാണ്ടീടുമ്പോൾ
മന്ദമാവൃക്ഷത്തിന്റെ നാമ്പുകൾചലിച്ചൊരു
ക്രന്ദനംകേൾക്കാറുണ്ടു നിത്യവുംനിശയിങ്കൽ:
അന്തരാവിരഞ്ഞെത്തിയന്നാദമെൻകർണ്ണത്തിൽ
സന്തതം മന്ത്രിക്കുന്നീസന്ദേശം നിർവേദകം:-
"സ്നേഹിച്ചുപിന്നെക്കൈവിട്ടീടുകെന്നതിനെക്കാൾ
സ്നേഹംതാനജ്ഞാതമായ്തീരുകയല്ലോവരം!"

വിദ്യാത്ഥികളും സഹകരണപ്രസ്ഥാനവും.

(ജോസഫ് വലിയവീട്ടിൽ -II U. C.)

ജീവിതായോധനം വിജയപ്രദമാക്കിത്തീക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിശീലനരംഗമാണല്ലൊ വിദ്യാലയം. അതിനാൽ പ്രായോഗികശിക്ഷണം വിദ്യാത്ഥികൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. നിലവിലിരിക്കുന്ന പാഠപദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കേവലം സാഹിത്യപരമാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് വിദ്യാത്ഥികൾക്കു വേണ്ടത്ര പ്രയോഗപരിശീലനം സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നും പല വിദ്യാഭ്യാസപ്രവത്തകന്മാരും വിലപിക്കുന്നതു കേൾക്കാറുണ്ടു്. ഈ ദൂഷ്യം ഏറെക്കുറെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു വിദ്യാലയസഹകരണസംഘങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതാണു്.

സാധുക്കളായ കൂലിവേലക്കാരെ മുതലാളിത്വത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരമർദ്ദനങ്ങളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുവാൻ ആദ്യമായി യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളാൽ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടതാണു ഈ പ്രസ്ഥാനം. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിലാകട്ടെ ഇതു ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ നിർബന്ധപൂവ്വമായ പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടു ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ എവിടെയും വലുതായ സമുദായസേവനം നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ "റാക്ക്ഡെയിൻപയനിയേഴ്സ്," പഞ്ചാബിലെ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ, മുതലായ സഹകരണസംഘടനകൾ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാ കൃത്യങ്ങൾ ഒരുകാലത്തും വിസ്മൃതമാകുവാൻ ഇടയുള്ളതല്ല.

വിദ്യാത്ഥികളും സഹകരണപ്രസ്ഥാനവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത പലക്കും അജ്ഞാതമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഈദൃശസംഘങ്ങളാണു് യുവാക്കന്മാക്കു പൗരധമ്മമുപദേശിക്കുന്ന നല്ലസ്ഥാപനങ്ങളെന്നുള്ളതാണു പരമാത്ഥം. ഒരു വിദ്യാലയത്തിലെയോ മഹാപാഠശാലയിലെയോ സഹകരണസംഘങ്ങൾ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ നാമമാത്രമായ സഹായത്തോടുകൂടി വിദ്യാത്ഥികളാൽതന്നെ നടത്തപ്പെടുന്നവയായിരിക്കും. എന്നാൽ അവർ സംഘംഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു പന്തുകളിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിനുള്ള "ക്യാപ്റ്റ"ന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുപോലെയോ അഥവാ സാഹിത്യസമാജങ്ങൾക്കു "സെക്രട്ടറി"മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുപോലെയൊ ആയിരിക്കുകയില്ല. പരസ്പരസഹായസംഘം ഗവർമ്മെണ്ടുശാസനത്തിനും ചില പ്രത്യേകനിബന്ധനകൾക്കും വിധേയമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകയാൽ തങ്ങളുടെ അധികാര പരിധികൾ ഇന്നിന്നവയെന്നു ഗ്രഹിച്ചു തദനുസരണം പ്രവത്തിക്കുവാൻ സംഘാംഗങ്ങൾ ശുഷ്കാന്തിയു

ള്ളവരായിരിക്കും. ഒരു സഹകരണസംഘത്തിൻെറ ഭരണം, പൊതുയോഗം [General Body] ഭരണസമിതി (Committee) എന്നീരണ്ടുമണ്ഡലങ്ങൾ മൂലമാണല്ലൊ നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നതു്. തങ്ങളുടെ മുതലിനെക്കൂടെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാകയാൽ ഭരണസമിതിയിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ട ആളുകൾ സൽസ്വഭാവന്മാരും കുശാഗ്രബുദ്ധികളുമായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിമാത്രമെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ അവരുടെ സമ്മതിദാനം നൽകുകയുള്ളു. അല്ലാതെ ഇതരബന്ധങ്ങളുടെ പ്രചോദനത്താൽ യോഗ്യതയില്ലാത്ത ഒരാൾക്കു സമ്മതിദാനം നൽകുവാൻ ഇടയാകുന്നതല്ല. * സഹകരണസംഘത്തെ "ഒരു സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ഉള്ളിലുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനം" എന്നു് ഒരു മഹാൻ നിർവചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ആദർശയോഗ്യമായ അതിൻെറ ഭരണഘടന കണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ഓരോ ആളും സമുദായത്തിനുവേണ്ടിയും സമുദായം ഓരോ ആളിനുവേണ്ടിയും പ്രയത്നിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള തത്വം പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളിൽ നിന്നാണു പഠിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ സഹകരണസന്നദ്ധത, ഉത്തമപൗരധർമ്മത്തെപ്പററിയുള്ള ബോധം, ജനകീയഭരണതല്പരത എന്നിവയും സഹകരണസംഘങ്ങൾ നിമിത്തം നമുക്കു സാധിക്കുന്നു.

സമഷ്ടിവാദത്തിൻെറ (Socialism) ദൂഷ്യങ്ങളെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യാതെ, കാറൽമാർക്സിൻെറ (Karl Marx) സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു അവതന്നെയാണു മാനവസമുദായത്തിൻെറ പുരോഗമനത്തിനുള്ള ഉത്തമമാൎഗ്ഗമെന്നു ചിലർ ജല്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ സഹകരണം വിജയപ്രദമായി നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവുമായ അവശതകൾക്കു് യഥാൎത്ഥപരിഹാരമുണ്ടാകുമെന്നു് ജനസാമാന്യത്തെ ധരിപ്പിച്ചു് ഏതദ്വിഷയകമായി പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു് അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ കടമയത്രെ. ഇതിനു വിദ്യാലയങ്ങളിൽവച്ചുതന്നെ പരിശീലനം ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു നല്ലൊരു സഹകരണതത്വജ്ഞനായ വി. എം. റാവു എം. എ. അവർകൾ പറയുന്നതു് സഹകരണം സോഷ്യലിസത്തിനുള്ള മറുമരുന്നാണെന്നും ഈ വസ്തുത ജനതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു കഴിയുന്ന ഉത്തമസ്ഥാപനം വിദ്യാലയം തന്നെയാണെന്നും ആകുന്നു.

വിദ്യാൎത്ഥികളും സഹകരണപ്രസ്ഥാനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററി പഞ്ചാബിലെ അഭിവന്ദ്യസഹകരണവിദ്വാവൃദ്ധനായ സി. എഫ്. സ്ട്രിക്കലണ്ടിൻെറ (Strickland) അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "വിദ്യാലയത്തിൽവച്ചു ഓരോ ബാലനും അഥവാ ഓരോ ബാലികയും സഹ

---

* ഇത്തരം പ്രചോദനങ്ങളെ ഏതു തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും (പന്തുകളി മുതലായവയ്ക്കായിരുന്നാലും) വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണു്—പത്രാധിപർ.

കരണത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതു അവശ്യം ആവശ്യവും ആശാസ്യവുമാണ്. എന്തെന്നാൽ, അതു ജനതയുടെ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യം, മിതവ്യയം, സ്വാശ്രയശീലം എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. അതു സാമ്പത്തികദാസ്യത്തിൽനിന്നുള്ള വിമുക്തിക്ക് ഉത്തമമാൎഗ്ഗം തെളിയിച്ച്, ഗ്രാമീണദുരിതങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു ഒററമൂലിമരുന്നായി വൎത്തിക്കുന്നു." പ്രസിദ്ധനായ ആ സഹകരണപ്രവൎത്തകന്റെ വാക്കുകൾ എത്രയും അൎത്ഥഗൎഭങ്ങളാണ്. ഭാവിപൗരന്മാരായിത്തീരേണ്ട വിദ്യാൎത്ഥികൾ സഹകരണതത്വങ്ങളിൽ അജ്ഞരായി വിദ്യാലയം വിടുന്നപക്ഷം അതു എത്രയോ പരിതാപകരമായ ഒരു നിലയായിരിക്കും!

ഒരു വിദ്യാലയസഹകരണസംഘത്തിനുള്ള സാമ്പത്തികവശത്തെപ്പററിക്കൂടി അല്പം പൎയ്യാലോചിക്കാം. വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ആവശ്യമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ, സ്റ്റേഷനറിസാമാനങ്ങൾ, കളിക്കോപ്പുകൾ, മുതലായവ മൊത്തമായി ശേഖരിച്ചു ആവശ്യക്കാൎക്കു കുറഞ്ഞവിലനിരക്കിനു വിതരണം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണ് ഒരു വിദ്യാലയസഹകരണസംഘത്തിന്റെ പ്രധാന ജോലി. ഈ ഏൎപ്പാടുമൂലം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു കച്ചവടക്കാരുടെ അന്യായവിലയിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനും സംഘത്തിനു ലഭിക്കുന്നലാഭം ഒരു പൊതുമുതലായി സംഭരിക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് പല വിദ്യാലയങ്ങളും സഹകരണസംഭരണശാലകൾ (Co-operative Stores) നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. ദേവധാർകമ്മററിയുടെ റിപ്പോൎട്ടിനു വിഷയമായ കാലത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ നാലു ഹൈസ്ക്കൂൾ സംഭരണശാലകളും ഒരു കോളേജ്കോഓപ്പറേററീവ്സ്റ്റോറും ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഏകകോളേജ് കോഓപ്പറേററീവ്സ്റ്റോർ, തിരുവനന്തപുരം സയൻസ് കോളേജ് വകയായി നടത്തപ്പെടുന്നതാണെന്നും ഇതരമഹാപാഠശാലകളും ഇതനുകരിച്ചുകാണാത്തതു് പരിതാപകരമാണെന്നും ദേവധാർകമ്മററിറിപ്പോൎട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ രണ്ടുഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽക്കൂടി സഹകരണസംഭരണശാലകൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന നില ഏററവും അഭിനന്ദനീയമാണ്. തലശ്ശേരി ഗവൎമ്മെണ്ടുബ്രെണ്ണൻകോളേജിലെ സഹകരണസംഘത്തോടു കിടനില്ക്കത്തക്ക വിദ്യാലയസഹകരണസംഘങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിൽ മറെറങ്ങും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾക്കു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പഞ്ചാബിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രചാരത്തെപ്പററി വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ബോംബെയിൽ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ ഉപയോഗാൎത്ഥം നിരവധിസഹകരണ സംഭരണശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.. ഇനി നാം മൈസൂർ

രാജ്യത്തെ വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഇരുപതോളം സംഭരണശാലകൾ കാണാം. തിരുവിതാംകൂറിനേക്കാൾ വളരെ ചെറിയ ഒരു രാജ്യമായ കൊച്ചിയെത്തന്നെ നോക്കുക. അവിടത്തെ വിദ്യാലയസഹകരണസംഘങ്ങൾ എത്രയോ ആദർശയോഗ്യങ്ങളാണ്. അവിടെയുള്ള നാലു വിദ്യാലയസംഘങ്ങളിൽ ഏററവും ഉത്തമമെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതു എറണാകുളത്തെ രാജകീയ മഹാപാഠശാലവകയായി വടത്തപ്പെട്ടുന്ന സംഘമാണ്. ഇൻഡ്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈദൃശസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

ഒരു വിദ്യാലയത്തിലെ സഹകരണസംഘത്തിനു സാന്മാർഗ്ഗികവും സാമ്പത്തികവുമായുള്ള ഇരുവശങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു വിശദമാണല്ലോ. മനുഷ്യൻ ഒരു സമുദായജീവിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, അവനു സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടേണ്ട പല അവസരങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. ആ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട രീതിയെപ്പററി നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നതു വിജയപ്രദമായി നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സഹകരണസംഘത്തിൻെറ പ്രവർത്തനമാണ്. കൊടുക്കൽ, വാങ്ങൽ, ലാഭം, നഷ്ടം, മുതലായ വാക്കുകളെപ്പററി കണക്കുശാസ്ത്രത്തിൽമാത്രം കേട്ടിട്ടുള്ള കുട്ടികളും ഒരു വിദ്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ ഈദൃശപദങ്ങളുടെ പ്രായോഗികമായ അർത്ഥവ്യാപ്തിയെപ്പററി അവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനും പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ ഉപകാരപ്രദമാണ്. ഒരു വിദ്യാലയത്തിലെ സംഭരണശാല വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വളരെയധികം പ്രയോജനകരമാണ്. ക്രയപദാർത്ഥങ്ങൾ സഹായവിലക്കു ലഭിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല അവ നല്ല ഇനങ്ങൾ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ ലാഭമായി കിട്ടുന്ന പൊതുമുതൽ ഏതെങ്കിലും പരോപകാരപ്രദമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതാണ്. ജ്യേഷ്ഠാദേവിയുടെ കരങ്ങളിൽനിന്നു ജനസഞ്ചയത്തെ വലിച്ചുമാററുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിവ്യസൂത്രമാണ് സഹകരണസംഘം. എന്നാൽ മി. ടി. ആസ്റ്റിൻ പറയുന്നതുപോലെ ഈ പ്രസ്ഥാനം ഏതൊരു രാജ്യത്തെങ്കിലും വിജയപ്രദമായി നടത്തണമെങ്കിൽ യുവഹൃദയങ്ങളിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററിയുള്ള ഉൽബോധനം നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"ചിത്രയുഗം"

——:o:——

(മാവേലിനാടു വാണീടുംകാലം.........)

വേണാടേ! ചിത്രർക്ഷജാവനീന്ദ്രൻ
വാണരുളീടുന്ന പുണ്യഭൂവേ!
നീണാൾ ജയിക്കനീ, ആത്മധർമ്മ—
ത്തൂണായിലോകത്തിലെൻെറയമ്മേ!

മാമൂലിൻമാറാത്തമാറാലയെ
മാററിമറിച്ചൊക്കെശ്ശുദ്ധമാക്കി
ഈ ധർമ്മക്ഷേത്രത്തിൽഭവ്യദീപം
നീളെക്കൊളുത്തിയ ധർമ്മദാസൻ,

ജാതിദുർഗ്ഗങ്ങളെ ധീരധീരം
ഭേദിച്ചു, നാചാരവൻപടയെ
പായിച്ചു, തൻ ധർമ്മകാഹളത്താൽ
ലോകംമുഴക്കുന്ന കർമ്മധീരൻ,

ഞങ്ങൾക്കുകാണപ്പെട്ടുള്ള ദൈവം
ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൻ ഭാഗ്യദീപം
രാജേന്ദ്രരാജൻ ശ്രീ ചിത്തിരാഖ്യൻ
രാജിച്ചീടട്ടെയാചന്ദ്രതാരം!....

ധർമ്മംപുനർജ്ജന്മംപൂണ്ടകാലം
കർമ്മധീരന്മാർ ജയിക്കുംകാലം
ധർമ്മരാജ്യത്തിൻെറ ഭാഗ്യകാലം
ശർമ്മംവളർത്തുമീ 'ച്ചിത്രയുഗം'

തോമ്മസ് ജോസഫ് ചിങ്ങംമ്പറമ്പിൽ

പാരാവാരോൽഭവയ്ക്കും, പരഹിതപര, നല്പൂമ്പുകൾക്കുപ്പെണ്ണിനും, തൻ
പാരാകെപ്പങ്കുവെച്ചും പരിചൊടു പരിപാലിപ്പു ഭൂപാലകത്വം!
പാരാതാത്മസ്വമെല്ലാം, പടുമതി പരനാം പൂരുഷന്നേകി, സേവാ—
പാരാധീന്യം വഹിച്ചും തിറമൊടുനിറവേററുന്നു സൽക്ഷത്രധർമ്മം!!

വേലാതീതപ്രമോദപ്രസരമൊടു വയോവൃദ്ധരാടുന്നു; മോടി—
ക്കാലാപിക്കുന്നു രാജസ്തവമിഹകുടിലിൽ പഞ്ചമിപ്പെൺകിടാങ്ങൾ
ചേലാൻറർവീശചിത്രോദയജനനമഹാമംഗളാഘോഷപുഷ്യ–
ല്ലീലാകോലാഹലം കൊണ്ടുലകമുഴുവനും മാററമൊന്നേററിടുന്നു.

അക്ഷീണം നൂററാണ്ടിടകൾ നിറയുമജ്ജാതിതൻ ജാഡ്യമേകം
പക്ഷംഭേദിച്ച പക്ഷത്തിനു ഭിദകലരാതുന്നതൻ ധന്യനായി;
ഇക്ഷോണിശ്രീകൾ കൂടിക്കുതുകമൊടു പരംകൂത്തടിക്കുമ്പോളല്ലോ
രക്ഷാഭാരം ചുമന്നോൻ തിരുവടിയിരുപത്താറിലിന്നേറിടുന്നു!

കൂടട്ടേ! ഭവ്യമെങ്ങും; സുകൃതികൾ നരപാലൻെറ നാനാപദാനം
പാടട്ടേ! ഭൂതിപൂശിപ്പുളകമൊടു പുളച്ചാർത്തിടട്ടേ ധരിത്രി;
തേടട്ടേ! ഭൂപകീർത്തിച്ചമരിനിര മദിച്ചാശുദേശാന്തരം; കൊ—
ണ്ടാടട്ടേ! ജന്മതാരാശതമിതി കരുണാ സഞ്ചയൻ വഞ്ചിരാജൻ!

കെ. പി. കേശവൻ.